

El-Fetih ve Hamas masaya oturuyor

Hamas ile El-Fetih arasında 9 Kasım'da Mısır'ın başkenti Kahire'de gerçekleştirilecek toplantıya Hamas ve El-Fetih'in yanı sıra Filistin'deki diğer örgütler de çağrıldı. Masada, olası ortak hükümet, güvenlik güçlerinin yeniden yapılandırılması ve konumlandırılması ile meclis seçimlerinin tarihi üzerinde görüşmeler yapılacak

DÜNYA

SAYFA 10

DESA'da direniş ve destek sürüyor

DHF Kadın Komisyonu, çalıştığı DESA fabrikasında sendikaya üye olduğu için işten çıkartılan ve bu durumu iş yeri önünde protesto eden Emine Arslan'ı ziyaret ederek, direnişine destek verdi.

KADIN

SAYFA 7

DGH 6 Kasım'a hazırlanıyor

Yaklaşan 6 Kasım ile beraber İstanbul Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM)'nde, "Demokratik halk üniversitelerini yaratmak için yeni demokrasi mücadelesini büyütelim" şiarıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

GENÇLİK

SAYFA 9

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

•Yıl: 7

•Sayı: 142

•4-16 Kasım 2008

• Fiyatı: 1 YTL

• e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

• www.devrimcidemokrasi.net

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) Tanıtım Kampanyasını Başlattı

■ Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), İstanbul'da TMMOB binasında gerçekleştirdiği basın açıklaması ile kuruluşunu deklare ederek, tanıtım kampanyası başlattığını duyurdu. Gerçekleştirilen basın toplantısında Federasyon'un kuruluş sürecine ve hedeflerine dair açıklamalar yapılırken, ülke halkının yakıcı sorunlarına dikkat çekildi ve Yeni Demokrasi mücadelesinin önemine vurgu yapıldı. Federasyon adına açıklama yapan Ozan Doğan, ülkenin birçok yerinde faaliyet yürüten Demokratik Haklar Dernekleri (DHD)'nin bir araya gelerek, yaptıkları uzun çalışmalar sonucunda DHF'yi kurduğunu belirtti. Doğan, Federasyon'u oluşturan kurucu derneklerin, bulundukları illerde kitlelerin sorunlarına çözümler üretmeye çalıştıklarını belirterek, "İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarının giderek zorlaştığı, en temel insani hakların dahi yok sayıldığı böylesi bir dönemde merkezi kurumsal bir yapı oluşturmak kaçınılmaz hale geldi. Demokratik Haklar Dernekleri bu bilinçle hareket ederek, 2007 yazında güçlerini birleştirmeye karar verdi. Bu birliktelik ayrı ayrı şehirlerde yürütülen çalışmaların daha merkezi bir yapıya kavuşturma, ezilen ve sömürülen milyonların beklentilerine cevap olma ve ülkemizin değişik yerlerinde de Federasyon'umuza bağlı kurumlar yaratma kaygısı ile oluştu" dedi. Doğan, tanıtım kampanyasının 3 Kasım-7 Aralık tarihleri arasında hayata geçirileceği ve bu kampanya çerçevesinde İstanbul, Ankara, Dersim, Adana, Mersin, İzmir, Uşak ve Denizli'de etkinlik ve eylemler yapılacağını ifade etti.

SAYFA 13

SADIK VARER Kapitalizmin hal ve gidişi
HÜSEYİN DEMİR Değişen bir şey yok
A. HACALOĞLU K. Emperyalist kapitalist...

FORUM SAYFA 11'DE

Mamak'ta barınma hakkı gasp ediliyor

En temel haklardan biri olan insanın barınma hakkı, "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında gasp ediliyor. 13 bin 500 gecekonduda 70 bine yakın insanın yaşadığı Mamak'ta 2007 Ekim ayında 'Yeni Ma-

mak Kentsel Dönüşüm Projesi' kapsamında kabul edilen sözleşme esaslanınca, yıkılacak geniş mekânın yerine 50 bine yakın konut, 550 ticaret ve iş merkezi yapılması düşünülüyor. SAYFA 15-16

PERSPEKTİF Devrimci demokrasiinin gerçek zemini... SAYFA 8

'Kimi kimin vatanından kovuyorsun'

Öcalan'a yönelik fiziki saldırı nedeniyle gerginliğin had safhada olduğu Kürt illerine giden Erdoğan'a ordu ve sistem partileri tam destek veriyor. MHP, "Gerekirse Diyarbakır'da seçimlerde yer almayız" derken, Tayyip Erdoğan ise MHP ile özdeşleşen "ya sev, ya terket" sloganını bayrak edinmiş durumda

Ordu-AKP işbirliğinden çıkan saldırı kararı gerginlikleri tırmandırıyor. Devlet, Kürtlerin eylemlerine saldırarak, işkence ederek, katlederek tam bir terör havası estirdi. Kürt halkı ise saldırılara serhildan ruhuyla yanıt verdi. Ordunun talimatına eyvallah diyen Tayyip Erdoğan, yerel seçim öncesinde Kürt illerine seferler düzenledi. Büyük bir öfke ve güçlü bir direnişle karşılaşan Erdoğan, umduğunu bulamamanın öfkesiyle

Kürt ulusuna, DTP'ye yükledi. Devletin huzursuzluğunu dile getiren Erdoğan, DTP'yi "PKK'ye açık destek veriyor" diyerek hedef gösterdi, saldırılara karşı meşru ve demokratik hakkını kullanan Kürt halkını 'terörist' olarak niteledi. Erdoğan söylemlerini daha da sertleştirerek, "Tek vatan, tek millet, tek bayrak dedik. Buna karşı çıkmanın ülkede yeri yok" şeklindeki inkâr ve imhacı anlayışı yineledi.

'Kimi kimin vatanından kovuyorsun'

Devletin saldırılarına karşı DTP, Kürt ulusunun direnişinin meşruluğunu dile getirerek, Kürt sorununda 'demokratik ve barışçıl çözüm' sloganıyla sokak eylemlerine yöneldi. Devletin ve AKP'nin, Kürt sorunun 'çözüm'ünde imha ve inkar siyasetinde kararlı olduğunu söyleyen DTP yetkilileri, bu ısrar karşısında direniş göstereceklerini ifade ettiler. Erdoğan'ın "tek vatan-tek bayrak-tek milleti kabul etmeyenin ülkede yeri yoktur" şantaj ve tehditlerine karşı DTP'li Ahmet Türk, "Kimi kimin vatanından kovuyorsun" diyerek, yaşanan gerginliğin sorumlusunun devlet ve AKP olduğunun altını çizdi.

GÜNDEM SAYFA 3

Kışladan, talimat yerine kabineye gitme 'yeniliği'

Devlet gerginliği tırmandırıyor

Öcalan'a yönelik gerçekleştirilen fiziki saldırının duyulması ile Kürtler ülkenin birçok yerinde eylemler gerçekleştirdi. İstanbul, Amed, Dersim, Şırnak, Van, Ağrı, Hakkâri gibi birçok ilde gerçekleştirilen eylemlerde Kürtler Öcalan'a yönelik saldırılara

sessiz kalmayacaklarını vurgularken, Türk devleti de Kürt sorununun bildik tutumunu sürdürerek Kürtlerin eylemlerine saldırdı. Eylemler nedeniyle terör estiren polis, panzerler, gaz bombaları, plastik ve gerçek mermilerle halka saldırdı. Ağ-

rı'nın Doğubeyazıt ilçesinde bir kişi polis kurşunuyla yaşamını yitirirken, eylemlerde yüzlerce kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan yüzden fazla kişi tutuklanmış durumda, bunun içinde ilkokul çağındaki onlarca çocuk da bulunuyor.

Kürtler özgürlükleri için üç gün oturdu

Öcalan'a yönelik fiziki saldırı ile devletin başlattığı ve Tayyip Erdoğan'ın Kuzey Kürdistan ziyaretlerinde tırmandırılan gerginliğe karşılık, DTP Amed'de en uzun ve kitlesel oturma eylemini gerçekleştirdi. DTP Batman milletvekili Ayla Akat Ata: Bu eylem Türkiye'deki en uzun süreli oturma eylemi oldu. Bu, parti örgütümüzün bulunduğu tüm yerlerde, partimize gönül ve güç veren tüm halkımızın, parti bileşenlerinin sorunun barışçıl, demokratik çözümünü çerçevesinde, parti cephesinin burada buluşarak gerçekleştirdiği bir eylemdir. Halk tekrar sınır ötesi operasyonlara 'evet' denmesine, çözüm için askeri yöntemlerde ısrar edilmesine, OHAL uygulamalarının tekrar gündeme gelmesine ve en önemlisi İmralı Cezaevi'nde Sayın Öcalan'a uygulanan tecrit ve izolasyonun yanına bir de fiziki şiddetin, psikolojik işkencenin eklenmesine duyduğu tepkiyi Sayın Başbakan'ın bölge illerine yapmış olduğu ziyaretler sırasında dile getirmiş ve demokratik tepkisini ortaya koymuştur.

SAYFA 5

Zekat karşılığında cinsel istismar: 'Takdir-i ilahi'

İlköğretim öğrencisi B.Ç.'ye cinsel istismarda bulunan ve bunun suç olmadığını, dinde yeri olduğunu belirterek istismarı savunan Vakit gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez, tahliye edildi. Para karşılı-

ğında kızı B.Ç.'ye istismara izin veren anne Livare Ç. de serbest bırakıldı. Tahliye edildikten sonra telefonla katıldığı bir TV programında yaptıklarını yalanlayarak, programın sunucusuna, "Gazeteci mazeteci dinlemiyorum. Programın başından beri konuşuyorsunuz. Ben vaktiyle gazeteci vurmuş adamım" diye

tehditler savuran Üzmez, gövde gösterisinde bulundu. Gazeteci öldürdüğünü 'gururla' dilendiren Üzmez'in devrimcilere karşı tetikçilik yaptığı ve bunu devlet desteğiyle icra ettiği bilinmiyor değil. Zira Üzmezlerin dininde, sömürüye, haksızlığa karşı mücadele yürüten halk evlatlarını katletmek yazar. Hatta bu iş

onun için 5 defa hacca gitmeye bedel olabilir. Üzmez cinsel istismardan tutuklandığında başta çalıştığı gazete Vakit olmak üzere, Yeni Şafak, Zaman gibi dinci basın, dinci yazarlar, kurumlar kendisine destek vermiş, olayı Ergenekoncuların tezgâhladığını gazetelerinde günlerce yazmışlardı. SAYFA 2

Memleketten GSS manzaraları

RAYMOND LOTTA ÇEVİRİ

14

DÜNYAYI VURAN

Daha büyük bir sarsıntı meydana gelebilir, zulüm birdenbire artabilir ve askeri düzenin (kışan) tüm türlerinden doğan direniş neden olabilir. Biz, olası durumu idrak etmek durumundayız. Bir dünya kurtarıcılığının uzak görüşünü anlamanın, ortaya atmanın mevcut olmadığını bilmek ve hayvanın karındaki yeni politika ve ideolojilere baş kaldırmak zorundayız.

YAZARLAR

- 3 SINIF TAVRI/İsmail uçur Her süreç kendi koşullarıyla...
- 6 EMEĞİN KÜRSÜSÜ/dursun baştuğ Emekçilerin sessizliği...
- 7 ÖNCÜ KADIN/rojda demir Hüseyin Üzmez vakası...
- 10 YÖNELİM/kazım cihan Kültür devrimi
- 13 UFUK ÇİZGİSİ/bakış can Marx'ın haklılığı
- 16 KONUK YAZAR/hülya ekşigil Ne günahtr, ne değildir?

Dünya gündeminden can alıcı bir yerde duran ve öncelikle ABD'de patlak veren ekonomik krizin yükünü, her ülke kendi halkının sırtından giderme gayreti içerisine girmiş durumda. Tüm dünyayı etkisi altına alan bu krizle ilgili, her ne kadar Başbakan Erdoğan tarafından 'bizi etkilemeyecek' açıklamaları yapılırsa da, ülkemiz mevcut veriler doğrultusunda zaten bir kriz içerisinde bulunuyor. Erdoğan her ne kadar ülkede yaşanan ekonomik vasatlığı, popülistçe ifadelerle 'ihtiyacımız yok' gizlemek istese de, IMF ile görüşmelerin hızlandırılması, alelacele bir anlaşmanın yapılması telaşından da görmek mümkün. Bugüne kadar IMF'ye bağımlı ve her denileni yapan bir yol izleyen hükümetin, bundan sonra da IMF karşıtı bir tavır sergileyeceği ya da iplerini kopartacağı gibi bir durum söz konusu olamaz. AKP hükümetinin yaptığı, halkı aldatmak için oynanan bin bir gösteriden başka bir şey değil. Bugüne kadar gelen hükümetlerin geleneksel olan IMF direktifleri ile hareket etme gerçekliği, AKP hükümetinde elbette ki değişmedi ve aynen devam ediyor. Kontrolde olan emperyalizmdir. AKP de hükümete geldiğinden bu yana uşaklık misyonunu hakkı ile yerine getirdi ve gelen direktifler doğrultusunda halkı iliklerine kadar sömü-

recek hiçbir uygulamadan kaçınmadı ve buna da devam ediyor.

Ardı ardına yapılan zamlarla birlikte alım gücünün düşüşü ve yoksulluk sınırının her geçen gün artış göstermesi, halkı daha da muhtaç hale getirirken, sermaye çevrelerinin zenginliğine de zenginlik katıyor. İşçi ve emekçilerin haklarında AKP eli ile yapılan her kesinti, sermaye kasalarına kar olarak aktarılıyor. Bir yandan hak kesintileri turmandırılırken, işçilerin örgütlenmesini sağlayabilecek her çaba da dağıtılıyor, engelleniyor. Yasal bir hak olan sendikalaşma hakkı bir 'suç'a dönüştürülerek, sendikalı olan işçiler işten atılıyor. En garip örneğini yaşadığımız DESA fabrikasının yaptığı işçi kıyımı, burjuva-feodal devletin, işçinin hiçbir hakkına tahammül edemediğinin ifadesi. Fakat tüm bunlara karşın Sefaköy'deki DESA fabrikası önünde tek başına direnen Emine Arslan da mücadele edebilmenin ifadesidir. Kadın olmanın ve üstelik çalışan kadın olmanın yükünü DESA sömürü atölyelerinde çok daha iyi gören Emine Arslan, sendikalaşma hakkını kullanarak Deri-İş sendikasına üye olmuş, fakat bu yüzden işinden atılmıştı. Bu saldırıya karşı direnen Emine Arslan'ın sendikal hakları için aylardır yürüttüğü mücadelesi, patronlarca yapılan tacizlere, tehdit ve baskılara karşın devam ediyor. Ayrıca Düzce DESA fabrikası önünde işten atılan 41 kişi ile gerçekleştirilen sendikal hak mücadelesi de sürmekte.

Halka yönelik saldırıların her yanı ile boyutlandırılan devlet, ekonomik şiddetle iyice yoksullaştırdığı halkı, polislerince uyguladığı fiziksel şiddeti ile de tam olarak sindirmeye çalışıyor. Polis yetkilerinin az bulunup artındığı ülkemizde, gün geçmiyor ki birisi 'durmadığı için öldürülmesin. Polis, geniş yetkileri ile, sokakta arabı ile gidene, yürüyüş yapmak isteyen, içerdekine, dışındakine işkence uyguluyor ya da öldürüyor. Kürt halkının, devletin saldırılarına karşı tepkilerini dile getirdiği eylemlerinde yaşanan devlet terörü buna en iyi örneklerden bir tanesi.

Devletin Kürt ulusuna yönelik saldırgan ve inkârçı anlayışından doğru hareket eden polisler, Öcalan'a İmralı'da uygulanan şiddetle tepki göstermek amacıyla düzenlenen yürüyüş eylemlerini engellemek için hiçbir saldırıdan kaçınmadı. Hakkârî'de, Van'da, Amed ve daha birçok Kürt ilinde gerçekleştirilen eylemlerde polisin bilinen terör uygulamaları ile karşılaştı ve ölüme varan olaylar yaşandı. Erdoğan'ın Kürt illerine seçimlerin yaklaşması ile gerçekleştirdiği ziyaretler ise, bölgeye tansiyonların iyice yükselmesinden başka bir şey getirmede. Erdoğan bu ziyaretlerinde yaptığı konuşmalarında yaşanan gerginliklerin faturasını DTP'ye keserek, partiye yönelik kısırtıcı açıklamalarda bulundu. Öcalan'a uygulanan şiddet sonrasında ateşlenen eylemler sırasında ve sonrasında yüz-

lerce kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar elbette ki öncesinde ve sonrasında işkence gördüler. Ülkede yaşanan gerçeklere karşı 'inkar en iyi yöntem' taktiği uygulayan Erdoğan'lı hükümet ise, Engin Çeber sonrasında dilenen özrün tartışmaları hala sürerken, eylemlerde gözaltına aldıklarının yüzde 95'ine işkence uyguladı. İşkence uygulamalarından gözaltına alınan ve daha sonra tutuklanan ilkokul çağında öğrenciler de payına düşeni aldı. Devletçe kemikleştirilmiş işkence, gözaltılarda başlayıp tutukluluk sonrasında hapishanelerde de devam ettiriliyor. İşkencenin rutinleştirildiği hapishanelerde tutukluların yaşam koşullarının kötülüğü ve sorunları her geçen gün artıyor. Tüm bunlara bağlı olarak da her geçen yıl hapishanelerde çeşitli nedenlerden yaşamını kaybeden insanların sayısı da hızla artıyor. Önce 'işkenceye sıfır tolerans' diyen, sonrasında 'işkence yok' diyen, açığa çıkan işkence olaylarını da 'münferit' olarak değerlendiren AKP hükümetinin bununla ilgili son incisi ise, 'polislerin psikolojisi' oldu. Hükümet yetkililerince yapılan son açıklamalara bakılırsa "işkenceci polisleri de anlamak gerek, çünkü çalışma koşulları zor, psikolojileri kötü bu yüzden de 'biraz' işkence uygulamaları normal!"

Zekat karşılığında cinsel istismar: 'Takdir-i ilahi'

14 yaşındaki B.Ç.'ye cinsel istismarda bulunan ve 26 Nisan'da gözaltına alınarak Mudanya Asliye Ceza Mahkemesi'nce tutuklanan Hüseyin Üzmez (78), görülen son mahkemesinde tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. B.Ç.'nin fiziksel ve ruhsal olarak zarar görüp görmediğinin belirlenmesi için Adli Tıp Kurumu'ndan alınan raporda B.Ç.'nin bedensel ve ruhsal bir sorunu olmadığının belirtilmesi üzerine mahkeme Üzmez'i serbest bıraktı.

B.Ç.'ye "sağlıklı" diyen raporun sağlıksızlığı

B.Ç.'nin beden ve ruh sağlığına ilişkin Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanan raporda "Ruh sağlığı bozulmamış" kararına varıldı. Üzmez'in tahliyesini getiren rapor sonuçlarının bu şekilde çıkması ise tartışmalara yol açtı. Uzman psikiyatlara göre böyle bir tecavüz ya da istismar durumunda ruh ve beden sağlığının bozulmamış olması çok zor.

Çocuk psikiyatrisinin imzasının bulunmadığı, muayenelerin Adli Tıp uzmanları tarafından psikolojik testlerle desteklenmediği, raporun 'sağlıklı' bir şekilde hazırlanmadığı, rapordaki 'Taciz, kızın beden ve ruh sağlığını bozmamış' tespitiyle görülüyor. Öte yandan B.Ç.'nin durumuna ilişkin hazırlanan raporda herhangi bir darp ve cebir izi bulunmadığı ve mağdurenin bakire olduğu belirtildi. Daha önce Uludağ Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürlüğü Çocuk Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Ana Bilim Dalı Başkanlığı'na sevk edilen B.Ç.'nin, ana bilim dalında görevli Hüseyin Uslu ve Yeşim Taneli tarafından yapılan muayenesinin sonuçlarında ruhsal durumunun iyi olmadığı yönünde ifadeler yer alıyor.

Üzmez hapisteyken kendini hacda hissetmiş

Tahliye edildikten sonra mahkeme başkanına teşekkür eden Üzmez, "Allah sizden razı olsun. Ben Türk adaletine güveniyorum. Ben şöretli insan olduğum için bunlar başıma geldi. Hakkımda asılsız iddialar ortaya atıldı. Hâlbuki ben böyle bir şey yapmadım. Allah hepinizden razı olsun" dedi. Hapishanede çok rahat zaman geçirdiğini ve "hacdaki gibi" yaşadığı belirten Üzmez, "Ben Allah'a inanan bir insanım. İnsanı sevmeyen, Allah'ı sevmeyen. Benim düşmanım yok, benim düşmanım Amerikalılar, bunu bana yapmış olan dinsizler, din düşmanları ve kapitalistlerdir" dedi.

Dini bütün Üzmez'in şefkat dünyası

14 yaşındaki B.Ç.'ye cinsel istismarda bulunan Üzmez,

Milyonların gözleri önünde 14 yaşındaki çoğun kollarını kıran, Engin Ceber'e işkence yapan polisler, tecavüzcü Üzmez'e saygıda kusur etmediler

tahliye sonrasındaki açıklamalarında oldukça pişkin ifadelerde bulundu. B.Ç.'nin ailesi ile ilgili açıklamalarda bulunan Üzmez, anne Livaze Ç.'nin ve baba Arif'in yanında çalıştığını, durumları kötü olduğu için kendilerine yardım edip zekatlar verdiğini belirtti. "Takdir-i ilahi buymuş" diyen Üzmez, "Aileden şikâyetçi olmayacağım, onlara herhangi bir kınınığım yok. Aileyle aynı şekilde ve samimiyette görüşmeye devam edeceğim. Benim düşmanım şeytan, benim düşmanım nefsim. En çok kendi nefsim ve şeytana kınınığım" şeklinde konuştu. Ekonomik durumu kötü olan aileye 'acıyan', onlara yardım eden, hatta zekât verdiğini söyleyen Üzmez, bu vebelerinin karşılığında kız çocuğuna cinsel istismarında beis görmemekte.

Üzmez'in rahatlığı nereden geliyor?

Tahliye edildikten sonra telefonla katıldığı bir TV programında hakkındaki suçlamaları yalanlayarak progra-

min sunucusuna "Gazeteci mazeteci dinlemiyorum. Programın başından beri konuşuyorsunuz. Ben vaktiyle gazeteci vurmuş adamım" diyerek tehditler savuran Üzmez, gövde gösterisinde bulundu. Gazeteci öldürdüğünü 'gururla' dillendiren Üzmez'in devrimcilere karşı tetikçilik yaptığı ve bunu devlet desteğiyle icra ettiği bilinmiyor değil. Zira Üzmezlerin dininde, sömürüye, haksızlığa karşı mücadele yürüten halk evlatlarını katletmek yazar. Hatta bu iş onun için 5 defa hacca gitmeye bedel olabilir. Üzmez cinsel istismardan tutuklandığında başta çalıştığı gazete Vakit olmak üzere, Yeni Şafak, Zaman gibi dinci basın, dinci yazarlar, kurumlar kendisine destek vermiş, uyarı eylemlerinde onları tezgâhladığını gazetelerinde günlerce yazmışlardı. Manşetlerinde sözde 'komployu' açığa çıkaran belgeler yayınlamışlardı. Dini bütün yazarlar, Üzmez'in saygınlığını, dindarlığını, 'temiz' karakter ve ahlakını propaganda ederek arka çıkmışlardı.

Aksu deresi şehitleri anıldı

DERSİM- Dersim'in Ovacık ilçesinde 2005 Ekim'inde Türk ordusuyla girdikleri çatışmada ölümsüzleşen MKP/HKO üyeleri Murat Güzel, Yusuf Dal ve Ayten Gülmez, Nazımiye'deki mezarların başında anıldı.

16 Ekim 2005 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesi Gözele köyü Aksu deresi mevkinde Türk ordusunun kurduğu pusuya düşen Murat Güzel, Yusuf Dal ve Ayten Gülmez adlı gerillalar ölümsüzleşmişti. Gülmez, Dal ve Güzel'in ölümsüzleşmelerinin 3. yılı dolayısıyla Nazmiye'deki Murat Güzel ve Ayten Gülmez'in mezarını ziyaret eden aileleri, yoldaşları ve dostları, halk savaşılarını anıdılar. Mezar başında devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından gerçekleştirilen açıklamada, "Ovacık'ta şehit düşen Murat Güzel, Ayten Gülmez ve Yusuf Dal, tarihin akışını seyretme yerine, tarihe yön verme kararlılığıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan emekçi halkının baskı, zulüm ve sömürden kurtuluşunun anahtarı olan Halk Savaşı gerçekliğini görenek, halkların üzerinde karabulut olarak gezinen emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı direnir, yaşamlarını sosyalizm ve komünizm davasına adadılar. Bu uğurda hiç çekinmeden silahlarının son mermisine ve kanlarının son damlasına kadar göstermiş oldukları direniş ile tarih yazarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının gerçek kurtuluş yolunu göstermişlerdir. Anıların önünde saygıyla eğiliyoruz" denildi.

Açıklamadan sonra, "Murat, Ayten, Yusuf yoldaş ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Vartınik'ten Mercan'a, feda olsun canımız Halk Savaşı'na" sloganları atıldı. Anma, okunan şiirler ve söylenen türkülerle son buldu.

İÜ'de faşist saldırılar protesto edildi

İSTANBUL- Bir süredir İstanbul Üniversitesi (İÜ) Öğrenci Kültür Merkezi üzerinden provokasyon yaratan çoğu Türkçe Yaşam Kulübü üyesi faşist grup, son olarak merkez kampuste devrimci, demokrat öğrencilerin afişlerini yırtınca gerginlik yaşandı. Çıkan kavgada okuldan dövlürek uzaklaştırılan faşistler, akşam saatlerinde Öğrenci Kültür Merkezi'nden çıkan kulüp üyelerine Sarıhan Parkı'nda saldırılarla saldırdı. Saldırı, devrimci, demokrat öğrencilerin karşılık vermesiyle püskürtüldü. Saldırı esnasında biri ağır iki öğrenci yaralandı.

Yaşanan olayları protesto etmek amacıyla toplanan devrimci, demokrat öğrenciler, kampus ana kapısı önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında son günlerde yaşanan saldırılara dikkat çekilerek, okul yönetiminin ve polisin olayların faillerini bilmesine rağmen hiçbir işlem yapmaması teşhir edildi.

Sık sık "Beyazat faşizme mezar olacak", "Faşistlerin ipleri sermayenin elinde", "Kahrolsın faşizm yaşasın mücadelemiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atan öğrenciler, haklı mücadelelerinden vazgeçmeyerek, üniversitelerdeki idare-polis-sivil faşist işbirliğini yenene ve "halk için bilim, halk için eğitim" şiarını gerçekleştirene kadar yılmadan mücadelelerini sürdüreceklerini belirterek, basın açıklamasını bitirdiler.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, yaptığı yazılı açıklama ile Denizli Şubesi'ne yapılan saldırıyı kınadıklarını belirtti.

Eğitim-Sen, Denizli Şubesi'ne yapılan saldırıyı kınadı

Eğitim-Sen Denizli Şubesi'nin bulunduğu binanın 21 ve 22 Ekim tarihlerinde iki ayrı saldırıya uğradığını belirten Kılıç, "21 Ekim tarihinde binanın iç kısımlarına 'ülkücü hareket', 'Allahsız komünistler' gibi yazılar yazılmış ve bir siyasi partinin simgesi olan 'üç hilal' çizilmiştir. 22 Ekim tarihinde ise sendika şubemiz 'kimliği belirsiz' ama niyetleri açıkça belli olan kişilerce tahrip edilmiş, kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar dolapları, sandalye ve masaları devirmiş, evrakları dağıtmıştır" ifadelerinde bulundu.

Kılıç, ülkemizde son aylarda artan gerginliklerle beraber demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların hedef haline getirildiğini dile getirerek, "Bu tür kısırtıcı ve provokatif açıklamalar, toplumda kamplaşmalar yaratmayı hedeflemekte ve bunun sonucunda özellikle emekten, demokrasi-den, eşitlikten ve barıştan yana olan kesimlere yönelik saldırılar artmaktadır. Denizli'de yaşanan bu saldırı, son dönemde yoğunlaşan milliyetçi-gerici-şoven açıklamalardan

ve hedef göstermelerden bağımsız olarak değerlendirilemez" diye belirtti.

Eğitim-Sen Denizli Şubesi'ne ve diğer kurumlara, ülkemizde yaşanan ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği bir dönemde böylesi bir saldırının yapılmış olmasının anlamlı olduğuna dikkat çeken Kılıç, "Birileri emekçilerin sendikal hak ve özgürlükler için yürüttüğü mücadeleden, demokrasi mücadelesinden rahatsızlık duymaktadır" dedi.

Eğitim-Sen'in mücadelesinin, kimi zaman hukuk dışı yöntemlerle, kimi zaman idari baskılarla, kimi zaman da fiili saldırılarla bastırılmak istendiğini belirten Kılıç, açıklamasını şu sözlerle bitirdi: "Hiçbir saldırı bizleri haklı mücadelemizden ve inandığımız evrensel değerlerden vazgeçiremez. Denizli'de gerçekleştirilen bu çirkin saldırıyı kınıyoruz. Bizleri korkutarak sindirmek isteyen güç odaklarına meydanın boş olmadığını göstermek için tüm emek ve demokrasi güçlerini birlikte mücadeleye çağırıyoruz."

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

güncel

Ordunun, kışlardan talimat yerine kabineye gitme ‘yeniliği’

Devletin saldırılarına karşı Kürt halkının Kuzey Kürdistan’ı bir direniş alanına çevirmesinden sonra, Kürt illerine seferlerini yoğunlaştıran Erdoğan’ın bu girişimini yerel seçimlere yatırım olarak değerlendirmek yetersiz kalacaktır. Ordu ve AKP’nin yaptığı zirveler sonucunda Kürt ulusal hareketine yönelik saldırı kararını çıkartmasıyla, ardından toplantı ve brifing gerçekleştirmesiyle bu geziler zaten işaret edilmişti. Dolayısıyla bu gezinin rehberliğinde ordu önemli bir yerde duruyor.

Ordu; PKK’nin karakol eylemlerini, AKP mutabakatıyla önceden çizdiği yol haritasını hayata geçirme noktasında fırsata çevirmiş, Kürt ulusal sorunu ve ‘PKK ile mücadele’ konusunu gündeminin baş sırasına almış, bunun için peş peşe zirveler gerçekleştirmişti. Nitekim bu zirvelerin sonucunda Kürt ulusal hareketine yönelik nasıl bir politika izleneceğinin haritası çıkarılmıştı. Haritanın çıkarılmasından sonra devlet, PKK’ye yönelik saldırılarını yoğunlaştırmış, bu saldırılara karşı Kürt halkının geliştirdiği reflekse yoğun saldırılarla cevap vermişti.

sık görüşme-toplantı gerçekleştirmekteler. ‘Şaşkınlıklara’ ve de tartışmalara neden olan bir gelişme de bir ilk olma özelliği taşıyan, Başbuğ’un Bakanlar kurulu toplantısına katılıp brifing vermesi oldu. PKK, istihbarat, dış ilişkiler ile ilgili bilgilerin tam teçhizatla sunulduğu toplantıdan sonra bu toplantıların devamlı olması, bundan sonraki toplantının Eğridir’de yapılması kararlaştırıldı. AKP ile ordunun bu sıkı mesaisinin ve tıkrında giden işleyişinin AKP ile ordu arasında sağlanan mutabakatın ileri bir aşaması olduğunu söylemek yanlış olmayacak.

Ordu, talimatlarını artık kışlasından değil, bizzat kabineye-Başbakanlığa ve malum kesimleri (medya, sivil toplum örgütleri, komprador sermaye grupları gibi) arkasına almaya çalışarak yapmakta. Böylece ordu, dolaylı siyaset yerine perdeyi aralayarak parlamentoya iştirak etme ‘yeniliğini’ getirmiş oldu. Attığı adımlara yenisini ekleyen Başbuğ’lu ordu, Murat Yetkin, Fikret Bila gibi ordu gazetecilerinin iddiasının aksine ordu ‘demokratik sisteme uygun hale’ gelmiyor, ‘sivilleşmeye doğru’ yol almıyor ya da ‘orduda ve siyasette şeffaflık’ hakim gelmiyor. Bilakis bu nitelemeler, ordu-AKP mutabakatında sağlanmış yeni dönem saldırı konseptinin kılıfından öte bir şey değildir. Kılıfın içinde ise Kürt sorunu ve PKK ile mücadelede AKP ile ordu arasında aykırı bir görüş farklılığının olmadığı, hatta ordunun bu konuda dümenin başında olduğu gerçeği yatıyor. Başbuğ’un, Bakanlar Kurulu toplantısında verdiği brifingde Kürt ulusal hareketine yönelik topyekûn bir saldırı önermesi, DTP’yi; PKK’ye açık bir şekilde destek verdiğini söylemek suretiyle hedef göstermesi, yaklaşan yerel seçimlerin hangi yol haritası üzerinden ilerleyeceğine işaret etmekteydi.

Erdoğan’ın gezisi ve DTP

Devletin saldırılarına karşı Kürt halkının Kuzey Kürdistan’ı bir direniş alanına çevirmesinden sonra, Kürt illerine seferlerini yoğunlaştıran Erdoğan’ın bu girişimini yerel seçimlere yatırım olarak değerlendirmek yetersiz kalacaktır. Ordu ve AKP’nin yaptığı zirveler sonucunda Kürt ulusal hareketine yönelik saldırı kararını çıkartmasıyla, ardından toplantı ve brifing gerçekleştirmesiyle bu geziler zaten işaret edilmişti. Dolayısıyla bu gezinin rehberliğinde ordu önemli bir yerde duruyor.

Brifingde görüşülen konulara bakmakta yarar var. Başbuğ’un, DTP’nin PKK’yi açtatan desteklediğini, ‘terörü’ beslediğini, yasal hakları kötüye kullandığını söylemesi

aynı zamanda, yerel seçimler sürecinde bölgede ordu-AKP ittifakının ön plana çıkacağına işaret ediyor. Zira Başbuğ, bölgedeki kitlesel eylemleri DTP’nin yerel seçimler öncesinde gerilim yaratarak oy kazanmaya dönük bir hamle olarak değerlendirdi. Barzani ile temaslarn güçlü kılınması ortak işler yapılması noktasında ısrarcı olunması, brifingden çıkanlar arasında. Başbuğ brifingde, psikolojik savaşa destek için TRT’nin bir an önce Kürtçe yayın yapması, bölgedeki imam açığının giderilmesi, ‘terörle mücadelede’ sivil-asker ayrımının yapılması talimatını verdi. Öte yandan Erdoğan’ın gezilerinde sık sık vurguladığı, bölgede ekonomik-sosyal kalkınmanın sağlanması için girişimlerde bulunulması söylemi, Başbuğ’un da brifingde altını çizdiği bir nokta.

Türk devletinin Kürt ulusal hareketine yönelik topyekûn saldırı yönelimine karşı DTP’nin geliştirdiği politika

önemli bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Kürt sorunun çözümü noktasında saldırıların yoğunlaştırılacağını ortaya koyan Türk devletine karşı DTP, ‘demokratik çözüm’, ‘barış’, ‘Abdullah Öcalan’ politik argümanları yükselterek adeta rest çekmekte. Yerel seçimleri de hesaba katan DTP, AKP ile hesaplaşma tavır hissettirerek, siyasetini sunuyor. 2. kongresinden sonra siyasetinin merkezine aldığı ‘Demokratik Özerklik’ programını Kürt ulusal sorununun ‘Demokratik çözüm’ programı olarak ortaya sürdü. Meclise sunduğu (bugüne kadar olmayan) programı Cumhurbaşkanı, Başbakan ve milletvekillerine de gönderdi. Devlet her ne kadar bu programı ve DTP’nin bu eylemini ‘bölücü’, ‘teröre’ destek’ şeklinde cevaplayıp DTP’yi hedef göstermeye çalıştıysa da tepki kendisini normalliğe bıraktı. Kürt ulusunun bu siyasal talebine karşı devletin cevabı, Van’da yaptığı konuşmada Erdoğan’ın ağzından verildi: “Tek vatan, tek millet, tek bayrak”. Çözüm olarak sunduğu şey ise Kuzey Kürdistan’a medeniyet getirmek; elektrik, su, yol, okul, emniyet, sağlık getirmek oldu. Hakkâri gezisinde de Kürt halkının tepkisiyle karşılaşan Erdoğan, tahammülsüzüğünü “Tek millet, tek bayrak dedik. Buna karşı çıkanın bu ülkede yeri yok” sözleriyle gösterdi.

ABD emperyalizminin rotası doğrultusunda Ortadoğu’daki gelişmeler, politik icraatlar, öte yandan Türk hükim sınıflarının bu çerçevedeki siyasi yönelimi, aynı şekilde bu durum içerisinde konum almaya çalışan PKK’nin taktik-politikaları gelişmelere ve olası gelişmelere yön veriyor. Bugün DTP’nin ‘Demokratik özerklik’ çıkışı bir gelişmelerden sadece bir tanesidir. Fakat bundan daha dikkat çekici bir durum ise, Türk devletinin izlediği siyasettir. Bir yandan Kürt ulusal hareketine yönelik genelleksel siyasetini sürdürüleceği ve saldırıların yoğunlaştırılacağına gösteren devlet, diğer taraftan Kürt sorunun farklı kesimlerde tartışılmasının zeminini hazırlıyor. Pek tabii anlaşılabilir bir durum bu. Burjuva feodal medyanın kalemlşörlarının Kürt sorununa dair ‘şaşırtacak’ yazılar yazması, öneriler sunması, devletin bugüne kadarki politikalarını hedefler göstererek eleştirmesi, DTP’nin ‘Demokratik özerklik’ projesini ortaya koyarak siyasi mücadeleyi yürütmesi, Öcalan’ın söylemlerinin kamuoyuyla paylaşılması-aynı zamanda kendisinin de tartışılması-Güney Kürdistan yönetimiyle stratejik planlar yapılması gibi daha birçok örnek ‘neler oluyor’, ‘ne tür olasılıklar bekleniyor’ ‘beklentiler çok mu yakın’ sorularını soruyor. Kısa vadede olmasa da devletin Kürt sorunu noktasında kafa yorduğu, birtakım projeler geliştirdiği (‘sürpriz’ yaratabilecek gelişmeler dâhil), bunun için zemin yaratmaya çaba sarf ettiği açık. Ne var ki bunun hangi nitelikte olacağı, hangi olasılıklar barındırdığı bilinmemekle birlikte önümüzdeki günlerde oluşturulan resim birçok yönüyle kendisini gösterecektir.

Erdoğan’ın IMF çıkışının kıymeti harbiyesi!

Mali krizin derinleşerek etkisini göstermeye çalıştığı, ba-

ğımlı ülkelerin IMF’ye imdat çağrılarında bulunduğu aynı zamanda bundan sonra IMF’nin nasıl bir işlev göstereceğinin tartışıldığı bir zamanda Başbakan Tayyip Erdoğan bilindik ‘delikanlı’ edasıyla bu sefer IMF’ye efelendi. “Eğer bizimle bir esneklik içerisinde anlaşmaya varırsanız eyvallah oturur imzalanır. Yoksa ümüğümüzü sıkırmayız” diyen ve popülist ağır takınan Erdoğan’ın bu çıkışı kendi ağzından bir itiraf içeriyordu. Bugüne kadar IMF ile yüründüğünün, onun direktifleri doğrultusunda ekonomik politikaların uygulandığının ve onsuz yapamayacağının aleni bir itirafı.

Erdoğan’ın, IMF’ye yaptığı ‘asi’ çıkış, babası karşısında ağlayan, sızlayan ama nihayetinde kucağına doğru atlayan bir çocuğunkinden hiçbir farkı yok. “Eğer bizimle bir esneklik çerçevesi içerisinde bu işte anlaşmaya varırsanız, eyvallah oturur imzalanır” sözleriyle ‘yanlış anlaşılma’ya’ mahal verilmemek üzere hava yumuşatıldı. Erdoğan ürkek bir sesle “Biz IMF düşmanı bir iktidar değiliz ama IMF’de bu noktada anlayışla yaklaşsın” sözlerini sarf etti. Erdoğan’ın çıkışını Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz izledi. Yılmaz, “IMF’nin parasına ihtiyacımız yok” şeklinde ‘emin’ sözler sarf etti. Öte yandan ekliyor, “Ancak belirsizlikler var. Piyasalara güven verebilmek için bir takım düzenlemeler yapılmasında fayda var.” Peki, bu düzenlemeleri kim yapacak? Herhalde burada kast edilen IMF ile anlaşmanın şart olduğudur.

Hangi yağla, nasıl bir yolda?

Her ne kadar Erdoğan, IMF’nin anlayışlı yaklaşmaması karşısında kendi yollarına devam edeceklerini, yanı sıra Yılmaz, IMF’nin parasına ihtiyaçları olmadığını söylese de alttan alta bir anlaşma isteğinin yattığı açık. IMF’siz nasıl bir yol izleneceğine dair her hangi bir açıklaması yok Erdoğan’ın. Aynı şekilde IMF’nin parasına ihtiyaç olmadığını söyleyen Yılmaz, ihtiyaçları nasıl karşılayacaklarını dair bir şey söylememekte. Geçtiğimiz günlerde TBMM’de 2009 yılı bütçesi açıklanmıştı. Açıklanan gelir ile gider arasında 13,5 milyar TL açık var. Bütçeden ayrılan payın başını hazine alıyor. Ki bu pay cari açıkları ödemek, başta IMF’ye olan borç ve faizleri ödemek için ayrıldı. Sosyal güvenliğe ayrılan pay yüzde 3’ten fazla bir oranda düşürüldü. Neticede devletin 500 milyar civarında dış borcu var, faizler ve iç borç hariç, özel sektör borçları cabası. Bunların ödentsizi kuşkusuz IMF borçlarıyla ödenmeye çalışılacaktır. Dolayısıyla IMF’ye ihtiyaç duyulmamasının bir gerçeği yoktur, Türk hükim sınıfları için. Bugün için devletin bağımlılığı söz konusu. Ülke ekonomisinin yol haritası IMF gibi emperyalist kurumlar aracılığıyla yürütülmekte. Bunun için IMF ülke ekonomisinin plan ve programını belirlemek için mevsimlik toplantılar, aylık ya da iki aylık gözden geçirmeler, sözleşmeler, niyet mektupları vb gerçekleştirmekte. Bugünlerde de yeni planlar ve sözleşmeler için IMF heyetinin ülkede çalışma içerisinde olduğu (16 Ekimden itibaren) ve yeni bir sözleşme için beklemede olduğu

bilinen bir durum. IMF’nin borç vermemesi durumunda kendi yağmızla kavrulacağını popülist bir ağızla belirten Erdoğan ve temsil ettiği sınıflara ‘hangi yağla kavrulacaksınız’ sorusu kendisini hissettiriyor.

TÜSİAD, anlaşma için baskı yapıyor

Erdoğan’ın çıkışının gerçekliği değiştirmeyeceği, IMF ile kredili bir anlaşma yapma noktasında uzak kalmadığını belirtmesiyle ve bunun için çalışma içerisinde olmasıyla kendini göstermekte. TÜSİAD olmak üzere birçok sermaye örgütü hükümetin IMF ile yeni bir anlaşma yapılması yönünde baskı uyguluyor. Erdoğan her ne kadar “sizin talimatınızla mı IMF ile görüşeceğiz” dese de bu lafların kıymetinin olmadığı yine Erdoğan tarafından ‘AKP hükümetinin IMF’ye karşı olmadığını, kurum ile görüşmeleri sürüyor” demisiyle görülüyor. Erdoğan her ne kadar “sizin talimatınızla mı IMF ile görüşeceğiz” dese de bu lafların kıymetinin olmadığı yine Erdoğan tarafından ‘AKP hükümetinin IMF’ye karşı olmadığını, kurum ile görüşmeleri sürüyor” demisiyle görülüyor. Erdoğan her ne kadar “sizin talimatınızla mı IMF ile görüşeceğiz” dese de bu lafların kıymetinin olmadığı yine Erdoğan tarafından ‘AKP hükümetinin IMF’ye karşı olmadığını, kurum ile görüşmeleri sürüyor” demisiyle görülüyor. Erdoğan her ne kadar “sizin talimatınızla mı IMF ile görüşeceğiz” dese de bu lafların kıymetinin olmadığı yine Erdoğan tarafından ‘AKP hükümetinin IMF’ye karşı olmadığını, kurum ile görüşmeleri sürüyor” demisiyle görülüyor.

Erdoğan’ın efelenmesi ise mevcut mali krizin yarattığı belirsizlikler, bu süreçte IMF’nin dünyada tartışılmasının verdiği fırsat çerçevesinde değerlendirilebilir. Mevcut krizle emperyalist-kapitalist sistem, kendini gözden geçirerek yeni birikim alanları yaratma-belirleme, sermayenin ve üretimin kontrol mekanizmaları yeni bir kalıba dökme yoluna meyletmektedir. Türk hükim sınıflarının görünen duruma karşı duyduğu kaygı, belirsizlik vb gerek Erdoğan’ın gerekse de TÜSİAD’ın ruh haline yansımakta. Dikkat edilirse bugün IMF krizin bağımlı ülkelerde yarattığı-yaratacağı olumsuz etkiye karşı kolları sıvadı. Hatta bunun için bütçesini gözden geçirdi, arttırmakla yetinmedi, şimdiden önlem fonları oluşturdu. Erdoğan’ın ‘IMF bize borç vermezse...’ lafı, yukarıda dikkat çekmeye çalıştıklarımıza teğet geçmektedir. Anlaşılan o ki AKP hükümetinin önümüzdeki dönemlerde eline verilen yeni program ve ekonomik planlarla IMF ile daha sıkı anlaşmalara varacağı, borçlanmaya gideceği kısıcası IMF ipine sarılacağı görülüyor.

IMF’li uzun yıllar...

Erdoğan’ın ‘IMF’ye boyun eğmeyeceğiz’ sözleriyle yanılsamalı bir algı yaratmaya çalışırdursun, IMF ile en sıkı ilişkilerin hükümetteki 6 yıl boyunca olduğunu hatırlamakta fayda vardır. 2002 ile birlikte AKP, neo-liberal yıkım politikalarını IMF, kaptanlığında film şeridi gibi uygulamıştır.

Emperyalist sermayenin çıkarlarını tesis etmek için kurulmuş olan IMF, son 30 yılda geri bırakılmış, bağımlı ülkelerin ekonomilerini Emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda biçimlendirmiş, ona göre yapılandırmış, borçlandırarak daha da bağımlı hale getirmiştir. Özellikle kriz dönemlerinde daha da ön plana çıkan sömürü kurumu, tefeci misali ipleri eline almak kolayıyla para yardımlarında bulundu. IMF, mali yardım yaptığı ülkelere, tüm kaynaklarını dış borç ödemeye yöneltecek bir mali disiplinle konuştu. Kamu kurumu ve kuruluşların özelleştirilmesi, eğitim, sağlık gibi alanların özelleştirilmesi ve hizmetlerin tasfiye edilmesi, tarım desteklerinin yok edilerek tarımın yıkıma sürüklenmesi dayatıldı. İç pazara yönelik yapılan üretim uluslararası sermayenin kullanımına açılması, üretimin daraltılıp ithalat ekonomisine girilmesi IMF’nin ekonomik programlarıyla sağlandı. Bunu, aldığı borçlarla ithalatın getirdiği açıkları kapatma, dış kaynaklardan elde edilen tüketici kredileriyle teşviklendirilen tüketim ekonomisi anlayışı takip etti. Keza bankacılık sisteminin özelleştirilmesi, dövizin yüksek tutulması, yüksek faiz uygulaması, para kurusu sistemi gibi mali sistem IMF’nin reçeteleriyle dayatıldı.

Yukarıda saydığımız ve 1980’lerin başından beri uygulamaya sokulan politikalara, 2001 krizinden sonra ülkemizde AKP’nin hükümete getirilmesiyle birlikte hız verildi. Zaten AKP hükümete getirilmeden önce Emperyalistlerin istediği ekonomi politikaları hayata geçireceği noktasında taahhüt vermişti. IMF ile sıkı anlaşmalar yapan, reçeteleri uymulu ve pürüzsüz uygulayan, 6 yıllık gibi bir zamanda neo-liberal yıkım furıyası uygulayan AKP olmuştur.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Her bir poltik süreç ve bu süreçlerde belirlenen politikalara esasta o sürecin kendi öz dinamikleri, genel seyri kaynaklık eder. Ve sürecin sonunda yapılan değerlendirmeler (bir nevi muhasebe) mevcut süreçte oluşturduğumuz taktik politikalarımızın doğruluğunu veya tersinden yanlışlığını daha bütünlüklü olarak kavramamıza vesile olur. Ancak bunu yaparken toptancı bir yaklaşımla sürecin gelişimini, esas ve tali faktörleri gözden kaçırarak ne tek başına “olumlu”, ne de “olumsuz” sonuç çıkartılamaz. Her bir meselede olduğu gibi yaşanan geçmiş süreçlerin değerlendirilmesinde de bize yön veren yegane yöntem diyalektik yöntem olmalıdır. Aksi yaklaşım ve metodlar bizi bilimsellikten, dolayısıyla gerçeği bütün çıplaklığıyla görmekten uzaklaştırarak toptancı bir yaklaşımla ‘tarihi inkarcılaşa’ götürür.

Her süreç kendi koşullarıyla değerlendirilmelidir

Bu genel yaklaşımdan hareketle gelişmelerine henüz yeni başlanmış olan yerel seçimler özgüllünde somut örnekler üzerinden tartışmamızı sürdürelim. Hatırlanacağı gibi köşemizde önümüzdeki yerel seçimlere ilişkin genel yaklaşımı ve bu yaklaşımın nasıl bir kitle çizgisi üzerinden ele alınması gerektiğini belli temel noktaların altını çizerek ele almıştık.

Yerel seçimler konusunda belirlenen taktik politikanın bir araya getirdiği toplam tarafından, genel olarak ortaya konulan yaklaşımın doğru olduğu dile getirilirken kimi konuşmalarda geçmişle bugün arasında bir kıyaslama yapılarak ‘geçmişte hep boykot tavı içerisinde olan bir hareketin bugün yerel seçimlere müdahil olmasının önemine’ de değinildi ve bu durum olumluluklardan biri olarak ifade edildi. Bu yaklaşımdan kabaca boykot yaklaşımının “olumsuz”, seçimlere girme taktik tutumunun ise “olumlu” olduğu sonucu çıkmaktadır. Evet önümüzdeki yerel seçimlere ilişkin belirlenen taktik politika bugünkü açısından kuşkusuz ki doğrudur. (Ki bu bir ilk de değildir, hareketimiz 2004 yerel seçimlerine de daha sınırlı boyutlarda da olsa dahil olmuş, müdahale etmiştir) Ancak farklı süreçleri

kendi döneminin koşullarından bağımsız ele alarak boykot olmayan bir politikayı olumlamak, boykot tutumunu ise olumsuzlamak ve genel sonuçlara varmak doğru ve bilimsel değildir. Bugünkü politikanın belirlenmesinde asıl belirleyici olan nesnel durum ve günün ihtiyaçları ise boykot tavrının geliştirilmesinde de doğrudan belirleyenin o sürecin nesnel koşulları olduğu gözlerden kaçırılmamalıdır. Dolayısıyla her iki durumdada sadece ortaya çıkan sonuçlardan yola çıkarak yapılan değerlendirmeler tek başını ne doğru’nun ne de yanlış’ın esas zeminini oluşturmazlar. Kaldı ki bir sürecin değerlendirilmesi yapılarak belirlenen taktik politikalar sadece o süreçle ilgili gelişmelerin ışığında şekillenir ve her koşulda bir ezber misali sürecin sonuna kadarda aynı şekilde sürdürülmeyebilir. Örneğin bugün açısından belirlenen bu taktik politika Türkiye-Kuzey Kürdistan ve bununla bağlı içerisinde dünyadaki diğer gelişmelerle birlikte ele alınarak gelişmelerin seyrine göre ilerleyen süreçlerde nesnel gelişmelerin doğal sonucu olarak pekala ‘boykot’a dönüştürülebilir. Burada anlaşılması gereken bunun keyfi bir durum olmadığı ve tamamen somut koşulların somut tahliline bağlı genel stratejinin hizmetinde her

bir duruma uygun taktik açılımlar yapılmak zorunda kalındığıdır. Bunları gözardı edersek o zaman biz sürecin başında doğru olarak oluşturulan seçimlere girme yönündeki taktik politikaya mı yoksa aynı şekilde nesnel gelişmelerin sonucu olarak sürecin ilerleyen günlerinde boykot’a dönüşen taktik politikaya mı doğru diyeceğiz. Öyle ya sadece bugünkü sonuçlardan yola çıkıp bir “doğru” bulmaya çalışırsak birine “doğru” diğerrine “yanlış” demek durumundayız. Lakin üstteki örnekte özetlediğimiz gibi her zaman sürecin başında belirlenen bir politika sürecin sonuna kadar aynı şekilde sürdürülür diye bir belirleme yaparak öznelciliğe düşmeyiz. Eger her iki durumda da taktik politikamızı tamamen nesnel koşullardan kalkınıyorsa o zaman pekala iki yaklaşımın da sürecin ortaya çıkardığı ihtiyaçlar paralelinde geliştirilen doğru taktik yönelimler olduğunu söyleye biliriz. Yani sürecin özelliklerinden bağımsız biçimde ‘her koşulda boykot’ demek ne kadar yanlışsa aynı şekilde her koşulda yerel seçimlere dahil olunacağını düşünmek de o kadar yanlıştır. Tahlil ve eleştirilerimizi her sürecin kendi koşul ve özgünlüklerini ıskalamadan oluşturmamızdır. Ancak bu şekilde doğrularımızı büyütüp hatalarımızdan arınabiliriz. Tersinden yaklaşımlar bizi doğru sonuçlara götürmez.

‘Yalan’cı polis terör estiriyor

Celalettin Cerrah'in başında olduğu İstanbul Emniyet Müdürlüğü, sık sık meydana gelen kötü muamele olayları ile ilgili yapmak zorunda kaldığı açıklamalarda polisin estirdiği terörü kabul etmeyerek, bu yöndeki haberlere ‘yalan’ demeyi sürdürüyor. ‘Yalan’cı polise rağmen, sadece ekim ayında meydana gelen kötü muamele uygulamaları ise, Cerrah’ı ve İstanbul Emniyet Müdürü’nü tekzip ediyor

İSTANBUL-Fırsat buldukça ‘suçlularla mücadele etmekte yasalarsınız’ diye açıklamalarda bulunan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’in başında olduğu polis teşkilatı, kötü muamele olayları ile ilgili yaptığı açıklamalarda polisin estirdiği terörü kabul etmeyerek, bu yöndeki haberlere ‘yalan’ demeyi sürdürüyor. Karakolda dayak yok diyen İstanbul Emniyet Müdürü’nü tekzip edercesine, aşağıda yer verdiğimiz örnekler, sokaktan karakola kadar varlığını sürdüren dayağı ispatlıyor.

DURMAK YOK, YOLA DEVAM- Aşağıdaki olaylar, son birkaç ayda İstanbul polisinin şehirde estirdiği terörün örnekleri. Basına yansıyan bu olaylar nedeniyle açıklama yapmak zorunda kalan İstanbul Emniyet Müdürlüğü, olayların gerçekleşme biçimleriyle ilgili gerçekleri çarpıtıyor. Basının kendisi ile ilgili haberleri için ‘yalan haber’ diyen polisin, olaylarla ilgili düzmece iddiaları ise mahkemelerde itibar görüp, polis mağdurlarının tutuklanmasına neden olabiliyor. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, sokakta terör estiren polisini savunmak için, başında yer alan haberlerle ilgili şu yorumu yapıyor: “Son günlerde yazılı basında polise yönelik objektif olmayan, haksız, yalan, yanlış ve hakarete varan, muhabirlerin şahsi değerlendirmelerine bağlı olarak haber adı altında polisi yıpratıcı haberlere yer verilmektedir.” İşte o ‘objektif olmayan’ haberler ve polisin ‘objektif’ açıklamaları.

KARAKOLDAN YOĞUN BAKIMDA ÖLÜME- Bağcılar’da hırsızlık iddiasıyla gözaltına alınan ve 5 metre yükseklikten düştüğü iddia edilen Ahmet Laçın, tedavi edilmeyerek tutulduğu polis nezarethanesinin ardından kaldırıldığı Bakırköy Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nin yoğun bakım servisinde yaşamını yitirdi. Laçın’ın götürüldüğü Bağcılar Polis Merkezi’nde dövülerek hastanelik edildiğini söyleyen eşi Tuğba Poyraz, gittiği polis merkezinde eşini sargılar içinde baygın bir halde buldu. Poyraz, yaralı eşinin hastaneye götürülüp tedavi edilmek yerine nezarethanede tutulmasına isyan ederek, “Suçu bile olsa o halde hastaneye götürülmesi gerekmez mi? Polis merkezinde dövüldü, o yüzden hastaneye götürülmedi” dedi.

Ölüm olayı ile ilgili açıklama yapan İstanbul polisi, Laçın’ın gözaltı prosedürü gereği hastaneye götürüldüğünü belirtiyor ve ‘tam teşekküllü bir hastanede tetkik ve tedavisinin uygun olacağı’ şeklinde rapor alınmasına rağmen yaralının sadece bandajlanarak polis merkezine geri götürüldüğünü ifade ediyor. Gözaltından salıverildikten bir hafta sonra Laçın, kaldırıldığı yoğun bakım ünitesinde beyin kanaması nedeniyle yaşamını yitirdi.

POLİS: 12.10.2008 günü saat 01.50 sıralarında Bağcılar Fevzi Çakmak Mahallesi’nde otoyala girmek isteyen şahsın olduğu ihbarı üzerine olay yerine intikal eden **polis ekibini gören şahıs kaçmaya başlamış, ara sokaklarda kaçarken iki apartman arasında yaklaşık 5 metre yükseklikteki bina boşluğuna düşmesinin** görevlilerimizce ve apartman sakinlerince görülmesiyle olay yerine ambulans çağrılmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Şahıs ambulansla önce saat 02.00 sıralarında Vakıf Gureba Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne götürülmüş, buradaki doktor raporu ile birlikte **Polis Merkezine getirilmiştir.** Bağcılar Polis Merkezi’nde birlikte yaşadığı bayanın refakatinde ifadesi alındıktan sonra Cumhuriyet Savcısı’nın talimatıyla 12.10.2008 tarihinde saat 13.45’de salıverilmiş, evrakları ikmalen C.Savcılığına adli işlem yapmak üzere gönderilmiştir. Şahsın daha sonra 14.10.2008 günü saat 11.25’de Bakırköy Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne muayene için başvurduğu anlaşılmıştır.

BEOĞLU’nda İŞKENCE SÜRÜYOR- Beyoğlu’nda, eğlence mekanları-

nın bulunduğu Nevzade Sokak’ta polisin ‘kimlik kontrolü’ uygulamasına takılan ve tartışma yaşayan 4 arkadaşı, ‘memura mukavemet, tehdit ve hakaret’ iddiasıyla gözaltına alındı. Taksim Polis Merkezi’ne götürülen 4 kişi, geceyi karakolda geçirdi ve burada kötü muameleyle maruz kaldı. Daha sonra Beyoğlu Adliyesi’ne çıkartılan kişilerden Bilal Çekiç, “Kimin mukavemette bulunduğu anlaşılmıyor mu? Odada bize giriştiler. Kapıyı üzerimize kilitleyip altından biber gazı sıkıldılar. Daha sonra tekrar tekrar girip darp ettiler” dedi.

POLİS: 23.10.2008 günü saat 01.00 sıralarında Beyoğlu Nevzade Sokak’ta vatandaşlarımızın ve turistlerin yoğun olarak bulunduğu eğlence mekanları civarında bölge esnafının ve vatandaşların tanık olarak verdikleri ifadelerinde de doğrulandığı gibi şahısların çevre sakinlerini ve işletme sahiplerine rahatsızlık verdikleri, sokağın girişinde mütevaciz sarhoş halde etrafı rahatsız ettikleri görülmesiyle **kimlik kontrolü yapmak isteyen görevlilerimize dört şahıs önce kimliklerini vermek istememiş sonra hakaret, tehdit ve mukavemette bulunmaları üzerine çağrılan takviye ekiplerle birlikte şahıslar zor kullanılarak etkisiz hale getirilip Polis Merkezine intikal ettirilmiştir.** Mukavemet esnasında bir görevlimiz beline aldığı darbe yüzünden yürüyemez halde hastaneye gitmiş ve tedavisi halen sürmekte, diğer görevlimiz de bileği ve boynundan yaralanmıştır. **İddia edildiği gibi Polis Merkezinde her hangi bir kötü muamele yapılmamıştır.**

ŞEHİR EŞKİYASI OTOBÜS DURDURUP DAYAK ATTI- İstanbul polisinin hız verdiği kimlik kontrolü uygulaması nedeniyle sık sık işkence ve kötü muamele olayları meydana geliyor. Polisin saldırılarına maruz kalanlar ise, yine polisin, ‘yasadışı örgüt propagandası yaptı’, ‘slogan attı’, ‘polise hakaret etti’, ‘tehdit etti’, ‘polise saldırdı’, ‘polisin görevini yapmasını engelledi’ gibi iddialarıyla mahkemeye çıkartılıp tutuklanabiliyor. Bu hukuksuzluğa her gün bir yenisi ekleniyor.

Harem Otagan’ndan Ağrı’ya hareket eden otobüsü durduran İstanbul polisi, kimlik kontrolü yapmak istedi. Bunun üzerine otobüsün şoförü geç kaldıklarını ve polise işini çabuk bitirmesini söyledi ve olanlar oldu. Bu sözleri sinirlenen polis, “şerefsiz, bana görevimi öğretiyorsun” diye hakaret etti ve daha fazla polisi olay yerine çağırdı. Otobüs şoförü, muavin ve bazı yolcuları döven polisler, etraftaki halkı kışkırtmak için de “bunlar PKK’li diye bağırdı”. Otobüsten 8 kişiyi gözaltına alan polis, kötü muameleyle polis aracı ve gittikleri polis merkezinde de devam etti. Buradan da adliyeye götürülen kişiler hakkında polis de davacı oldu. Bir polis serçe parmağından, diğeri sol ayak bileğinden, üçüye muhtelif yerlerinden yaralanmıştı! Mağdurlar da polisten şikayetçi oldular ancak, çıkarıldıkları mahkemede polis mağdurlarından 6’sı ‘suç ve suçluyu övmek’ ve ‘polise mukavemet etmek’ iddialarıyla tutuklanarak Maltepe Hapishanesi’ne gönderildi.

İşte polisin düzmece iddialarından bir bölüm: “Veli Gündüz, zafer işareti yaparak ‘Biji Apo’ diye slogan atıp, tekme tokat saldırdı. Vatandaşlar şahsın bölücü örgüt hakkında slogan attığını ve polise saldırıkları görüp şahıslara saldırdı.”

POLİS: Üsküdar İlçe Emniyet Müdürlüğümüzce ilgili Adli Makamdan alınan; her türlü seyir ve park halinde otolar ile otoların içerisinde bulunan şahıslar üzerinde arama yapılması izni çerçevesinde, 20.10.2008 günü saat 12.00 sıralarında Harem Otagan’da şehirlerarası bir otobüs içerisinde kimlik kontrolü yapıldığı esnada, **otobüs içerisinde bazı şahıslar polisin görevini yapmasını engellemek istemiş, hakaret, küfür ve bölücü terör örgütü lehine slogan atmış, görevli polis memurlarını darp etmişlerdir. Daha sonra birkaç kişi otobüsün aşağı inerek bölücü terör örgütü lehine slogan atmaya devam etmiş, görevli memurlara mukavemet gösterdiğini gören vatandaşlar da bu şahıslara müdahalede bulunmuşlardır.** Olay yerine gelen takviye ekiplerle şahıslar kademeli olarak etkisiz hale getirilerek Polis Merkezine intikal ettirilmiştir. **Olay esnasında çevrede bulunan dört vatandaşımız tanık olarak verdikleri ifadelerinde, şüphelilerin bölücü terör örgütü lehine slogan atarak polisleri saldırdıklarını, çevrede bulunan vatandaşların da yaralanırlara tepki gösterdiklerini doğrulamışlardır.** Olay esnasında görevli memurlarımızdan birisi ayağında çatlak, diğeri sağ el serçe parmağında çatlak olmak üzere toplam 5 memurumuz çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

POLİSTEN HESAP İSTEDİ, HASTANELİK OLDU- Kartal’da işlettiği kafeye gelen sivil polisten hesap isteyen Serhat Eyüpoğlu, sinirlenen polisin saldırısına maruz kaldı. Eyüpoğlu’na saldıran ve başına silah dayayan polis, olay yerine başka polisler de çağırarak, Eyüpoğlu’nu hastanelik etti. Gelen polislerle birlikte kafenin mutfağına götürülen Eyüpoğlu, öldürseye dövüldü. Polisler Eyüpoğlu’nun kafasında telsiz parçalandılar. Polislerin kafeden ayrılmasının ardından babası tarafından Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırılan Eyüpoğlu, yoğun bakıma alındı.

POLİS: 11.10.2008 tarihinde istirahatlı bulunduğu zamanda Kartal’da bir kafeteryaya sözlüsü ile birlikte giden polis memurunun çayın geçikmeli ve büyük bardakta gelmesinden dolayı şikayeti ve itirazı üzerine, işletme sahibi ile önce karşılıklı sözlü tartışma yaşanmış, **daha sonra bu tartışma fiili hareketlerle birbirlerini darba dönmüştür. Olay yerine gelen ekipler her iki şahsı hastaneye götürmüştür.** Şahısların alınan doktor raporu ile birlikte her ikisinin de birbirinden şikayetçi olmaları üzerine olayla ilgili adli ve idari soruşturma başlatılmıştır.

‘DAĞ ADAMIYIM, AZILI GERİLLAYIM- Şişli’de polisin kimlik kontrolü uygulamasına takılan Kadri Turgut adlı bir kişi de, polisin iddiasına göre ‘görevi engellemek için’ çevredekilerin de duyabileceği şekilde ‘terör örgütünün propagandası’nyı yapmaya başladı. Çevredekiler, ‘terör örgütünün propagandası’na tepki göstermeye başlayınca, polis de Turgut’u oradan uzaklaştırarak, linçten kurtarmış! Polisin iddiasına göre, gerginliğe sebebiyet veren Turgut, “Ben Kürdistanlıyım. Başkalarının polisine kimlik vermem, dağ adamıyım, azılı gerillayım” dedi.

Olayın mağduru olan Kadri Turgut, “Linç falan yok. Beni polis dövdü” dedi. Turgut’un Şişli Savcılığı’na verdiği ifadesine göre, kimlik kontrolü yapan polis, GBT’sine baktıktan sonra Turgut’a, “yemediğin halt kalmamış” deyip küfretti ve boğazına sandı. Turgut, linçe uğramadığını, karakola ve hastaneye götürülürken dövüldüğünü söyledi.

Turgut’u linççilerin elinden kurtardığını öne süren polisin savunmasıysa, “Şahsı polis merkezine teslim ederek olay yerine gittiğimizde linç etmeye kalkışan kalabalıktan kimseyi bulamadık” oldu. Polisin iddialarıyla tutuklanan Turgut, avukatının bir üst mahkemeye itirazı sonucu tutuksuz yargılanmak üzere serbest kaldı.

POLİS: 07.10.2008 günü Mecidiyeköy durakları girişinde **yapılmak istenilen kimlik kontrolüne çevredekilerin duyabileceği yükseklikte bağırarak terör örgütünün propagandasını yapan ve görevli polis memurlarının görevini engelleyen şahıs, bir grup vatandaşın fiili hareketlerle cevap vermesi üzerine olay yerinden uzaklaştırılarak Polis Merkezine götürülmüştür.** Şahsın yapılan incelemesinde; terör örgütüne üye olmanın iki adet yasalından kaydının bulunduğu görülmüş, sevk edildiği adli makamca tutuklanmıştır.

‘KÜFRETTİ’ DEDİĞİ GENÇİ VURDU- Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü’nde görevli polis memuru Mustafa Atasoy, oturduğu Bahçelievler’de yolda yürürken kendisine küfür ettiğini iddia ettiği Cem İnci adlı genci silahıyla vurdu. Vurulduktan sonra hemen hastaneye kaldırılmayan ve çevredekilerin de yardım etmesine izin verilmeyen İnci, yaklaşık bir saat yerde can çekiştikten sonra kan kaybı nedeniyle yaşamını yitirdi. İnci’yi vuran polis memuru, olay yerine gelen polisler silahını teslim ederken, kendisine kelepçe takılmaması, İnci’nin yakınlarının tepkisini çekti. Bakırköy Adliyesi’ne çıkartılan Mustafa Atasoy, ‘kasten adam öldürmek’ten tutuklanırken, polis arkadaşları Atasoy’a sanılarla hapishaneye ‘ugurladılar’. Önce kendisine kelepçe takılmayan polisin hapishaneye de bu şekilde uğurlanması, öldürülen İnci’nin yakınlarını isyan ettirdi.

POLİS: 05.08.2008 günü Bahçelievler’de polis memuru M.A. ile C.I.’nin tartışması sonucu münakaşanın ilerlemesiyle **meydana gelen boğuşma sırasında polis memurunun silahının patlaması neticesinde C.I. yaralanmış ve kaldırıldığı hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamamıştır.** M.A. memur olduğundan ve kaçma şüphesi bulunmadığından kelepçe takılmamış, **arkadaşları tarafından sanılarak cezaevine uğurlanması arkadaş davasıması olarak değerlendirilmesi gerekir.**

Çeber ve arkadaşlarına yapılan işkence

Gözaltına alındığı karakolda polisler tarafından ve daha sonra götürüldüğü Metris Özel Tıp Hapishanesinde jandarma ile gardiyanlar tarafından gördüğü işkence sonucu hayatını kaybeden Engin Çeber’in arkadaşları işkenceci polisleri teşhis etti.

Çeber’in ölümünün ardından işkenceyi kabul eden Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin “özür diyoruz” diyerek, konu hakkında soruşturma başlatıldığını söylemişti. İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’ın ise ‘karakolda dayak yok’ şeklinde bir açıklaması basında yer aldı. Polisini aklamaya çalışan Cerrah’ı, Çeber’in arkadaşlarının verdikleri ifadeler, yaptıkları teşhis ve kamera kayıtları yalanladı. Karakolda görevli polisler ile yüzleştirilen Çeber’in arkadaşları, kendilerine kötü muamelede bulunan polisleri teşhis ettiler. Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı’nda gerçekleştirilen teşhis işleminde Çeber’in arkadaşları Cihan Gün, Aysu Baykal ve Özgür Karakaya, İstinye Karakolu’nda görevli 97 polisten 15’ini teşhis etti. ‘Polise mukavemet’ ettikleri gerekçesiyle tutuklanan Baykal, Gün ve Karakaya, Çeber’in gördüğü işkenceler sonucu yaşamını yitirmesi ile serbest bırakıldılar ve yaşadıklarını aktardılar.

Özgür KARAKAYA- “Parmak izi almak için götürdüklerinde Aysu abla, Cihan ve Engin’i yere yatırmışlardı. Beni en son götürdüler. Dördümüzün de ayakta duracak hali yoktu. Beni de yere yatırmaya çalıştılar. Fakat başaramadılar. Arkasından da birer birer diğer arkadaşlar kendilerini toplayıp ayağa kalktılar. Aysu abla o dakikadan sonra fenalaştı.” (Poliste)

“Girişte askerlerin onursuz arama dayatmasıyla karşılaştık. Bunu kabul etmediğim için 3-4 asker, astsubay ve onun bir üst komutanının yanın saat süren saldırısına maruz kaldım”. (Hapishanede)

“Engin’in şehitliğini, ertesi gün bizi de hastaneye götürdüklerinde askerlerden öğrendim. Doktora söylerken duydum. Bir an donup kaldım”. (Hapishanede)

Cihan GÜN- “Kolumuzdan, saçımızdan çekerek, döve döve içeri götürdüler”. (Poliste)

“Engin abi ve Özgür, ikisini aramak istediler. Izın vermedik. Aramızdan çekerek nezarethanenin önünde yatıp döverek arayıp içeri atıyorlardı. Biraz sonra bana da ‘kalk, üstünü arayacağız’ diye söyledikleri zaman ben üstümü aratmayacağımı ısrarla söyledim, onlar da beni kameranın önüne getirip önce taciz edici hakaretler yaparak yere yıkip kemerimi aldılar... Aysu ablayı aramak için bir kadın polis çağırıldılar. Kadın polis, mutfakta çay, yemek yapan bir kadın, birlikte Aysu ablayı ikinci kata çıkarıp orada döverek arama yapıp baygın bir halde aşağı getirildiler. Aysu abla baygın bir şekilde hep yatıyordu. Saat 09.00 ya da 10.00 gibi İstinye karakoluna götürdüler, orda koltukların altından çıkardıkları coplarla dizlerimiz ve kol direklerimizde vuruyorlardı.” (Poliste)

“Soyunmamı istediler... Kesinlikle soyunmayacağımı söyler söylemez kamıma çok sert bir yumruk geldi, copla kafama kafama vuruyordu.” (Hapishanede) “Gardiyanlar içeri girdi, bize ayağa kalkmamızı söylediler. Biz de, ‘size siyasi olduğumuzu söyledik, biz oturarak sayım veriyoruz’ der demez salındı. Kafalarımıza sandalyeler ve ayaklarımızı, belimize coplar indirdi. Ben ve Engin abi sürüklenerek dışarı çıkarıldık. Burada belimize sürekli cop ve yumruk geliyordu. Kafamızı ayaklarıyla duvara sıkıştırıyorlardı”. (Hapishanede)

“Gardiyanlar içeri girip önce 5-6 kişi saldırdı. Biri, ‘ben sizi kaldıracam’ deyip çıktı ve yaklaşık 10 dakika sonra 20’ye yakın gardiyan içeri girdiler. Yarınsından fazla sürüyordu. Ama bu vurmak öyle vurmak değildi; herkes yukan çıkarıldı, sadece gardiyanlar ve bizdik. 15 dakika boyunca tahta bir copla vurdular. Yine kalkmayınca bir bidonla su doldurulup üzerimize dökülüyordu sürekli. Kapı açmakta kullanılan demirlerle kafamıza, daha çok belimize vuruyordu. (Hapishanede) “Engin’i revire kaldırmışlar ve revirdeki doktor, ‘gözleri açılıyor, nabızı da atıyorsa koğuşa geri götürün’ demiş.” (Hapishanede)

Aysu BAYKAL- “Sarıyer ilçe emniyetine götürülürken arabanın içinde başımızı yere eğdirmeye, ağzımızı kapamaya çalışıp, ‘size şov yaptıracağız’ dediler. Dövülerek yukan çıkarıldık. Asıl işkence ve yoğun dayak burada yaşandı. 10-15 polis tarafından feci şekilde dövüldük... Özgür’ü parmak izine götürdükleri bir esnada ona sloganlarla destek vermeye çalıştık. Bizi bu sırada kamerayla çekiyorlardı. İçerideki işkenceyi çekmelerini söyledik. Bizi bir süre daha şu veya bu gerekçe ile dövdüler. Hiçbir çekince taşımadan neremiye gelirse vurdular.” (Poliste)

Amed'de OHAL havası

Öcalan'a yönelik fiziksel saldırının ardından yapılan eylemlere polislin saldırması nedeniyle gerilen Amed, bu gergin hava içerisinde Tayyip Erdoğan'ın ziyareti ile de gündeme geldi. Erdoğan 20 Ekim'de Amed'e geldiğinde iş yerlerinin kepenkleri kapalıydı ve belediye otobüsleri dahil araç sahipleri de kontak kapattı. Halktan kendisini karşılayan kimseyi bulamayan Erdoğan, birkaç ziyaret gerçekleştiriip Amed'den ayrıldı. Şehirdeki gergin havanın Erdoğan'ın gelişiyne iyice gerginleşeceğini hesap eden devlet, asker ve polisleriyle birlikte şehri ablukaya alırken, helikopterler ve savaş jetleri sürekli olarak alçak uçuş yaptılar.

Tayyip'e Dicle'de protesto

Erdoğan'ın Amed ziyaretinde ilk durağı Dicle Üniversitesi oldu. Buradaki açılış törenine katılan Erdoğan'ı Fen Edebiyat ve Eğitim Fakültesi'ndeki bir grup öğrenci derslikleri yakarak protesto etti. Erdoğan'ın üniversiteye geleceği saatlerde önlemler iyice artırdı. Üniversitenin her yanında çevik kuvvet ekipleri, sivil ve üniforma-

lı polisler, akrep ve panzerler konuşlandırıldı. Özellikle açılış töreninin yapılacağı Kapalı Spor Salonu çevresindeki önlemler dikkat çekiciydi. Öğrenciler Spor Salonu'nun yanına bile yaklaştırılmazken, içeriye sadece AKP Gençlik Kolları'na isim yazdırılanların girmesine izin verildi. Aynı muameleye öğretim görevlileri de tabi kılınmak istendi. Ancak tepkiler üzerine öğretim görevlileri ve üniversite çalışanları içeriye alındı.

Erdoğan buradaki konuşmasında Amed belediyesine yüklenirken, kepenk ve kontak kapatma eyleminin de PKK'nın halkı tehdit etmesi neticesinde gerçekleştiğini savundu. Erdoğan'ın konuşması sırasında, Dicle Üniversitesi Öğretim Üyesi İnisiyatif'inden akademisyenler salonu terk etti. Akademisyenlerin yaptıkları basın açıklamasında, rektör atamasının anti-demokratikliğine dikkat çektiler.

Amed'de ilkokul öğrencilerine tutuklama

Erdoğan'ın Amed'e ziyareti sonrasında da günlerce devam

eden eylemlerde, onlarca kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 36'sı tutuklandı ve tutukluların 16'sını ilköğretim öğrencileri oluşturuyor. Çocukların polise taş atkılan gerekçesi ile tutuklanması bölgede gerilimi arttırarak tepkilere neden oldu. İnsan Hakları Derneği Bölge Temsilcisi Mehdi Perinçek, tutuklulara ilişkin yaptığı açıklamada, "Gözaltına alınanların yüzde 95'i dayak yedi, işkence gördü. Çocuklar da bu şiddetten nasibini fazlasıyla aldı. Çocukların tutuklanması hiçbir şekilde kabul edilemez" dedi.

Amed'de oturma eylemi

Demokratik Toplum Partisi (DTP), "Artık yeter! Kürt sorununa demokratik çözüm istiyoruz!" sloganıyla 1-3 Kasım'da Amed Batıkent Meydanı'nda, milletvekilleri, belediye başkanları ve demokratik kitle örgütü temsilcilerinin de katılımıyla oturma eylemi gerçekleştirdi. 1 Ekim'de başlayan Diyarbakır-Batıkent Meydanı'ndaki oturma eylemine, bazı DTP milletvekilleri, Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, Yenışehir Belediye Başkanı Fırat Anlı, SDP Genel Başkanı Filiz Koçali, DTP MYK ve PM üyeleri, il ve ilçe başkanları ve belediye meclis üyeleri katıldı.

Devlet gerginliği tırmandırıyor

Öcalan'a yönelik İmralı'da gerçekleştirilen fiziki saldırının duyulması ile Kürtler ülkenin birçok yerinde eylemler gerçekleştirdi. İstanbul, Amed, Şırnak, Van, Ağrı, Hakkari, Batman, Antep, Siirt gibi birçok ilde gerçekleştirilen eylemlerde Kürtler Öcalan'a yönelen saldırılara sessiz kalmayacaklarını vurgularken, Türk devleti de Kürt sorunundaki bildik tutumunu sürdürerek, yapılmak istenen yürüyüş eylemlerine panzerler, gaz bombaları, plastik ve gerçek mermilerle saldırdı. Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde bir kişi polis kurşunuyla yaşamını yitirirken, eylemlerde yüzlerce kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan yüzden fazla kişi tutuklanmış durumda ve tutuklamalar içinde ilkokul çağında onlarca çocuk da bulunuyor. Gözaltı uygulamaları sırasında ve sonrasında çoğu insan işkenceden geçirildi.

Polis Doğubeyazıt'ta öldürdü

Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde 20 Ekim'de DTP'lilerin yapmak istediği yürüyüş öncesinde çıkan olaylarda 1 kişi polis tarafından öldürüldü. Saldırıların "teröristler" söylemleri ile meşrulaştırmaya çalışan devlet, Kürtlerin yapmak istediği yürüyüşleri engellemek adına hiçbir saldırıdan geri kalmadı. DTP Ağrı İlçe Başkanlığı'nın çağrısı üzerine bir araya gelerek yürüyüş yapmak isteyen kitleye saldıran polis 20'ye yakın kişiyi yaralarken 1 kişiyi de öldürdü. Polisin açtığı ateş sonrasında yaralanarak Doğubeyazıt Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Ahmet Özkan burada hayatını kaybetti.

Önce rapor, sonra işkence

21 Ekim'de Şırnak'ta Öcalan için gerçekleştirilen eylemler sonrasında tutuklanan 8 kişi, prosedür gereği götürüldükleri hastanede muayenenin ardından hastane bahçesinde ve geri götürüldükleri polis karakolunda işkence gördü. Şırnak'ın İdil ilçesinde gerçekleştirilen eyleme saldıran polis, burada 15 kişiyi gözaltına aldı ve mahkemeye çıkartılan bu kişilerden 8'inin tutuklanmasına karar verildi. Tutuklama kararının ardından ilçede hapishane olmaması nedeniyle geceyi karakolun nezarethanesinde geçiren Musa Bayram, Salih Gençel, Ahmet Karagöl, Hasan Eraslan, Mehmet Bayram, Yusuf İnan, Hüsnü Doğan ve Mehmet Goran, ertesi gün sağlık raporu için İdil Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Hastanede verilen sağlam raporunun ardından tutuklular hastanenin bahçesinde polisler tarafından dövüldü. Tutuklulardan bazılarının ağaca bağlanarak dövüldüğü 'rapor sonrası işkence', hastane bahçesinde son bulmazken, götürüldükleri karakolda da devam etti.

Hastane bahçesinde uygulanan dayak sonrasında tutuklulardan Hüsnü Doğan'ın avukatı Cihan Güçlük'ün savcılığa yaptığı suç duyurusunun ardından Savcı Kenan Göksu tarafından karakolda yapılan incelemede, tutuklulara uygulanan işkencenin hastane sonrasında karakolda devam ettirildiği ortaya çıktı. İncelemeye savcı ile birlikte giden avukat Güçlük, karakolun nezaret bölümünde Hüsnü Doğan'ın gördüğü işkenceden kaynaklı baygın olarak bulunduğunu belirtti.

Polisten tehdit- İşkencenin belirlenmesinin ardından işkenceci polisler tutuklularla yüzleştirildi. Tutuklular kendilerine hastanede ve karakolda işkence yapan 3 polisi teşhis etti. Polislerden birisi kendisini teşhis eden tutukluyu, "Sen beni tanıdın ama ben de seni tanıyorum. Bunu unutma" diyerek tehdit etti. Haklarında soruşturma başlatılan işkenceci polislerin adliyede ifadeleri alındı.

Dersim'den Erdoğan'a 'hoş gelmedin' yanıtı

Tayyip Erdoğan'ın, partisinin kongresine katılmak için 28 Ekim'de Dersim'e gitmesi üzerine, ildeki demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler de Kuzey Kürdistan illerinde polisler terörü estiren AKP hükümetinin Başbakan'ını protesto ettiler. Erdoğan'ın ziyareti dolayısıyla asker ve polislerin kontrol uygulamalarını sıklaştırdığı Dersim'de, Erdoğan'ı protesto etmek için çok sayıda kişinin katıldığı eylemde AKP'nin bulunduğu binaya siyah çelenk bırakıldı.

Sanat Sokakı'nda bir araya gelen DTP il örgütü ve diğer siyasi partiler ile demokratik kitle örgütleri AKP il binasına yürüdü. Burada kitle adına DTP İl Başkanı Murat Polat bir konuşma yaparak şunları söyledi: "Kışların paşaları ile ge-

İmralı Hapishanesi'nde Öcalan'a fiziki saldırı yapıldığı yönündeki bilginin kamuoyuna ulaşmasıyla birlikte, Kuzey Kürdistan'ın hemen hemen bütün illerinde eylemler düzenlendi. Devlet ise bu eylemlere bildik bir şekilde tavır alarak, polisi ve jandarması ile terör estirdi. Saldırılarda bir kişi polis kurşunuyla öldürüldü, yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarca kişi tutuklandı ve işkenceden geçirildi

rici tarikatların hocaları Kürt halkının imhası ve haklı demokratik taleplerinin boğulması konusunda yüz yılın uzlaşmasını yaşıyorlar. Bunun sonucu olarak uçak filoları dağlarımızı bombalayarak yakıyorlar ve gençlerimiz ölme-ye devam ediyor. Savaş ve ölümlerle yatıp kalkıyoruz. Son olarak İmralı'da Kürt halkının önderi Sayın Abdullah Öcalan'a yönelik olarak geliştirilen uygulamalar Başbakanlık ve Genelkurmayın bilgisi dahilinde yapılmaktadır. Kürt halk önderinin odası arama yapılacak bahanesiyle tamamen dağıtılmış, bu duruma itiraz etmesi üzerine ise oda dışına zorla kıçartılarak, 'sus, sen konuşamazsın', 'bir kelime bile konuşma hakkın yok' denilerek iki görevli koluna girmiş, bir görevli de fiziki zor kullanarak üzerine çullanmış ve yere çöktürmüştür. Kendisi bu uygulama karşısında 'bunu yapacağınızda beni öldürün' demesi üzerine, 'ona da sıra gelecek' denilerek açıkça yaşamına dönük tehdit edilmiştir. İmralı özel şartlarında Sayın Öcalan'ın can güvenliği tehlike altındadır."

Erdoğan Van'a geldiği gibi gitti

Kürt illerine gerçekleştirdiği ziyaret kapsamında Van'a giden Erdoğan'ı protesto etmek isteyen gruba polis saldırınca eylemciler ve polis arasında çatışma çıktı ve 2 kişi ağır yaralandı. Amed ve Dersim'den sonra Erdoğan, gittiği Van'da da protestolarla karşılandı. Protesto gösterilerini takip eden çatışmalar nedeniyle Van'da sokak ve caddeler savaş alanına döndü. Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte Kürt illerine ziyaretlerini yoğunlaştıran Erdoğan, gittiği illerde beklediği ilgiyi görmedi. Van'da, 'tek bayrak' 'tek vatan' felsefesini yineleyen Erdoğan, yaşanan gerilimlerin faturasını da yine DTP'ye kesti. Tanklarla, tabur tabur polis korumaları ile şehre giriş yapan Erdoğan'ı protesto etmek için DTP binasında toplanarak konuşma alanına yürümek isteyen eylemcilerle polis izin vermayerek gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı. Gözaltıların yaşandığı saldırı sonrasında ara sokaklarda polisle çatışan göstericilerden iki

kişi ağır şekilde yaralandı. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik tören alanında konuşma yaptığı sırada, bir grup eylemci, Öcalan lehine slogan atarak, caddedeki kaldırım taşlarını söktü. Eylemcilerin arasında kalan Emniyet Müdürü Mehmet Salih Kesmez, korumalarının yardımıyla bir işyerine sığınırken, polis de eylemcileri ateş açarak dağıttı. Ayrıca eylemcilerle yaşanan çatışmalar sırasında polislerin evleri de taradığı ortaya çıktı.

Yaşanan çatışmaların uzağında olmalarına rağmen evlerinin polislerce bilingli olarak tarandığını belirten Salih Turgut şunları dile getirdi: "Polisin müdahale ettiği kitle bizim evimizden çok uzaktaydı. Ama bir baktık ki bizi tanyor. Adres aramaksızın taradıkları mahallede çok sayıda eve kurşun isabet ettiğini biliyorum. Salonuma ve odamın içine atılan kurşunların çekirdekleri yanımdadır. Ölümden döndük. Cam ve duvarlarımızda halen kurşun izleri bulunmaktadır. Evimin içine giren kurşunlar halen yanımda, bu kurşunlarla birlikte gerekli bütün yerlere başvuruda bulunacağım."

Hakkari'de Erdoğan'a protesto

Van'dan sonra ziyaretlerine devam eden Erdoğan Hakkari'de de protesto edildi. Erdoğan'ın şehre gelmesinden bir gün önce AKP binasına bombalı bir eylem gerçekleştirildi. Patlama sonrasında AKP binasında hasar oluşurken yaralananlar oldu. Ertesi gün (2 Kasım) Hakkari Yüksekova'ya gelen Erdoğan, yine protesto eylemleri ile karşılaştı. Şehirde işyerlerinin kepenkleri açılmazken, yapılmak istenen açılma ve protesto yürüyüşüne polis saldırdı. Yüksekova Cengiz Topel Caddesi'nde bulunan DTP İlçe binası önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitleye asker ve polisler ateşli silah, panzer ve gaz bombaları ile saldırdı. Askerin ve polislin saldırısı sonucu şehrin ara sokaklarında gün boyu devam eden çatışmalarda çok sayıda kişi yaralandı ve gözaltına alındı. Ayrıca polislerin kitleye panzerlerle saldırması sonucu, panzerin çarptığı 14 yaşındaki Sinan Çiftçi ağır yaralandı.

OHAL tartışılırken demokrasiden bahsedilemez

Oturma eylemi ve son süreçte yaşananlarla ilişkin, eyleme katılanlarla görüştük:

Günlerdir burada oturma eyleminizi sürdürüyorsunuz. Bu eylemin nedeni ve hedefi nedir?

Ayla Akat Ata (DTP Batman milletvekili): Bu eylem Türkiye'deki en uzun süreli oturma eylemi oldu. Parti örgütümüzün bulunduğu tüm yerelerde, partimize gönül ve güç veren tüm halkımız, parti bileşenlerinin sorununu banşıl, demokratik çözümlü çerçevesinde, parti çeperinin burada buluşarak gerçekleştirdiği bir eylemdir.

36 saat kadardır burada oturuyoruz. Siz de görüyorsunuz. Halen insanlar, büyük bir coşku ve heyecanla eylemi selamlıyorlar. Ziyaretler sırasında atılan sloganlar, bedeli ne olursa olsun, bu halkın ulusal, sınıfsal ve cinsel temelde yürütmüş olduğu eşitlik, özgürlük, demokrasi ve adalet mücadelesinin yanında olmanın ne kadar anlamlı olduğunu gösteriyor. Halkımızın bize vermiş olduğu bu görevi layıkıyla yerine getirmek gibi bir zorunluluğumuz var. Tabii halklar ve cinsler eşit olmadan eşitlikten; denenmiş ve sonuç alınamamış, aksine sorunu daha da derinleştirmiş, temel insan hak ve özgürlüklerinin askıya alındığı OHAL uygulamaları tartışılırken demokrasiden; insanlar "eşitlik, özgürlük, demokrasi" dedikleri için yargı kiskacına alınıp susturulmaya çalışırken özgürlükten bahsedemeyiz.

OHAL uygulamalarının tekrar gündeme geldiği şu günlerde, Kürt ulusal sorununun çözümü noktasında hükümetin yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ayla Akat Ata: Kürtler ve yaşadıkları sorunlar çerçevesinde düşündüğümüzde halen sorunun çözümü noktasında Türkiye'ye kazandırmanın demokratikleşme olduğu açıktır. Ancak eşitlik, özgürlük, insan hakları gibi evrensel değerlerin içi boşaltılarak, bunların savunulduğunu ve temsil edildiğini iddia etmek, yalandan başka bir şey değildir. Bugün hükümet de bunun farkındadır. Sayın Başbakan'ın bölgeye bir fethetme iddiası ve fatih edasıyla yaptığı ziyaretler de aynanın sadece görünen yüzüdür. Artık AKP'nin bir savaş hükümeti olduğu ve Sayın Başbakan'ın da, halkların hassasiyetlerini görmezden gelerek, Türkiye'nin başbakanı olmaktan uzak, partisnin başkanı olmayı tercih ettiği bir gerçektir. Halk tekrar sınır ötesi operasyonlara "evet" denmesine, çözüm için askeri yöntemlerde ısrar edilmesine, OHAL uygulamalarının tekrar gündeme gelmesine ve en önemlisi İmralı Cezaevi'nde Sayın Öcalan'a uygulanan tecrit ve izolasyonun yanına bir de fiziki şiddetin, psikolojik işkencenin eklenmesine duyduğu tepkiyi Sayın Başbakan'ın bölge illerine yapmış olduğu ziyaretler sırasında dile getirmiş ve demokratik tepkisini ortaya koymuştur.

Son süreçte Erdoğan Kürdistan şehirlerini tek tek ziyaret ediyor. Gittiği her yerde de halkın yoğun tepkisiyle karşılanıyor. Siz Erdoğan'ın ziyaretleriyle ve halkın duruşuyla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Abdullah: Sayın Erdoğan'ın Kürdistan'a gelişti provokasyondur. Kürt halkını provoke etmek için gelmiştir. Genç kuşağımızın buna gereken cevabı verdiğini cümle alem gördü. Medyanın dediği gibi onlara kimse para vermemiştir. Para veren AKP'dir. Bu parayı kabul etmeyen biziz!

Derya: Bana göre yanlıştı. Yani gelmemesi gerektiği zamanda geldi. Verilmesi gereken tepki verildi. Alacağı dersi aldı. Aklı varsa bir daha gelmez. Korktuğunu belli etmemeye ve böylelikle insanları kendisinin güçlü olduğunu inandırmaya çalışıyor ama, aslında o kadar korkuyor ki!

Nurgül: Kürt sorununun banş ve demokrasiyle çözümü varken, AKP'nin politikalarının geliştirilmesini kınıyorum. Erdoğan'ın gelişti de kirli bir politikadır. Herkesin bunları görmesi, duyması gerekir. Artık bunlara "dur!" dememiz gerekir. Bizim oturma eylemimiz de bu kirli politikalara karşı bir harekettir. Erdoğan buraya gelerek, halkı kendi demokrasisine inandırmaya çalıştı. Gelip Diyarbakır'daki çöplerden bahsederek, bizi yönetenlere laf attı. Yapılan bunca hizmet varken, Kürt halkına yalanlar söyledi. Ama Kürt halkı bu kirli politikaların farkındadır. Erdoğan'ın ne amaçla geldiği bölge halkı tarafından biliniyor. Biz, beyindeki o kirli zihniyeti bırakıp, kirli politikalara inanmamalıyız. Önümüze ışıktan tutan bu eylemler görülmeli ve demokrasi güçleri bu yolda birleşmelidir. Biz gerilla annelerinin de, asker annelerinin de gözyaşı dökmesini istemiyoruz. Dileriz ki bu gözyaşları, sevinç gözyaşlarına dönüşsün.

Ahmet: Tabii şimdi 22 Temmuz seçimlerinden sonra AKP, DTP'nin elinde bulundurduğu belediyeleri almayı hedefledi. Yani şimdi kendisi de böyle bir şeyin imkansızlığını bilmesine rağmen bunu yapıyor. Kürt sorununun çözümsüzlüğünde ısrar ve bir yerde de bölge insanını tahriki amaçlanıyor. Bu da son Diyarbakır, Dersim ve Van gezilerinde kendisini açıkça göstermiştir. Gittiği yerlerde gerginliğin ötesinde bir şey yaşanmadığı gibi, Kürt sorununda çözümsüzlükte ısrar ettiği, hatta topyekûn imha için de söylemlerini ısrarla devam ettirdiği görülmüştür. Bana göre bölgede yaşananlar Kürt davasında çözümün ısrarı ve bu çözümün de Öcalan ve PKK olduğunu açıkça göstermiştir.

Doğan: Erdoğan'ın bu gezilerini yerel seçimlere bağlıyorum. Oluşan tepkiler çok doğal. Yaşadığımız bu süreçte, savaş ve kaos ortamında Kürt halkına yaptığı ziyaretleri anlamsız ve gereksiz buluyorum. "Banş istiyorum" diyen Erdoğan'ın, savaşı tetikleyecek olan tezkerelerin ve askerlerin bu süreçte istedikleri yetkiye sahip olmasının önünü açmasını saçma buluyorum.

Su oturma eylemini yaratan süreçten ve oturma eyleminin amaçlarından biraz sözeder misiniz?

Cemal: Her şey Başkan'ın tecrit, izolasyon ve baskı altında olmasından kaynaklandı. "Edi bes el!" diyoruz artık. Başkanımızın bir an önce salıverilmesi gerekiyor.

Abdullah: Kürt halkı artık bu izolasyona "yeter" diyor. Biz ölüme kadar Sayın Öcalan'ın yanında olacağız. Kürt halkı artık eskisi gibi değildir. Ulusal bilinci kavramıştır. Önderliğe bağlıdır. Gün gelecek, Türk halkı Kürt halkından özür dileyecek. Yıllardır biz banş elimizi uzatıyoruz. Ancak elimiz kesiliyor, bombalanıyoruz. Yine de barış içinde, kardeşçe yaşamak istiyoruz. Bu eylemik de Kürtler açısından tarihidir. Biz, sorunumuzu bilecek, ulusal bilinci kavrayarak bu alana geldik. Sayın milletvekillerimizin de bizimle birlikte bulunması gurur veriyor, cesaretlendiriyor.

Derya: AKP'ye karşı çok etkili olacağını düşünüyorum. AKP halkın DTP'nin arkasında olduğunu bilmiyor. Halkın buraya gelmesi Erdoğan'a kendini kanıtlamasıdır. Biz buyuz. Boşu boşuna gelmesin artık.

Ali: Şunu görmek gerekiyor: Kürt sorunu çözümü dayatıyor. Başta Türk devleti olmak üzere sorunda çözümsüzlüğü yaratan ister AB, ister ABD'nin kendisi olsun, son yıllarda bir tasfiye politikası dayatılıyor. Fakat buna rağmen özgürlük mücadelesinin tasfiye olmadığını, aksine her alanda toparlanma olduğunu gördüler. Başkan'a özellikle son süreçte yapılan zehirleme, saç kestirme ve en son da fiziki saldırı sürecinin önüne geçme eylemidir bu. Özellikle söyleyeyim, bu süreçlerden bağımsız değildir. Bundan hareketle, artık Kürt halkı içine girdiği son eylemik süreciyle sorunun çözümünü dayatıyor. Sorunu çözecek olan Kürt halkıdır. Halkın son tepkisi, serhildanlar ve oturma eylemi İmralı'yı işaret ediyor. Halk artık var gücüyle önderliği gösteriyor. O açıdan bu oturma eylemi önderliksiz bir çözümün kabul edilemeyeceğini gösteriyor.

Doğan: Oturma eylemi gerekiyordu. Başta Kürt halkına yapılan baskılar ve Kürt halkının "onurumuzdur" dediği insana yapılan yasadışı davranışlardır, bunun nedeni. Bu süreçte Kürt halkının ayaklanması gerekiyordu. Bu eylem, bir yerlere en azından bir cevap niteliği taşımaktadır. Oturma eylemi sonucunda Türkiye'de bir şeylerin değişeceğini zannetmiyorum. AKP ve ordunun siyasetlerine devam edeceğini ve de Kürtleri asimile politikalarını devam ettireceklerini düşünüyorum. Ama Avrupa'dan gelen tepkiler olursa bu sürecin değişebileceği kanısındayım. Milletvekillerinin oturma eylemine gelmesinin oldukça olumlu buluyorum. TBMM'de tam bir demokratik ortam oluşturduğuna düşünüyorum. -Ki bu demokratik ortam oluşturulsaydı, DTP'li milletvekilleri ve belediye başkanları bugün burada oturma eylemi yapma gereği hissetmezlerdi.

Memleketimden GSS manzaraları

Demokratik kitle örgütleri, sendikalar, meslek odaları ve toplumun ileri kesimlerinin yürürlüğe girmesi durumunda, sağlık hakkının ticarileştirilerek kullanılmayacak hale getirileceğine dikkat çekmeye çalıştı. Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasası (SSGSS) 1 Ekim'den itibaren yürürlüğe girmişti. Uygulamada birçok sorunu da beraberinde getiren yasanın sağlık alanında yarattığı yıkım, Sağlık Uygulama Tebliği (SUT)'nin de yürürlüğe girmesiyle birlikte dahada derinleşti. Ege-menlerin 'AB kriterleri çerçevesinde daha kaliteli ve herkese sağlık hizmeti için sağlıkta dönüşüm gerçekleştiriyoruz' söylemlerinin aksine, bugün de görüldüğü gibi sağlık ticarileştiriliyor, sermayenin hizmetine sunulan bir meta haline getiriliyor. Toplumun büyük bir kesimini olumsuz yönde etkileyen SSGSS ve uygulama yönetmelikleri nedeniyle, hastaların tedavileri engellenirken, muayene ve ilaç alımlarında sıkıntılar artıyor.

Sağlık Uygulama Tebliği yürürlükte

SSGSS ve SGK (Sosyal Güvenlik Kurumu) yasalarının ve

GSS işlemleri yönetmeliğinin esas ve usullerini düzenleyen 2008 yılı Sağlık Uygulama Tebliği (SUT) yayınlanarak yürürlüğe girdi. Sağlık yardımları(!) SGK tarafından karşılanan kişilerin, kurumca finansmanı sağlanan sağlık hizmetlerinden, yol, gündelik ve refakatçi giderlerinden yararlanmasını düzenleyen SUT'la birlikte, SSGSS'yle öngörülen yıkımlar adım adım yaşam buluyor.

Düzenli tedavi, parası olana

SUT ile sağlık hizmeti veren –satan- yerler üç basamağa ayrılırken, diyaliz merkezleri, iş yeri hekimleri, muayenehaneler, hıfzısıhha, görüntüleme merkezleri, kaplıcalar, eczaneler ise basamaklandırılmayan sağlık kurumları olarak belirlendi ve bu kurumların sundukları sağlık hizmetlerinin, SGK tarafından oluşturulan "sağlık hizmetleri fiyatlandırma komisyonunca" fiyatlandırılması kararlaştırıldı. Yürürlüğe girmesinin üzerinden birkaç gün geçmeden sürekli tedavi görmesi gereken hastalar (diyalize gitmesi gereken böbrek hastaları gi-

GSS YASASI BİRÇOK İLDE YAPILAN EYLEMLERLE PROTESTO EDİLDİ

AKP hükümeti tarafından yasalaştırılıp uygulamaya konulan SSGSS yasa tasarısı, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu tarafından Adana'da protesto edildi. Yapılan eylemde yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte sağlık hizmetlerinin Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK)'na 'emanet' edileceğine, dolayısıyla sağlık hizmetlerinin kapsamının, miktarının, ne kadar süreyle sunulacağına, ücret miktarı-

nın SGK tarafından belirleneceğine dikkat çekildi.

Dersim'de de Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) tarafından yapılan eylemde, sağlık alanının piyasalaştırılmasını amaçlayan yasanın, bireye ve müşteriye yönelik bir model öngördüğü belirtildi. Yani sıra Mersin, Çorlu, Samsun, Ankara, İzmir gibi birçok ilde GSS yasasına karşı protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Kızılay çalışanlarına baskı ve sürgün

Türk Kızılay Kan Merkezi çalışanları sendikaya üye oldukları için baskı, tehdit, sürgün ve işten çıkarmalarla karşı karşıya. Kızılay'ın sendikal çalışmalar karşısında gösterdiği tahammülsüzlüğe karşı çalışanlar tepki gösterdi.

Sendikaya üye olduğu için baskı ve tehdit gören çalışanlar, 10 çalışanın işten çıkarılması ve bazılarının başka illere sürgün edilmesi karşısında basın toplantısı gerçekleştirerek uygulamalara tepki gösterdi. Basın açıklaması yapan çalışanlar, bu uygulamaların haksız

olduğunu ve sendikal örgütlenmeyi ortadan kaldırmaya yönelik gerçekleştirildiğini, kendilerinin, emeklerinin karşılığını alabilmek için yasal haklarını kullanarak sendikaya üye olduklarını belirtti.

Kızılay çalışanlarının İstanbul Tabip Odası'nda yaptığı basın toplantısında söz alan DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Kızılay'ın sözde toplumu 'iyilik, güzellik, yardımlaşma, dayanışma duygularına çağırmasına, 'iyi insan anyoruz' söylemlerini dilendirmesine rağmen çalışanlarının sendikal haklarını

kullanmalarını karşısında sergiledikleri baskıcı tutumun anlaşılır olmadığını ifade etti. Basın açıklamasını okuyan Filiz Koçak, sağlık çalışanları olarak yaşadıkları sorunlara çözüm bulmak, çalışma yaşamları ve özlük hakları konusunda söz sahibi olabilmek için sendikada örgütlendiklerini ifade etti. Koçak, sendikali olmanın yasalar ile güvence altına alınmaya devam eden bir hak olduğunu, bu hakkı kullanmaya devam edeceklerini belirterek, bunun için mücadele edeceklerinin altını çizdi.

AKP çiftçiye 1 kuruşluk 'desteği' reva gördü!

Üreticinin 'dostu' AKP hükümeti, 2008 yılında çiftçilere 1 kuruşluk prim desteği vereceğini açıklayarak 'dostluğunun' gereklerini yerine getirmiş oldu. Tarımsal Destekleme ve Yönlendir-

me Kurulu tarafından belirlenen ve Bakanlar Kurulu'na onaylanan 2008 ürünün destekleme primleri uygulama tebliği 25 Ekim 2008 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Yayımlanan tebliğe göre, destek primi geçen yıla göre sadece 1 kuruş arttı. Yapılacak prim ödemelerinden, kütül pamuk, yağlık ayçiçeği, soya fasulyesi, kanola, dane mısır, aspir ve zeytinyağı üretimi yapanlar yararlanabilecek. Destekleme primi ödenecek ürünler kilogram başına şöyle: Pamuk 30 kuruş (sertifikalı 36 kuruş), yağlık ayçiçeği 21 kuruş, soya fasulyesi 23 kuruş (sertifikalı 27,5 kuruş), kanola 23 kuruş, dane mısır 4 kuruş, aspir 23 kuruş, zeytinyağı 21 kuruş.

Prim ödeme usul ve esasları da belirlendi. Buna göre, destekleme prim uygulamalarından, 2008 yılı Çiftçi Kayıt Sistemi (ÇKS)'nde özlük, ürün, arazi bilgileri kayıtlı olmayanlar, ÇKS'de kayıtlı olduğu yer dışında başka yerde prime müracaat edenler, 2008 yılı ÇKS'de kayıtlı olmayan arazilerinde prime esas ürünleri üretkenler, ara ziraat olarak üretim yapan üreticiler ve rafine edilmiş zeytinyağı üretkenler yararlanamayacak. Üreticiye, Çiftçi Kayıt Sistemi ve Sözleşmeli Çiftçilik, Sertifikalı Tohumculuk uygulamalarını dayatan hükümet, bunu teşvik etmek için, destekleme prim ödeme kararında sertifikalı tohum kullanması karşılığında prim miktarını yüzde 20'ye çıkaracağını açıkladı.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Emekçilerin suskunluğu

hakim sınıfların ömrünü uzatıyor

Sınıflar arası mücadele, uzlaşmaz çelişkilerin bir ürünü olarak ortaya çıkıp, ezilen sınıfın ezini etkisizleştirilmesiyle son bulacaktır. Bu mücadele seyri içerisinde alanların özgünlüklerine göre merkezi faaliyetin yerleştirilmesi çeşitli araçlar vesilesiyle olacaktır. Ezilen sınıfların proletarya önderliğinde ortaya koydukları merkezi politikalar, alanların özgünlüğüne göre biçim değiştirse de, genel anlayış olarak tek bir hedefe hizmet etmektedir. Bu da proletaryanın önderlik ettiği ezilen sınıfın, ezini iktidardan indirip kendisinin iktidara gelmesini sağlayacaktır.

Proletarya başta olmak üzere halk kitlelerinin sorunlarını giderecek ve kalıcı çözümler geliştirecek örgütlülüğün kendisi, proletaryanın tarihsel bir silâhı olan, devrim merkezi perspektifine sahip komünist partisidir. Bu merkezi örgütlülüğün en önemli görevlerinden birisi, yerel örgütlenme biçimleriyle kitlelerin sorunlarına eğilmek, bu vesile ile onları kendi öz mücadelelerinin aktörleri haline getirmektir. Çünkü kitlelerle gündelik teması sağlayan araçlar olmazsa, merkezi örgütlenmeyle kitleler arasında iletişim sorunu ortaya çıkacaktır. Bu mücadele araçlarından birisi de demokratik haklar mücadelesini geliştirecek kurumlardır. Bu kurumların varlığı somut koşullar üzerinden değerlendirildiğinde, var olan ihtiyacın boyutu daha iyi anlaşılacaktır.

Özellikle yakın sürece bakacak olursak, emperyalist-kapitalizmin yaşadığı krizlerin dünyanın birçok yerine yayılması ve bu krizin bizimki gibi yan-sömürge ülkelerde yaratacağı etkinin küçümsemeyecek boyutta olduğunu görmek gerekir. Geçmiş kısa döneme bakıldığında, yapılan özelleştirmelerin gelir giderdeki açığı kapatmadığı görülecektir. Yine son dönemlerde ekme ve bakliyat gibi birçok temel ihtiyaca %50'lerin üzerinde zamla yapılmaması, bununla birlikte sayısız işyerinin kapanması ve işten çıkarmaların hız kazanması, krizin dün itibarıyla var olduğunu göstermektedir. Önemli bir dönemde merkezi yerel seçimler vasıtasıyla siyasal gündemlerin hız kesmeden devam edeceği ve bunun da ekonomideki kırılmaları büyüteceği kesindir. Çünkü bu merkezi yerel seçimlerin, özellikle de Kürt ulusal sorununda yaşanan çözümsüzlük üzerinden, AKP ile ulusal hareket arasında bir irade savaşına döneceğini görmek durumundayız. Bu irade savaşının Kuzey-Kürdistan'daki çatışmaları hızlandırması kaçınılmaz olacaktır. Yine Genişletilmiş Orta-doğu Projesi'nin ülkemize yansımaları önümüzdeki günlerde gerek ekonomik, gerekse de siyasal alanda daha yıkıcı bir hal alacaktır. İşte bundandır ki, R. Tayyip Erdoğan'ın yaşanan kriz karşısında iyimser davranması, yaşanacak sonuçları değiştirmeyecektir.

Bu açıdan dünyada ve ülkemizde yaşanacak gelişmelere karşı tavır belirlemek için, kitlelerle direkt temasta olan örgütlülüklerin üzerine düşen sorumluluk büyüktür. Bu yaşanan sorunlara müdahale edebilmek için daha fazla örgütlenmenin şart olduğunu görmek durumdayız. Kitle inisiyatifi açığa çıkarmak ve saldırıları geri püskürtmek babında, demokratik haklar mücadelesi yürüten kurumlara büyük sorumluluklar düştüğü gibi, bu kurumların eşgüdümlü harekete geçmesi ve irade birliğini sağlamaları da bir o kadar önemlidir. Kitlelere güven vermeyen hiçbir örgütlülük, önderlik misyonunu oynayamaz. Önderlik denen olgu, pratikte ortaya çıkmaktadır. Söyledikleriniz ne kadar doğru olursa olsun, eğer kitleleri peşinden sürüklemek gücüne sahip değilse, sadece sizin doğrularınız olarak kalacaktır. Bundandır ki yaşanan gelişmeler karşısında demokratik haklar iradesini ortaya çıkarmak ve kitlelerin bu haklara sahip olmalarını sağlamak önemli bir yerde durmaktadır.

Bu irade, mücadelenin genel seyri içerisinde kitlelerin temel hak ve taleplerini karşılamak için, alanın özgünlüğüne göre oluşmuş örgütlerin iradesidir. Örgütsüzlüğün artarak büyüdüğü, reformist-revizyonist akımların hızla geliştiği bir dönemde, mevcut olumsuz gidişin önüne set çekmenin yolu da buradan geçmektedir. Bu noktada, kapsayıcılık açısından en geniş kitlelere giderek, onların temel hak ve taleplerini açığa çıkartmada motor görevi üstlenmek hayli önemli bir yerde durmaktadır. Kitlelerin gündelik yaşamlarını politikleştirmek başlıca hedeflerimizden olmalıdır. Bugünkü nesnel koşullarda, hakim sınıflar tarafından ezilen en geniş halk kitlelerle birlikte hareket edip, genişlemeyi hedeflemektedir. Demokratik haklar mücadelesi veren tüm alan güçlerini ortak payda ve irade birliği içerisinde harekete geçirmektedir. Mücadeleyi kendisiyle sınırlamayan, ancak dayandığı zemini tarif ederken, ezilen sınıfın sosyal, siyasal ve kültürel esaslarına göre harekete geçmektedir. Genel anlamda var olan araçların özgünlüğünü yadsımayan ancak, öncelikli olarak kendisini var eden ihtiyaçlara cevap olmaktadır.

Elbette ki, bir toplumun bütün sorunlarını bu alanın özgünlüğü üzerinden çözmek veya bu yükün tamamını omuzlamak mümkün olmayacaktır. Ancak durduğumuz zeminin meşruluğunu iyi kavradığımızda, hareket kabiliyeti geliştirmenin olanakları olduğunca genişler. Genel yetmezliklerin nedenini başka yerlere yüklemeye çalışır, kendimizin bundan muaf olduğumuzu düşünürsek, bu büyük bir yanılgı olacaktır. Devrimin uzun erimli bir mücadelenin ürünü olduğunu görmek durumundayız. Devrim öncesi elde edilecek hakları, kendimiz dışında herhangi bir güce havale etmemiz mümkün değildir. Demokratik hak ve talepler etrafında bir araya gelmiş kitlelerin görevlerinden biri, bu değişim ve dönüşümün gerçekleşmesini hızlandırarak, merkezi mücadelenin ihtiyaçlarına cevap olmaktır. Elde edilen kazanımları kalıcılaştırmaktır. Demokratik haklar mücadelesi, yoksul kitlelerin varlık nedenleri üzerinden yükselmektedir. Bu açıdan da meşrudur.

Rotopak'da grev sesleri

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Rotopak Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de Basın-İş Sendikası ile yürütülen toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle greve gitme kararı alındı.

340'ı sendikali, yaklaşık 450 işçinin çalıştığı Kanada merkezli Alcan Ambalaj Şirketine ait olan Rotopak fabrikasında işçiler grev kararını astılar. Esnek ambalaj imal eden fabrikada, haziran ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde idari maddeler, disiplin hükümleri, çalışma süreleri, iş sağlığı ve güvenliği konularına ilişkin maddelerde anlaşma sağlandı. Ancak Rotopak patronu, yıllık izinler, mazeret izinleri, sosyal yardımlar, fazla çalışma ücreti, ikramiye, ücret zammı ile ilgili maddelerde anlaşmaya yanaşmadı.

Uyuşmazlık zaptı tutulan görüşmelerin ardından grev kararı alındı. Grev ilanı Basın-İş yöneticilerinin de katılımıyla vardiya çıkışında iş yerine asıldı.

Desa'da direniş ve destek sürüyor

Sendikaya üye olduğu gerekçe gösterilerek, 8 yıl boyunca çalıştığı DESA Mağazası'ndaki işinden çıkarıldığı için başlattığı direniş sürdüren Emine Arslan'a DESA işverenin baskıları sürerken, demokratik kitle örgütlerinin dayanışma eylemleri de devam ediyor.

Emine Arslan'ı, iş arkadaşlarının kendisiyle görüşmesini engelleyerek, polis gücünü kullanarak yıldırmaya çalışan DESA işvereni, bunun için her yolu deniyor. Arslan, daha önce kendisine "Direniş bırak, çocukların var, yazık olur" gibi tehditler savuran işverenin, geçtiğimiz hafta kızının evinin önünden kaçırılmaya çalışılmasından sorumlu olduğunu söyledi.

Emine Arslan'ın kararlılıkla direnişini sürdürmesine tahammül edemeyen DESA işvereni, son olarak da Arslan'a direniş sonlandırması için para teklif etti. İşverenin kendisini hiç para vermeden işten çıkardığını vurgulayan Arslan ise, işverenin bu tutumuna tepki göstererek hakkını yasal yollardan arayacağını, işverenin 'gel anlaşalım' demesiyle anlaşmayacağını açıkladı.

DHF Kadın Komisyonu'ndan Arslan'a destek

Demokratik Haklar Federasyonu Kadın Komisyonu, çalıştığı DESA fabrikasında sendikaya üye olduğu iş için çıkarılan ve bu durumu protesto etmek için işverinin önünde oturma eylemi sürdüren Emine Arslan'ı ziyaret ederek, direnişine destek verdi. Burada basın açıklaması gerçekleştiren Kadın Komisyonu üyeleri Arslan ile direniş üzerine sohbet gerçekleştirdiler. Ziyarete Grup Munzur da katılarak, kısa bir dinleti gerçekleştirdi.

Çalıştığı DESA fabrikasında Deri-İş sendikasına üye olunca, 'kötü iş çıkarttığı' bahanesiyle işten çıkartılan Emine Arslan, sendikali olarak işe geri alınmak için Sefaköy'deki iş yerinin önünde oturma eylemi başlatmıştı. Arslan'a bugüne kadar birçok kadın örgütü ve diğer demokratik kitle örgütleri destek ziyaretlerinde bulundu. DHF Kadın Komisyonu da 122. gününde Emine Arslan'ın direniş-

ne destek vermek için ziyaret gerçekleştirdi. Kadın Komisyonu, sendikali haklar için verilen mücadelenin meşruluğuna dikkat çekerek, Emine Arslan'ın direnişini desteklediğini belirtti.

Fabrikanın önünde basın açıklaması yapan Kadın Komisyonu, emekçi halklara yönelik hak gasplarının had safhaya tırmadığını ve halkların açık sınırı altında yaşamak zorunda bırakıldığını ifade etti. Komisyon adına açıklamayı okuyan Eylem Yıldız, "Ancak öyle bir kesim var ki, tüm bu acıları, yokluğu, başka özgün ezilme ve sömürü biçimlerine de maruz kalarak yaşamaya mahkum ediliyor: Kadınlar. Kadınlar, yaşamın hangi alanında olursa olsun, cinsel şiddete, baskıya, taciz ve tecavüze, horlanmaya maruz kalıyor" dedi. Yıldız, işçi olmanın kadınlar için zorluğuna değinerek, Novamedli kadınların direniş ve kazanımına dikkat çekti. DESA'da çalışan yüzlerce işçinin sendikali oldukları için işten atıldığını belirten Yıldız, Emine Arslan'ın da 'kötü iş çıkarttığı' bahanesi ile işten çıkartıldığını ifade etti. Emine Arslan'ın sendikali olduğu ve evinde sendika toplantıları düzenlediği için işten atıldığını söyleyen Yıldız, "Emine Arslan sendikali. Çünkü Pazar günleri de dahil sabahlara kadar mesai adı altında çalıştırılıp karışlığını alamayanlardan. Çünkü kadın olduğu için daha az ücret alanlardan... Çünkü sigortasız çalıştırılıyor. Emine Arslan sendikali çünkü insanca yaşamak istiyor" dedi. Kendisi gibi aynı gerekçe ile işten atılan işçilerle birlikte 4 aydır direnen Emine Arslan'ın baskıya maruz kaldığını belirten Yıldız, "Kendisine direnişten vazgeçmesi, yaşadığı semti ailesi ile birlikte terk etmesi için rüşvet teklif ediliyor, kabul etmeyince ailesi ile birlikte tehdit ve tacizlere maruz kalmaya devam ediyor. Bizler haykırıyoruz; Emine Arslan yalnız değildir, haksızlıklara, hak gasplarına karşı direnen, hakkını isteyenlerin

yürüttüğü mücadele suç değil, en insani ve en doğal hak alma mücadelesidir. Yalnız bırakmayacağız ve destek olacağız" ifadelerinde bulundu.

Açıklamanın ardından konuşan Deri-İş Eğitim Örgütlenme Uzmanı Nuran Gülenç de yaptığı konuşmasında, Arslan'a yönelik baskı ve sindirme çalışmalarının işverenlerce devam ettiğini belirterek, tüm bunlara karşı sendikali hakları için mücadele eden Emine Arslan ve diğer DESA direnişçilerinin yanında olduklarını belirtti. Gülenç, Arslan'a destek veren DHF Kadın Komisyonu'na da teşekkür etti. Grup Munzur'un ezgileri ile renklendirdiği ziyarette kadınlar hep bir ağızdan "Emine Arslan yalnız değildir", "Yaşasın sendikali mücadeleimiz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları attı.

Arslan'a uluslararası destek

Sendikali örgütlenme özgürlüğünün ülkemizde ne kadar uygulandığını gözlemlemek amacıyla Alman Birleşik Hizmet Sendikası ve Clean Clothes Campaign (Temiz Giysiler Kampanyası-CCQ temsilcileri, DESA Direnişçileriyle Dayanışma Platformu ve Deri-İş Sendikası üyeleriyle birlikte 24 Ekim'de, Taksim'deki DESA mağazası önünde bir basın açıklaması yaptı. Grup adına söz alan Bettiha Musiolek, birçok ülkeden Temiz Giysi Kampanyası aktivistleri ve bileşeni örgütler olarak, DESA'dan atılan 44 işçinin mücadelesini desteklemek için geldiklerini söyledi. DESA işçilerinin sendikalaşma hakkını kullandıkları için baskı görmelerini, işten çıkarılmalarını ve gözaltına alınmalarını kınayan Musiolek, "DESA işvereni Avrupa'nın pek çok ülkesinin markalarına üretim yapmaktadır. Bu markalar uluslararası anlaşmalara imza atıyor ve mal aldıkları iş yerlerinde örgütlenme özgürlüğünü güvence altına alıyorlar. DESA da bu işyerlerinden biridir. Ancak görünen odur ki, DESA'da fazla mesai gibi hak ihlallerinin yanında işçinin örgütlenme özgürlüğü de tehdit altındadır" dedi. DESA işçilerinin sesini hem

kendi ülkelerinde hem de dünyaya duyuracaklarını söyleyen Musiolek, DESA firmalarını sorumluluk almaya çağırıyor.

Belçika'da kadına yönelik şiddet artıyor

Kadınların onurunu ve kişiliğini zedeleyen fiziki, psikolojik, cinsel, ekonomik vb şiddet, dünyanın birçok ülkesinde hızla artış gösteriyor. Kendisini 'demokrasinin beşiği' ilan eden ABD'de her 15 saniyede bir kadın eşi tarafından şiddete maruz kalırken, Rusya'da da her gün 36 bin kadın eşi tarafından dövülüyor. Avrupa'da da durum iç açıcı olmayıp, kadına yönelik şiddet son zamanlarda artış göstermeye başladı.

Belçika'da geçtiğimiz yıl aile içi şiddet üzerine yapılan araştırmalar, şiddetin burada da yakıcı bir sorun olduğunu gözler önüne serdi. Adalet Bakanlığı verilerine göre, aile içi şiddet geçen yıla göre %5 oranında arttı. Şiddet olaylarına ilişkin 16 bin 254 suç duyurusu yapıldı, 35 kadın ise eşi tarafından öldürüldü. Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre 2000 yılında 3 bin 459 olan aile içi şiddete ilişkin suç duyurularının sayısı 2006 yılında 15 bin 466 iken, geçtiğimiz yıl ise yüzde 5 artarak 16 bin 254'e yükseldi. Belçika'da her gün 45 kadın eşi tarafından tehdit ediliyor, kadınlar cinsel istismara maruz kalıyor. Toplum-sal yargılar nedeniyle aile içi ilişkiler ve eski eşler arasındaki ilişkilerde şiddet oranının çok daha fazla olduğu düşünülüyor.

Gebze Hapishanesi'nde can güvenliği yok

Devletin emekçi halk kesimlerine yönelik baskı ve saldırılarını artırması, hapishanelerde de yansımaları gösteriyor. Geçtiğimiz günlerde Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan kadın siyasi tutuklular, adli tutukluların fiziki saldırısına maruz kaldı. Saldırıda Azime İşik, Dilek Kurt, Zeynep Taşgöl, Şengül Yılmaz, Şehnaz Şahin, Aslı Doğan, Ayşe İrmak, Gülbahar Aksoy, Sibel Kurt isimli tutuklular hafif şekilde yaralandı.

Tutsak yakınları: "Saldırıların sorumlusu devlettir"

Gebze Hapishanesi'nde bulunan kadın tutukluların aileleri, 22 Ekim'de İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde yaptıkları basın toplantısıyla saldırılara ilişkin bilgilendirmelerde bulunarak sorumluların yargılanmasını istediler.

Aileler, Gebze'deki siyasi tutukluların üzerlerindeki baskıların özellikle son bir yıldır artış, görüş, telefon vb. yasaklarla yoğunlaştırıldığını belirterek, bu baskıların fiziki saldırıya dönüştürülmesiyle tutukluların can güvenliklerinden endişe ettiklerini söyledi. Toplantıda söz alan İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, tutuklulara yönelik saldırının görünürde adli tutuklular tarafından gerçekleştirilmiş olsa da, saldırılar süresince hapishane yetkililerinin ve askerlerin hiçbir müdahalede bulunmamasının, esas sorumlunun devlet ve hapishane yetkilileri olduğunu gösterdiğini söyledi. Yoleri, saldırıların ve saldırılara izin verenlerin tespit edilerek yargılanmaları için çağrıda bulundu.

Ardından Gebze'deki kadın tutukluların yakınları tutukluların aktarımları üzerinden saldırıların nasıl gerçekleştiğini anlattı.

Adli erkek tutukluların ve kadın tutukluların havalandırılmasının yan yana olduğunu belirten tutukluların yakınları, bıçak ve sopalarla, hakaretler ederek kadın siyasi tutuklulara saldırıdan cam kırıkları gibi ellerine geçirdikleri malzemeleri siyasi tutukluların

havalandırılmasına attıklarını söyledi. Askerlerin ve hapishane görevlilerinin Cuma günü başlayıp Cumartesi günü devam eden saldırıları izlediklerini ve saldırılara son vermek için hiçbir girişimde bulunmadıklarını belirten aileler, siyasi tutukluların adli tutukluların sorunlarına karşı da duyarlı olduğunu ve adli tutukluların kendiliğinden, hiçbir yönlendirme olmadan devrimci tutuklulara saldırmayacaklarını belirttiler. Aileler, saldırıları gerçekleştiren ve izleyen tüm yetkililer hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını açıkladılar.

Kadın örgütleri suç duyurusunda bulundu

Gebze'deki kadın siyasi tutuklulara yönelik fiziki saldırıyı protesto eden kadın örgütleri, 24 Ekim'de Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak, saldırıların ve sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

Kadın örgütleri adına açıklamayı okuyan Av. Özlem Özkan, adli tutuklulara dönük sürekli güdeme gelen küfür ve tecavüz tehditlerini de içeren saldırıların ülkemizde son zamanlarda geliştirilen linç kültüründen bağımsız olmadığını söyledi. "Yüksek güvenlikli diye tanımlanan cezaevinde adli tutukluların ellerinde bıçak ve satır olmak suretiyle cezaevinin her yanına rahatça girip çıkabilmeleri cezaevi yetkililerinin olayda ihmali olduğunu ortaya koymaktadır. Bu olayların sorumlusu sadece birkaç adli mahkûm değil, aynı zamanda cezaevi yetkilileridir." diyerek saldırıları izleyen hapishane idaresinin de olaylardan sorumlu olduğuna dikkat çekti.

Yaşananların takipçisi olacaklarını söyleyen Özkan, Gebze Hapishanesi Müdürü, infaz koruma memurları ve adli erkek tutuklu ve hükümlüler hakkında fiziksel saldırı, cinsel taciz, hakaret ve tehdit suçlarından suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Açıklamanın ardından İstanbul Savcılığı'na sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

İHD saldırıyı kınadı

İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu, 25 Ekim'de Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla Gebze Hapishanesi'ndeki siyasi kadın tutuklulara yapılan saldırıyı kınadı. 9 tutsağın yaralanmasına neden olan saldırının sorumlularının yargılanmasını isteyen İHD üyeleri, saldırıya ilişkin raporu daha sonra açıklayacaklarını belirttiler.

İHD adına basın metnini okuyan İHD Yönetim Kurulu Üyesi Sevim Kalman, karakollarda, sokakta yapılan işkenceler sonucu meydana gelen ölümlerin, yaralanmaların, yakın süreçte büyük bir artış gösterdiğine dikkat çekerek, "Gebze Hapishanesi'nde yaşanan saldırı olayı ve olaya gerekçe yapılmaya çalışılan şeyler dışında yaratılmaya çalışılan ırkçı dalga'nın hapishanelere de bilinçli bir şekilde yansıtılmakta olduğuna işaret etti." dedi. Adli tutuklular tarafından yapılan saldırıyla linç kültürünün ne derece tehlikeli olduğunun bir kez daha gözler önüne serildiğini vurgulayan Kalman, kadın tutuklulara yönelik sözlü saldırının hapishane idaresinin gerekli önlemleri almaması yüzünden fiziki saldırıya dönüştüğünü belirtti.

Kadın tutukluların hapishane idaresinden önlem alınması taleplerinin, idare tarafından "milli duyguları kabarmış, ondan dolayı tepki gösteriyorlar" şeklinde cevaplandırıldığı söyleyen Kalman, bu durumun endişe verici olduğunu söyledi.

Engin Çeber'in karakolda ve hapishanede gördüğü işkence yüzünden öldüğünün hatırlatıldığı açıklamada Kalman, olayın ardından Adalet Bakanlığı Mehmet Ali Şahin'in şaşkınlık ifadesiyle Çeber'in ailesinden özür dilemesinin dikkat çekici olduğunu belirtti. Kalman, Adalet Bakanlığı'nın birinci dereceden sorumlu olduğu kurumlardan haberdar olmadığını söylemesinin daha büyük bir sorun olduğuna dikkat çekti

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Hüseyin Üzmez vakası sistemin aynasıdır

Uzun zamandır basında ve medyada genişçe yer bulan Hüseyin Üzmez'in akillara zarar yorumları, yaşanan olaylardan çok daha çarpıcı.. çünkü çarpık bakış açısının, daha doğrusu bilinçli yaratılan çarpıklıkların yaşamda, siyasette, günlük hayatta yarattığı sonuçlara neden şaşımamaız gerektiğini bu şahsiyetin ağzından çıkan her cümleyle birlikte bir kez daha anıyoruz. Toplumda gün geçtikçe artan 'şaşırmama' durumunun yaratmış olduğu kabullenişleri çok daha fazla sorgulamamız gereken, daha fazla üzerine giderek karşı koymamız gereken uç sınırlara vardı bu tepkisizlik..

Üzmez olayından sonra dile getirilenlere baktığımızda onlarca çarpık anlayışın hangi birine yöneleceğini şaşırığımız, iç içe geçmiş nedenler-sonuçlar ağıyla karşı karşıyayız.Hz. Muhammed'in dokuz yaşındaki Ayşe ile evlenmesini maruz gören, farz ve vacip gören islamiyeti ve kadına bakış açısını mı yargılayalım, yoksa onu örnek alarak kendi sapkınlıklarını utanmazca maskeleyemeye çalışan, dini ve toplumsal geleneklerle bağdaştıran insan zihniyetini mi? Hangisi suçlu, daha doğrusu hangisi bu sorunun esas faili?

Kadınlara yönelik cinsel tecavüz, taciz ve cinsel istismara yabancısı değiliz.. Her gün, her saat ve istatistiki araştırmalara göre neredeyse her dakika, Avrupa'dan Amerika'ya, Asya'ya tüm kıtalarda kadınlar bu şiddetle yüzyüze kalıyorlar..Kanıksanan, kadına reva görülen bir dünya anlayışı söz konusu. Ataerkil düzenin kadına bakışı ve en çok da kadını cinsel bir zevk aracı olarak tanımlamanın, zevk veren, zevk vermesi gereken, bu yönüyle herhangi bir eşya gibi ne hissettiği, ne düşündüğü önemli olmayan kadınlara yönelik baskı, taciz ve aşağılamalar gündeme taşındığında ya büyük bir vurdumduymazlıkla , ya da büyük bir öfkeyle karşılaşıyor. 'Ne var bunda, gayet doğal' anlayışı, erkeğin cinsel tatmini merkezli gelişen, erkeğin doğal ihtiyaçları ve arzuları çerçevesinde 'doğal hareketleri' olarak görülen bir dizi eylemine bu kadar tepki gösterilmesini anlamayan, saçma ve yersiz bulanların beslendiği ortak düşünce biçimi olmaktadır. Bu 'ortak aklın' ve 'ortak eylem pratiği'nin kökeninde ataerkil düzen ile birlikte kapitalist-emperyalist sistemin vahşi cinsel sömürüsü, kadını ve cinselliğini metalaştırarak pazarlama gerçeği yatmaktadır.

Bu ilişkiye bir de feodalizmin en güçlü kurumsal-toplumsal ve siyasi mekanizması olan din olgusu eklendiğinde özellikle bizimki gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde kadına yönelik cinsel sömürü, cinsel şiddet, bir devlet geleneğine dönüşmektedir. Egemen düzenin bu karmaşık ve kendine özgü yapılanması içerisinde nasıl ki 'laiklik' olgusunun çarpıklığı Ergenekon gibi olaylarla devletin karakteristik niteliğini açıkça gözler önüne seriyorsa, 'kadının eşitliği', 'kadının özgürlüğü', 'en medeni ülkelerden çok daha önce kadınların bu ülkede seçme ve seçilme hakkına sahip olması' gibi söylemlerin arkasına gizlenen 'modern Türk Devleti'nin ' gerçek yüzü, her gün yüzlercesine rastladığımız taciz, tecavüz, şiddet olaylarıyla ve bu olayların faillerinin 'seçkin, değerli devlet büyükleri', 'saygın iş adamları, 'aydınlar', 'namuslu ve iffetli din adamları', sanatçı ve aydınlarla kadar çok geniş bir yelpazeyi içermesiyle kendini apaçık dışa vuruyor.

Ergenekon faillerinin kendilerini nasıl büyük bir özgüvenle ve cesaretle savunduklarını hatırlayalım. 'her şey vatan için, laik, medeni bir devlet için'. Evet bu ülkenin eli kanlı katilleri, hırsızları, en büyük talancıları, kendilerini birer 'kahraman' olarak tanımlıyor utanmazca.Ve destekleniyorlar. Kim destekliyor? Devlet babaları, paşa dayıları...Devletin bekası için 'uğraşanların' 'iyi çocukları' onlar.. Küçük yaramazlıkları hoşgörüyle karşılanmalıdır onlann..

Hüseyin Üzmez de dini gerekçelerle ve bulunduğu konumdan faydalanıp sapıklığını perdeleyen, çocuk yaştaki kadınlar, onların anne ve babaları üzerinde baskılanma yaratarak, onlara çeşitli imkanlar vad ederek fantezilerini gerçekleştiren, bir tarftan da bunu toplumda kabul görür bir kılıf olarak dini kullanan bir adam.. Onun gibi yüzlerce örnek var..

Bu memlekette 'laik' olmak, 'dindar' olmak, 'vatansever' olmak, 'demokrat olmak..Birbirinden farklı kesimlerce en temel değerler olarak yüceltilen, zaman zaman çıkar çatışmaları nedeniyle birbirinin karşısına dikilenlerin, ortak, gerçek, çirkin yüzleri.. Bu çirkin yüzlerin gerisi gibi yüzlerindeki pişkin ifade de o kadar benzer ki..

Başka benzer yüzler de var ve onların benzer kaderleri. İşkencede katledilenler, en insani ihtiyaçları için mücadele ettikleri için işten atılanlar, açık ve yoksullukla boğuşanlar, tacize ve tecavüze uğrayarak bedenleriyle birlikte küçücük dünyaları yerle bir edilenler. Onların güvencekleri ne bir devlet babaları, ne hukukçuları, ne Adli Tıp kurumları, ne paşa dedeleri var..onlar sadece birbirine ve kendilerine güvenebilir ve birlikte mücadele yürüttüklerinde yüzlerinde bir umut ve güven ışılayabilir.

Okurlarımızın ve bilhassa devrimci-demokrat kamuoyunun ilgiyle takip ettiği üzere, gazetemiz ve gazetemiz yazarlarından Muzaffer Oruçoğlu arasında, ciddi bir tartışma sürdürülmektedir. Tartışmanın süreci ve içerdiği konular; gazetemizin sahip olduğu ve iletme perspektifiyle savunusunu yaptığı yeni demokrasi anlayışının örgütsel ve siyasi başlıklarından ülkemiz gerçeklerinin tahliline, bilimsel sosyalizmin temel önermelerinden yine ülkemiz koşulları içerisinde bu ideolojinin yansıması olan devrim programına ve gazetemizin bu temel görüşlerdeki tutumu, duruşu, geçmişten bugüne sergilediği demokrasi anlayışından, yazarlarıyla olan ilişkisine dek ilk elden sayılabileceklerin yanı sıra, daha bir dizi başlıkta oldukça önemli açıklamalarla süregitmektedir.

Yazarlarımızdan M.Oruçoğlu'nun, ülkemiz komünist hareketinin kurucu önderlerinin olmasının yanı sıra, eserleri ve fikirleriyle, geride bırakılan ve neredeyse yarım asra yaklaşan tarihi bir sürecin tanıklıklarını günümüze aktarması bakımından, söz konusu tartışma, içerdiği başlıklar açısından çok daha önemli bir noktada durmaktadır. Öte yandan gazetemizin; ülkemiz topraklarında başta işçi sınıfımız olmak üzere, yoksul köylülüğümüzün ve farklı toplumsal kesimlerden emekçilerin süregelen sosyal-ekonomik mücadeleleri ile, bu mücadelenin bağrında sürdürülen bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm savaşı içerisinde, halkın ve devrim davasının çıkarlarını bilimsel sosyalizmin rehberliğinde, halkın çıkarlarını herşeyin üzerinde tutarak, gerçekleri, doğrulan halka aktarma, yorumlama ve çözümü tartışma çizgisi içerisinde bakıldığında, ilgili tartışma, tarafları açısından son derece önemli ve öğretici bir içerik kazanmaktadır. Bu bakımdan, gazetemiz tartışmayı son derece önemsemekte ve meselenin sadece gazete – yazar ilişkisi, bu ilişkinin biçimi ve içeriği olmadığını ifade etmektedir. Tartışma, ülkemizde süregelen toplumsal mücadelenin temel teorik başlıklarından, bu zemin içerisinde anlam kazanan mücadele gücleri içerisindeki demokrasi anlayışına dek günümüze ve geleceğe ışık tutan bir mahiyettedir. Bu yazımızda, M.Oruçoğlu'nun gazetemizin 139. sayısında yayımladığımız "Ahr Korkusu" başlıklı makalesindeki görüşlerini, bu tartışmanın bütünlüklü süreci ve zemini içerisinde ayrıntılı şekilde irdelleyeceğiz.

İlk elden ise tartışmanın sürecinin ve bu zaman zarfında üzerinde yükseldiği zeminin gerçeklere bağlı kalınarak, kanıtlarıyla birlikte kısa bir özetinin yapılması gerekmektedir. Zira gazetemiz sayfalarında birkaç makaleyle görünürlük kazanmış bu tartışmanın bir de kamuoyuna ulaşmayan gerçekleri söz konusudur. Gazetede çıkan makalelerde kamuoyuna yansıyan tartışmanın bütünlüklü ve sağlıklı analizi, işte bu süreci ve zemini açılmayı zorunlu kılmaktadır. Bu çerçeveden olarak, öncelikle süreç dair aktanımızı yapacak ve ardından yazarımız M.Oruçoğlu'nun "Ahr Korkusu" başlıklı makalesinde öne sürdüğü iddiaları ve görüşleri, yazımızın girişinde ifade ettiğimiz bağlamda değerlendireceğiz.

En Büyük Korku Gerçekleri Ters Yüz Etmektir

M. Oruçoğlu ile yaptığımız görüşmeyi ve görüşmemize vesile olan konuyu önceki sayılarımızda özetlemiştik. Ancak gelinen aşamada, yazarımızın "Ahr Korkusu" başlıklı makalesinde ifade edilenlerden hareketle süreci yeniden irdelemek bir zorunluluk durumundadır.

M.Oruçoğlu'yla görüşmemize vesile olan ilk konu "Demokrasiyi Derinleştirmenin Ekonomik Alanda Atılacak İlk Adımları" başlıklı makalesidir. İlgili makale elimize ulaştığında, makalenin "program" niteliğinde taşıdığı içerikten ve bir köşe yazısı formatının dışına çıkan hacmi nedeniyle kendisine tekrar dönmüştük. Elbette bunlara ek olarak, M.Oruçoğlu'nun da "yasal parti girişimi"nin çağrıcılarının arasında olması, bizi bu görüşmeye yönelten bir diğer etkendi. M.Oruçoğlu'yla yaptığımız bu telefon görüşmesinde, bu üç başlık üzerine konuştuk.

M.Oruçoğlu'na ilgili yazının, köşe yazısı mı yoksa başka bir yazı veya yanışlıkla gönderdiği bir dosya mı olduğunu sorduk. M.Oruçoğlu'nun cevabı; "gönderdiği yazının doğru yazı olduğu ve gazetede ki köşesi için yazdığı" yönünde oldu. Karşılık olarak, yazısının hacmi itibarıyla köşe için uygun olmadığını, yeni bir makale gönderip gönderemeyeceğini tekrar ifade ettik. M.Oruçoğlu "Ahr Korkusu" başlıklı makalesinde olduğu gibi bu talebimize de eleştirel yaklaşarak, "gönderdiği yazıyı yayımlamamızı eğer köşe için uzunsu ya birkaç bölüm ya da tam sayfayı yazı için kullanmamızı" önerdi.

Akabinde, M.Oruçoğlu'na yazısının ilgili yasal parti girişimiyle bir ilişkisinin olup olmadığını veya onun bir programı olup olmadığını sorduk. M.Oruçoğlu; "yazının kendisine ait olduğunu ve dünden bu güne savunduğu fikirlerini yansıttığını, makalesinin parti girişimin programı veya bu girişimle her hangi bir ilgisinin olmadığını, ancak yazıyı onlara da yollayacağını" ifade etti. Biz de kendisine, "istediği herkese yazısını yollayabileceğini" bu konuda her hangi kısıtlama veyahut engelleme içeren bir tasarruf ya da buna hizmet edecek bir anlayış içerisinde olmadığını belirterek, tekrardan, "yazısının kendisine ait olup olmadığını ve herhangi bir girişimin programı olup olmadığını haklı olarak öğrenmek istediğimizi, buna karşılık olarak yeni bir makale istediğimizin ise yazının bir program gibi kaleme alınması ve hancinden birimlik olduğunu" aktardık. Düşüncelerimizi, gazetemiz sayfalarının halkın ve devrimin çıkarlarına yönelik farklı fikirlere sonuna kadar açık olduğu ve bu tutumumuzun en başta M.Oruçoğlu tarafından iyi bilindiği düşüncesi ve güveniyle dile getirdik. Bu düşüncelerimizi de M.Oruçoğlu'na yapılan görüşmelerde defalarca tekrarlayarak, "yanlış anlaşılacak istemediğimizi, fikirlerine sansür koyma veyahut da engelleme gibi bir tutumumuz olmadığını" aktardık.

M.Oruçoğlu bu görüşmede bize, kendilerini "yeni sentezciler" olarak ifade edenleri kastederek, ilgili girişimle bir iletişimimizin olup olmadığını sorduğunda; kendisine, "internet üzerinden yapılan çağrıları bildiğimizi, ancak başkaca bir bilgi veya ilişkimizin olmadığını" ifade ettik. Bunun üzerine M. Oruçoğlu, "Ancak onlar, 'gazete de bizimle birlikte' diyorlar, sizin haberiniz nasıl olmaz?" şeklinde ifadelerde bulundu. Bunun üzerine konu artık M.Oruçoğlu'nun makalesinin dışına çıkarak "yeni sentezciler" üzerinden karşılıklı sohbet şeklinde devam etti. M.Oruçoğlu, bu sohbet içerisinde "sizin kaygınızı anlıyorum, bu bir hizip girişimidir, siz bundan kaynaklı kaygı ve rahatsızlık içerisindesiniz" dedi. Kendisine "...madem ki bu girişimin bir hizip olduğunu söylüyorsunuz, neden çağrıcıları içerisinde yer alarak bu hizip çalışmasını güclendiriyorsunuz" sorusunu yönelttik. Yazarımız, bu konuyu ilişkin de kendine özgü yaklaşımıyla cevap vererek, "bence komünist partiler, zaten bir hizipler topluluğudur" diyerek bilinen komünist hareketler gerçekliğini bir hizipler zeminine indirgeyerek, görüşlerini açıkladı.

Toparlırsak, bu görüşmelerde M.Oruçoğlu'na, "makalenin yayımlamayacağınız" demedik. Ancak bütün bu yaşananlardan ve ifade ettiklerinden sonra durumu değerlendirdiğimizi, kendisine belirttik. Yaptığımız değerlendirme neticesinde M.Oruçoğlu "bu benim makalemdir" dediği için hem yazarmızla olan ilişkimizin güven ve samimiyetine hem de gazetemizin yayımcılık çizgisinin gereklerine yaslanarak ilgili yazıyı yayımladık. Ne ki M.Oruçoğlu, bu konu hakkında gazetemiz adına kesin

hüküm vererek hem kendisiyle yaptığımız görüşmenin içeriğini farklı anlatmaktadır hem de yazısını yayımlamayacağımız ön yargısıyla ve aynı zamanda bugüne değin sürdürülen karşılıklı ilişkiye ciddi ölçüde haksızlık edecek bir rahatlık içerisinde, "Ahr Korkusu" başlıklı makalesinde durumu tersine çevirmek istemiştir.

Durum Bu Kadar Açıkken Yapılmak İstenen Nedir?

Gazetemizin sahip olduğu yeni demokrasi kavrayışının, bundan kalan yayın anlayışının ve genel hedeflerinin işaret ettiği bütünlüklü demokrasi mücadelesinden henüz ayrılmış ve dahası, öne sürdüğü görüşlerle, bu yürüyüşe karşı açtıkları mücadele eden, karşısında duran bir odağın (sahip olduğu özgün fikirleriyle de olsa) aracı haline düşerek, bu anlayışın karşı çalışmasını gazetemizde yayımlatma pratiği, gazetenin yazarı olma olanağı kullanılarak ve yazın yeteneğini, gazeteye karşı adeta pazarlık ve şantaj unsuru olarak kullanma pahasına, bu hatalı akım kendisine program olarak benimsediği bir yazıyı Devrimci Demokrasi gazetesinde yayımlatma dayatmasında bulunmak etik düşmekte midir? Bu bir suistimal değil midir? Halkın ve devrimin çıkarları için savunduğumuz mücadele doğrularına karşı menfi eylem içinde bulunanların gazetemiz sayfalarını bu emelleri doğrultusunda kullanmaları faydacı uyanıklık değil midir? Bilhassa "Ahr Korkusu"nda sergilenen tutum, buna hizmet etmiyor mudur? Bu karşı çıkışın, 'programımız' olarak kabul ettiği bir belgeyi, karşıt çizgideki gazetede, "gazete yazarının" yazısı olarak yayımlanmasında bir hile yok mudur? Demokratik anlayışımızın kötüye kullanılmasını, iyi niyetli ve anlayışlı olmaya sığdırmadığımızı belirtmek isteriz.

Bilinsin isteriz ki, devrimci bir mücadele içerisinde "hukuk tanımayanlarla" hiçbir şekilde aynı şekilde düşünemeyiz. Gazetemizin, berrak bir sınıf zemini ve buna uyarlı ideolojik-politik doğrultusu vardır. Yayın politikası ve ilkelerine bağlı hareket eder. Buna bağlı olarak da herşeye yer vermeyecek kadar seçicidir. Halka ve devrime hizmet dışında başkaca bir kaygısı olmayan sayfalarna, bu amaca hizmet etmeyen şeyleri taşımaz. Öte yandan, hiçbir elit yazara da boynu bükük değildir! Halk

kiyaslayıp aynılaştırma tutumunu; kaba bir yaklaşım, saldıran değerinde haksız ve gerçek dışı bir benzetme, sık duyulan bıktırıcı ve demode olmuş bir tekrar olarak değerlendirip, kabul etmiyoruz.

Devrimciler, idealizmin tek düşmanı olan bilimsel sosyalizmin berak ideolojik pınarındandır beslenirler. Devrimcilerin demokrasi anlayışı, sınıflı toplumlarda mümkün olan en gelişkin demokrasi anlayışıdır ve sergiledikleri demokrasi pratiği, ilgili anlayışla esasta uyum içindedir. Güçlü ve ilerici niteliktedir. Gazetemiz de bu çizginin naçizane bir referidir. Tüm savunı ve uygulamamız-pratiğimiz, M.Oruçoğlu'nu tekzip eder durumdadır. Biz ne tarikat-mezhep ne de başka bir burjuva ya da küçük-burjuva demokrasisini savunuyor, uyguluyoruz. Devrimci bir demokrasinin temsilsiziy! Bu iddiamızı ise ülkemiz gerçeklerinin emrettiği devrimci güzergâhta ısrar eden halkın davasında sınıyor, yayın politikamızda değerlendiriyoruz. Bu sarıh gerçeğin, bugüne kadar yazarmız tarafından ayrıt edilebilmesi gerekirdi. Rencide edici bu yaklaşımı, "hoyratça" buluyoruz.

Yazarımız, önyargılarla dolu bu yanlış çıkışının neticesinde gerçeklerden uzaklaşarak, gazetemizi asılsız ithamların hedefi haline getirmiştir. Toptancılığa başlayıp, analiz zahmetine katlanmamış yorgunluktan. Bundandır ki, hatalar ve haksızlıklar yapmıştır. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin demokrasi kültürünün genelde kusurlar taşıdığı doğrudur. Bundan hareketle somut tartışmamıza atfen aynı şeyi iddia etmesi doğru bir yaklaşım değildir. Devrimcilerin tarihinde de kimi ciddi sorunlar yaşanmış olsa da bunun her durumda, her zamanda ve bilhassa da son yıllarda böyle olduğunu ima etmek, açıkça haksızlıktır. En azından son yıllarda bu gibi hiziplerin, "çarmıha germe" tutumundan uzak, bilimsel zeminde değerlendirildiğini, halkın ve devrimin yararına ele alındığını mevcut pratiğe bakarak rahatlıkla söyleyebiliriz. Ülkemiz devrimcilerinin ve fakat bilhassa Kaypakkaya'yı kendisine rehber edinenlerin, tarihi boyunca hiziplere karşı, salt hizip olduğundan dolayı şiddet uyguladığı, özgün durum-biçim istisnası dışında iddia edilemez.

M.Oruçoğlu, son makalesinde açıkça taraf olduğunu ilan ettiği bu it-

kın davası ancak halka muhtaçtır. İlke ve anlayışımıza uygun olarak kaleme alınan, halk ve devrim davasına fayda doğuracak farklı fikirleri açık olma yayın politikamız geçerlidir ve bu anlayışımız değişmeyecektir. Bu minvalde sayfalarımızın değerlendirilmek istenmesi, bizim için, halk ve devrim adına yaşanacak kazancın ancak sevinici olabilir. Ancak yazmak istemeyen de olursa, buna yine ancak saygı gösteririz. Lakin dayatmalar, asla kabul edilemez.

Muhtaç durumda değerlendirilip pazarlığa çekilmemizi ve yazarımızın "yazmam" şantajı ve tehdidini düzeyli bulmuyoruz. Yayın politika ve ilkelerimiz, demokratik anlayışımız ve devrimci çizgimizin belirlediği ölçülerdendir. Anlayış, ilke, çalışma ve amaçlarımız karşı dostça ve olumlu eğilim taşımayan ya da halkın ve devrimin davasına faydalı olmayıp bilakis zararlı-bölücü-dağıtıcı vb. davranış ve çalışmalar içinde bulunan herhangi birilerini kendimize karşı çalışma yürütsün diye desteklememiz, sırtımızda taşımamız, olanaklarımızı sunmamız hangi hakla bizden istenebilir? Bunu yapmak durumunda değiliz-olamayız. Bağımsız çalışmalarına engel mi çikanyoruz? Hayır. Olanaklarımız mı sunmuyoruz? Buna evet diyoruz. Özcesi, bozucu, yıkıcı, hukuk tanımaz ve bizleri hedefleyerek zayıflatmaya çalışan hiç kimseye olanaklarımızı sunmak zorunda değiliz-sunmayacağız. Bu da bizlerin hakkıdır. Gazetemiz; sağ tasfiyeci, yasalci-legalizm ve belirsiz-bulanık kafa karşılığının kürsüsü olmayacak kadar ilkel ve devrimci çizgidedir.

Ülkemiz devrimci-demokratik hareketinin ve sosyalist basınının bir parçası olan gazetemizin; demokratik ilke, yaklaşım, değer ve anlayışını haksızca ve dinlerin mezhep düşmanlıkları gibi son derece yıkıcı ve gerçekçi olmayan benzetmelerle, "...olacak bir iş değildi bu" şeklinde itiraz edilen keskin ve kesin önyargılarla, "...kanlanan kitaplarla birlikte, beton zemine kapaklanmıştır" anlatımlarıyla vb... üzülerik söyleyelim ki iftiraya yaklaşan boyutlarda değerlendirmelerle, eleştiriye tabi tutulmasını, yazarmızla yaşıtıramadık. Bu eleştirilerin yayımlanması, "olacak iş değili" denilen şeyin hiç de iddia edildiği gibi olmadığını açıkça görülmesini sağlamış olmalıdır. Bu önyargı ve hiddetin ne kadar yersiz olduğu kabul edilip, samimiyetle özdeşleştirde bulunulmalıdır. Gazetemizin ve okur kitlemizin ağırlıklı görüşü bu yöndedir.

Ek olarak, şunu açıklıkla vurgulamak isteriz ki gazetemizi hukuken sorumluluk altına sokacak, bu minvalde birtakım illegal bağlantıların olduğunu çağrıştıracak beyanlara da dikkat edilmelidir! Zira gazetemiz, görüşleri ve yayın politikası bilinen, yasal olarak çıkarılan ve hiçbir illegal bağlantısı olmayan bir kurumdur. Gazetemiz, halktan ve halkın haklı davasından taraftır. Bu nedenle bu tarihsel davanın politik, örgütsel, güncel, sosyal, ekonomik vb tüm alanlarında açıklıkla doğruları ve gerçekleri halka ulaştırmakta, bunları tartışmakta ve tartışmaktadır. Bu çerçevede bütün kapıları, halkın davasından taraf olan entelektüellere ve her kesime açıktır. Yazarmız M.Oruçoğlu, ifadelerinde, yaşadığı koşullara bağlı olarak oluşan rahat-serbest-açık konuşma alışkanlığında olmamalıdır.

"Ahr Korkusu" Üzerine

Öncelikle söyleyelim ki, devrimcileri dinler ve dinlerin yaklaşımıyla

tıfakı, ortaya çıktığı süreçten itibaren ne kadar geniş bir demokrasi anlayışıyla ele aldığımızı ve son derece yapıcı yaklaşımla idare ettiğimizi, olanaklarımızdan yararlanmasını uzun zaman sürdürdüğümüzü, hiçbir olumsuz davranış sergilemediğimizi vb. bildiği halde, gazetemizi ve temsili ettiği devrimcilik anlayışını zorbalıkla itham etmektedir. Dahası yazarmız, "hizip yanlısı" olduğunu açıkça ifadeleriderek gazetede yazmayı sürdürdüğü halde, bizleri nasıl "zorbalara" olduğumuza ikna edebilir ki? İnanyoruz ki, demokrasi anlayışımız; "yazımı basmazsanız bir daha yazmam" dayatması ve şantajından ya da yazın yeteneğini üstünlük sağlama aracı olarak, pazarlık konusu yapan yaklaşımdan daha ileri ve gelişkindir.

M.Oruçoğlu, şayet hiziplerin verdiği zararları önleme çabası ve onlara karşı gerekli olan ideolojik mücadeleyi yadsıyor ve bunları hizbe hak ama genel toplama yasak görüyorsa, buna katılmak mümkün değildir. Mücadeleyi ve onun aygıtlarını var eden programatik görüşlerden bir kopuş, fikir zemininden sıyrılarak, mücadele aygıtlarının teorik ve madde zeminine ağıktan cephe olacak düzeyde ise, burada genel programatik kabullerin ve onun gerekleri olan fikirlerin, kurumların savunusu en doğal şeydir. Bu durum, varlığın ontolojik yapısı gereği ortaya çıkar. Ancak elbette ki bilimsel sosyalizmin işaret ettiği doğru zemin ve yöntemlerle gerekli ideolojik mücadele yürütülecektir. Bunun kadar anlaşılır, olağan bir şey yoktur. Bunu yadırgamak ve "kendinden koparılan tecrit çarmıhına gerer, yok sayar." diyerek abartmak doğru olmadığı gibi, yok saymak gibi bir genelleme subjektif, ezberci ve haksız bir değerlendirmedir gazetemiz için.

"... aslı düşmanlığını, kendisinden kopan yakın tehlikeye yönelir. Bu, dinlerin bağrından çıkan siyasi hareketlerde de böyledir." değerlendirmesi sorumsuzcadır. Yarım asra yaklaşan bir geçmişe açık bir yabancılışımadır. Yazarmız M.Oruçoğlu'nun son derece muğlak bir şekilde ve işçi sınıfının, genel teamüllerinden kopuk şekilde ele aldığı, "otoriteye" karşı düşmanlığının, kendisini savruklaştırmakta olduğu anlaşılmalıdır. Otoriteyle çatışmak iyidir, salık verizir. Ama doğru-bilimsel temelde ve haklı, doğru, ilerici bir çatışmadan yanayız; gerici, anarşist, bölücü, yıkıcı, bencil olandan değil. Gerici otoriteye karşı ya da otoritenin gerici yanlarıyla çatışma içinde olmalıyız; salt otoritedir diye çatışmaya girmek, devrimci-ilerici otoriteye karşı çatışmaya girmek, burjuva-bencil ve gericidir. Çatışma enerjimizi kullanacağımız yeteri kadar gerici-faşist otorite varken, kendimize yakın olanla çatışma hobisi, yazarmızın devrimci hareketi eleştirirken ortaya koyduğu anlayışın bir paradokstur da aynı zamanda?

Önyargı ve Niyetler Gerçeğin Yerini Tutamaz

Yazarımız M.Oruçoğlu, toplantıda, çağrıcılar ile genel toplam arasındaki farkı öğrendikten sonra yayımlanmaları üzere "her iki tarafa da yazıyı gönderdiğini" ifade etmektedir. Ancak artık açıktr ki yazı bir yandan ilgili toplantının bir sonucudur, bir yandan da M.Oruçoğlu'nun yazan olduğu gazeteye olan sorumluluğunun bir ürünüdür. Fakat ortada, ilgili toplantıyı organize eden çevrenin, gazetemizin siyasi görüşlerinden yadsıklan bir kopuş ve dahası bu görüşlerin temel teorik tespitlerine (bir

başka deyişle varlık zeminine) cepheden yapılan karşı bir duruş söz konusudur. Dolayısıyla başka bir yer için hazırlanan yazının, bağımsız bir demokrasi beklentisi içerisinde gazeteye de gönderilmesinin uygun, duyarlı, sorumlu davranış olarak değerlendirmemiz nasıl beklenebilir?

Yazarımız M.Oruçoğlu, devam ediyor ve bu yaptığının "Türkiye devrimci hareketinde, olacak bir iş" olmadığını ifade ediyor.

Birincisi; eğer bu "olacak bir iş değildi" kanaatiniz hasıl idiye, buna rağmen göndermenizi neyle açıklıyorsunuz? Bu iyi niyetli bir yaklaşım mıdır ve bilerek sorunu kaşımak değil midir?

İkincisi; Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketine karşı kesin önyargılara sahip olduğunuz, özellikle hedeflediğiniz muhataplar açısından bilimsel olmayan subjektivizme saplandığınız ortaya çıkmış durumdadır. Çünkü "olacak iş değildi" gibi kesin bir önyargı her şeye karşın paramparça olmuştur. "Olamaz" denilen şey olmuş, yazı, okur kitesinin de "yasal parti girişimi"nin varlığı ve internet üzerinden yaydığı çağrılar nedeniyle sağlıksız bir şekilde yaşadığı tartışmalara rağmen gazetede yayımlanmıştır. Şu halde, erken konuşmak, önyargılara hareket etmek doğru değilmiş demek ki. Yazarmızın, küçümsemekten tanımaya fırsat bulmadığı veya değişimi izlemeden değişimi reddederek geliştirdiği ve yerle bir olan bu iddialı-söylemi karşısında üzülerik söyleyelim ki, yazarmız mahcup durumdadır.

Üçüncüsü; yazarmızın telefon görüşmesi olarak aktardığı diyalog doğru da olsa, bu tutumun hemen düzeltilmesi ve buna uygun gerekli açıklamanın gazetede yayımlanmasına karşın, bu düzeltmeye değinmeden, hiçbir şey olmamış gibi davranmak ve yansıtmak doğru değildir. Yazarmız, bu düzeltme karşısında, aynı önyargılar için bir özdeşleştirip yapmak durumundadır da. Düzeltilme hiç yapılmamış gibi, telefon diyalogunun aktarımıyla, üstelik de bu görüşmeyi de kendine göre yorumlayarak yetinmek, objektif yaklaşım olamaz.

"Bundan sonra her iki tarafa da yazılarını göndereceğim." demekle, haksız yargılar, haksız eleştiriler düzeltimiş olmayacaktır. Yazar, tavrını düzeltceğini ifade etmeye yaklaşmıyor, haksız damgalamaya vesile

le olan tutuma verdiği değeri aynı şekilde doğru tavra da gösterme konusunda herhangi bir girişimde neden bulunmamaktadır?

Demokratik Tutumda Titreyen Nokta Yeri

Belirli bir hukuka tabi haklarımızı savunma tutumunu salt kendimiz söz konusu olduğumuzda geliştirip yüksek sesle konuşuyorsak, bu, hukuk ve haklar-ödevler anlayışımızın çarpıklığını gösterir. Tutarlı bir demokrat olduğumuzu değil. Yazarmız M.Oruçoğlu, "...yayımlamadığınız yazının üstünden atlayarak yeni yazı göndermem" demektedir. Bu yazarın kullanabileceği hakkıdır. Fakat kendi haklarına karşı korunan haklı hassasiyetin, hiç değilse yanısı kadar, sorumluluk taşınan gazeteye karşı da gösterilse daha doğru olmayacak mıdır?

"Yazımın üstünden atlayarak yeni yazı yazmam" denmektedir ancak bizim hassasiyetlerimizi anlamayarak ve irademizi kale almadan, bizi ezerek, bize rağmen, tavırlı olduğumuz bir anlayış ya da hizbe hizmet etmemizi bize dayatmaktadır? Bu hizbe hizmet etmeme hakkımız, neden yazarlık hakları dayatılarak elimizden alınmak istenmektedir? Haklarımızı karşı gösterilen hassasiyet, yazar hakkına gösterilen hassasiyetin tam tersidir. Yazarmızın demokrasi anlayışı, adli tutumu bu mudur? Açık söyleyelim; demokratik anlayış ve ilkemiz suistimal edilmştir. Faydacı ve hileli yaklaşımıdır. Ne var ki, bunları korku yapacak kadar güçsüz değiliz. İlke ve anlayışlarımızdan taviz vermeden, kararlı durarak, bu "köylü kurnazlığına" denk dünen uyanıklıkları ve küçük hesapları hiçbir biçimiyle engel gücünde görmüyoruz.

M.Oruçoğlu, köşe yazarmızdır, bu konuda bir tereddüdümüz yoktur. Haklarını ve genel olarak yazar arkadaşlara karşı sorumluluğumuzun ne olduğunu bilmekteyiz. Lakin yazarlarımızın da gazetemize karşı birtakım sorumlulukları olmak durumundadır. Yazarlar da bizlerin haklarına saygılı olmakla ve bizleri göz önünde bulundurmakla yükümlüdürler. Bizler sorumluluklarımız ve yazarmızın demokratik haklarına uygun davrandığımızı düşünmüyoruz. Zenginliklerden, değişik fikir mücadelelerinin olmasından yanayız. Ancak bunun da hukukunun olduğunu olması gerektiğini, tarihsel-toplumsal şartların zorunluluğu olarak kavranması gerektiğini savunuyoruz. Devrimci-demokrat olan herkese, devrimci-demokratik-ilerici olan her makaleye, halkımıza ve devrimimize hizmet etme koşuluyla yerimiz vardır, gazetemiz bunlara kesinlikle kapalı değildir. Yazık ki, devrimcilik adına devrime zararlı "parlak beyinlere" ve yarasız yazılara; devrimci olduğu halde, çalışma ve çabası devrime doğrudan ya da dolaylı zarar veren kişi ve çalışmalara bu kürsü kapalıdır! Hele demokrasi kalkanyla yıkıcı bölücülük simsarlarına hiç yer yoktur!

Demokrasi, bencil burjuva çıkar ve hedefler için kullanıldığında, orada demokrasi olmaz. Halkın ve devrimin çıkarına bir fayda olmaz. İlericilik adına dahi bir rol ortaya konamaz. Bizim savunusu içerisinde olduğumuz demokrasi, devrimci bir demokrasidir. Kendi tercihleri doğrultusunda, devrimciler örgütünden hizip kurup ayrı örgütlenen bir anlayışın demokrasi lafı, gazetemizin bu konudaki fikirlerine tamamen terstir. Sahtedir. Öyle ya, fikir mücadelesini vb. yürütmenin tüm şartları varken

ve her farklılığına rağmen, hakkında atılma vb. tavir-tutumlar söz konusu olmadığı halde, dışa çıkıp örgütlenmek, demokrasiyi çiğneyip geçmektir. Ne adına? Bencil-kariyerist burjuva hırs ve megalomanlık uğruna! İşte yazanımız M.Oruçoğlu'nun, demokratik ölçülerimizi topa tutmasının sebebi, bu skandal vakayı desteklemesinden kaynaklanmaktadır. Dahası yazanımız M.Oruçoğlu, genişliği ve tutkusuyla ortaya koyduğu demokrasi anlayışına (-ki bu anlayışın düşmanlığı da ihtiva ettiğini biliyoruz) rağmen, nasıl da tehditkâr, dayatmacı bir tarzda darlığa savrulabilmektedir, anlayamıyoruz.

"Yazı göndermem" dedikten sonra makalenin hızı alınamamış, belleğindeki diğer sözlerle de desteklenerek, "Özgür Gelecek'e yaptığım gibi, sizin gazetenize de yazı yazmam dedim" biçiminde ifadeler kullanılmıştır. M.Oruçoğlu'nu bu tehdit-şantaj darlığına iten zihniyet nereden geliyor? Tez elden ipleri koparmaya götüren aceleciliği dürtükleyen şey nedir? Halk için tartışılan demokrasi anlayışı bu kadar sığ mıdır?

İş tehdide, dayatmaya gelirse; bir değil, bin M. Oruçoğlu'na ve hiçbir güce eğilecek boynumuzun olmadığı bilinmelidir! Hukuk anlayışımız, ne dikte etmeyi/ettirmeyi ne de zorunlu bağımlılık ilişkisini kabul edecek özelliklerde değildir.

Hizbin, savunduğumuz görüşlerle taban tabana zıt görüşlerini içeren, uygun görmediğimiz yazısını-programını gazetemizde yayımlamama istem ve hakkı, demokratik hakkımız değil midir? Bir yazar olarak sizin hakkınızla gazetenin hakkı, sizin de bir parçası olduğunuz "gazeteyi" var eden temel görüşler noktasında çatıştığı zaman, kimin hakkı noktasında terdih-te bulunmak gerekir? Kaldı ki, sizin değil, hizbin bir hakkı sözkonusudur. Eğer "benim hakkım" demekte ısrar ediyorsanız, o zaman biz de sizin, hizbin aleti olduğunuzu söylemek durumundayız.

"Dar Düşünen Kamp" İthamı Temelsizdir

Gerçekler karikatürize edilerek doğru sonuçlara varılamaz, çarpıtılarak bir anlayış mahkûm edilemez. Değerlendirmelerde daha seçici ve itinalı olmak, ciddiyet açısından fevkalade yararlıdır. M.Oruçoğlu'nun kolaycı ve zorlama değerlendirmesi ya da yeteri kadar sorumluluk taşımayan haksız önyargısına bakalım: "Bir taraf, kendisi dışında sosyalist görmeyen ve diğerleri sosyaliste ben sosyalist değilim vb. biçiminde dar düşünen kamp, diğer tarafta daralmadan kopan ve haddinden fazla geniş düşünen bir kamp."

Açık ki, M.Oruçoğlu'nu bu değerlendirmeye iten şey, bizlerin çeşitli parti ve örgütlere ilişkin ideolojik-örgütsel-politik değerlendirmelerimizdir. Yazanımız M.Oruçoğlu, bu hareketleri tahlil etmemize kızmaktadır. Tahlil önemli değil, salt sentez midir önemli olan? Öyle ya siz sentezcisiniz... Hayır sevgili yazanımız, bunu yapamayız. Sapla samanı karıştıramayız. İlkele-ri atlayamayız. Tıpkı yazınızı atlayıp, ikinci yazınızı yazmadığınız gibi... Sosyalist olmayanlara sosyalist diyemeyiz. Ama sosyalist varsa, bunu demekten ve kabul etmekten sakınmayız. Bunun kanıtı, birlikliklerini ısrarla savunduğumuz güç ve çevrelere karşı değerlendirmelerimiz ve yaklaşımlarıdır. Peki, bunlara ne diyeceksiniz? Söz konusu ithamınız, yıllardır savunulan bu somut gerçek karşısında yerle bir olmaktadır.

Elbette ki, sizin sosyalist diyerek birleşmelerini öngördüğünüz kimi güçler için aynı şeyi söyleriz. Onlar gerçek sosyalistler değil, küçük-burjuva sosyalistlerdir. Ve eğer bunlar gerçek sosyalistler ise bizler gerçek sosyalistler değilizdir. Zira ilke, ideoloji, mücadele, örgüt gibi meselelerde ayrı nitelikler arz ediyoruz. İki ayrı nitelik elbette ayırdır, biri küçük burjuva devrimcisidir, diğeri komünist devrimcidir. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Gerisi cımbızlamadır! Aydınlar, partizis kadrolar, devrimci-demokratik hareket ve güçler vb. meselelerindeki politika ve yaklaşımımız son derece açıktır ve kamuoyunun bilgisi dâhilindedir. Ancak ilkesiz, Mevlanacı felsefed olmadığımızı, niteliğe dayalı hareket ettiğimizi övünerek söyleyebiliriz. İşte, "dar düşünen kamp" mührünün bonkörce kullanılmasının altında bunlar yatmaktadır. Şayet bu güçlerle ortak hareket ve mücadelelere vb. kapalı olsaydık, yazanımızın söylediğine hak verir, kabul ederdik. Ama eğer istediği güçleri, gerçek sosyalistler olmadıklarından hareketle sosyalist olarak değerlendirmedimizin için bizlere ilgili ithamda bulunuyorsa, biz bu türden bir darlığı hep savunacağız! Ve elbette bu, gerçekte yazanımızın aşırı ve ilkesiz genişliğini göstermektedir, bizlerin darlığını değil

Savunulan Revizyonist Görüş ve Son Bir Söz

Yazanımız M. Oruçoğlu, oldukça iddialı, derin bir ayrım çizgisi belirlemiş. Bütün farklı görüşlerini tayin eden ve/veya açıklayan bir ayrım noktası... "Devletçi olmayan komünist"ler ve "...proletarya diktatörlüğüne tapınan tüm eski tipten devletçi-komünistler" tanımlamanızdaki kıymet, Marksizm-Leninizm-Maoizm ile revizyonizm arasında temel ayrışım konularından birini oluşturur. Devlet-devrim-parti meselelerindeki ilkesel yaklaşımın, Maoist Komünist çizgi ile revizyonist çizgi arasında ilke husumeti ve ayrım çizgisi olduğunu yaşı eren her devrimci bilir. Her kim ki, devrimin zora dayanması gerektiğini, proletarya diktatörlüğünü ve komünist partinin önderliğini reddediyorsa: o bir revizyonisttir. Demagoji sökmek. "Eski tipten" de dense, yeni tipten de dense, "devletçi olmayan komünistler" ve " devletçi komünistler" biçiminde ayrıştınıcı ifade ve anlayış proletarya devletinin reddeden vebalden kurtulamaz. Devlet-proletarya diktatörlüğü meselelerinde görüşleriniz alenidir. Zaten "eski tipten" derken de proletarya diktatörlüğü ve devleti hakkındaki yaklaşım ya da anlayışının temelde farklı olduğunu açıkça beyan etmiş oluyorsunuz. Dolayısıyla, komünistlerin nihai bakımdan devletsizliği savunmaları şeklindeki bilimsel gerçeği, sizlerin; "eski tipten devletçi-komünistler" ve "devletçi olmayan komünistler" ayrışımında açığa çıkan proletarya diktatörlüğü-devletini reddeden revizyonist görüşünüzü aklamaz.

Eski komünistlere karşı yeni komünistler türemiş? Yeni tip komünistlerin yeni kriterleri nedir acaba? Bu "yeni komünist niteliğin" özellikleri, bildiğimiz kadanyla "eski komünistler" tarafından eskitilerek tarihe gömülen Marksizm karşıtı eski fikirlerin günümüzdeki yankısını geçmemektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'i geliştirerek yenileme iddialarıyla ortaya çıkanlar yeni değil, eskiden beri vardır. Aynı yer ve zamanlarda ortaya çıksalar da hepsinin yeri ve adı aynıdır.Yazanımızın ifade etmiş olduğu son makalesindeki düşünceleri açısından düpedüz bir nihilist ve ala bir anarşist olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Tarihsel zorunluluğu inkârla ve ayrımsız her türlü devlete, her yerde-her zaman karşıdır. Ayrımsız her türden otoriteye karşıdır. Ayrımsız her türlü isyanın doğal ve tartışmasız destekçisi ya da savunucusudur. İlerici-gerici sorusu sizi ilgilendiren bir mesele değildir bütün bu meselelerde. Amaç her şey, ilke hiçbir şeydir yazanımız için.

"Derviş tekkeleri, camiler, parlamentolar, sebilhanelere" de yazarsınız. Otoriteyle çatışmayı sever, proletarya diktatörlüğüne karşı sorgusuzca dilenciyl desteklersiniz. Düşünceleriniz uyuşmasa da hiizipten yana olmakta sakınca görmezsiniz. Proletarya diktatörlüğüne karşı çikarsınız, "devletçi olmayan komünist"lerdensiniz... Peki daha nereye kadar uzayıp gider bu zinciri? Kuralsızlığı kural belleyerek nereye, nasıl varacaksınız, bizi ikna edin lütfen.

BBG evi değil, üniversite!

Gözaltı ve tutuklama terörüne karşı eylem yapan Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği (DÜÖDER), "Dicle Üniversitesi=İnfaz Kurumu", "Polis-Rektör el ele, öğrenciler hücreye", "Hevalên Girtî ne Bi tenê nî ne", "BBG'de değil, üniversitedeyiz" dövizleri açarak, "Bu üniversitede Kürtçe'nin bütün harfleri var" dedi

AMED

Dicle Üniversitesi'nde TZP Kurdî'nin başlattığı "Edî bes e! Anadilimizi istiyoruz!" kampanyası çerçevesinde gerçekleştirilen eylem ve etkinlikler sonucunda gözaltına alınan 67 öğrenciden 14'ü tutuklandı.

Gözaltı ve tutuklama terörü karşısında Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği (DÜÖDER) öncülüğünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına DTP, İHD, TZP Kurdî, Eğitim-Sen, YDG, SGD, DGH gibi demokratik, politik kitle örgütlerinin yanı sıra, milletvekilleri Aysel Tuğluk, Ayla Akat Ata ve Yenışehir Belediye Başkanı Fırat Anlı destek verdi.

"Dicle Üniversitesi=İnfaz Kurumu", "Polis-Rektör el ele, öğrenciler hücreye!", "Hevalên Girtî ne Bi tenê nî ne!", "BBG'de de-

ğil, üniversitedeyiz!" dövizleri ve "Bu üniversitede Kürtçe'nin bütün harfleri var!" pankartları taşındı. Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği adına açıklamayı okuyan Sinan Tüzün, "Üniversitelerimizde gündemleştirmeye çalıştığımız anadilde eğitim talebi, özellikle Dicle Üniversitesi'nde son derece gayrihukukî, zorba ve etik olmayan yöntemlerle bertaraf edilmeye, bastırılmaya çalışılmış ve anayasal hakkını kullanarak bu talebi son derece yasal bir çerçevede dile getiren onlarca yurtsever öğrenci arkadaşımızı gözaltına alınmış ve bu arkadaşlarımızın çoğu tutuklanmıştır" dedi. Onlarca öğrencinin polis tarafından okul önünden alınarak tehditle ajanlaştırılmaya çalışıldığını ifade eden Tüzün, konuşmasını, tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılmasını ve onlardan özür dilenmesini, kampustaki kameraların sökülmesini, polisin üniversiteden çıkarılmasını talep ederek bitirdi.

"Öğrenciler toplumla bütünleşmeli"

Basın açıklamasından sonra söz alan Aysel Tuğluk, "Türkiye'de askerî ve militarist yapı, bilinen yöntemlerini uygulamaya devam ediyor. Üniversiteler de kuşkusuz bunlardan nasibini alıyor. Üniversiteler aydınlık düşüncelerin yeşereceği yerlerdir. Fakat bu uygulamalar göstermektedir ki, otoriter, baskıcı güçler, özgür, demokratik, barışçıl görüşlerden hoşlanmamakta, bu görüşleri bir tehdit olarak algılamaktadır." ifadelerinde bulundu. Kendilerinin de bu işin arkasında olacağını ve DTP grubunun özgür düşünceyi her zaman savunacağını söyleyen Aysel Tuğluk, konuşmasını, "Üniversiteler, topluma dayatılan bu baskıya karşı, demokrasi mücadelesini toplumla bütünleşerek yükseltmek durumundadırlar. Biz de bu tutuklamaları kınıyor ve tutuklanan öğrencilerin bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi.

Yurt boykotu başarıyla sonuçlandı

AMED- Dicle Üniversitesi öğrencilerinin Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'ndaki koşulların düzeltilmesi için başlattıkları boykot, 11 günün sonunda başarıyla sonuçlandı. Kredi Yurtlar Kurumu Bölge Müdürlüğü temsilcileriyle öğrenci temsilcilerinin yaptıkları görüşmenin ardından sonlandırılan boykot ile öğrencilerin idareyle ilgili tüm talepleri kuşulsuz kabul edilirken, boykot edilen kantinde de yemek fiyatlarında yüzde 26'lık bir indirimle gidildi. Yurt koşullarının düzeltilmesi amacıyla boyko-

ta giden öğrenciler, Kredi ve Yurtlar Kurumu Bölge Müdürlüğü'nün boykotu sonlandırmak için "tablotta 25 kuruş indirim" teklifini, üniversitenin Fen Edebiyat Fakültesi önünde gerçekleştirdikleri kupon yakma eylemiyle protesto etmiş ve talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevi yapacaklarını duyurmuşlardı. Bunun üzerine KYK Bölge Müdürlüğü, öğrenci temsilcilerini görüşmeye çağırdı. Görüşmede bütün talepleri kabul edilen öğrenciler açlık grevi yapma kararını iptal ederken, bu geliş-

menin üzerine 23 Ekim Perşembe akşamı yurt kantininde yaptıkları toplantıda oylamaya giderek boykotu da sona erdirdiler.

Toplantıda, aralarında Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) üyesi öğrencilerin de olduğu öğrenci temsilcileri, boykotun zafere ulaştığını ve bu zaferin de öğrencilerin örgütlülüğünün ne derece önemli olduğunu gösterdiğini belirtti-ler. Toplantıda söz alan DGH'li öğrenci temsilcisi, verilen sözler yerine getirilmediği takdirde tekrardan açlık grevi başlatacaklarını ifade et-

ti. Boykot sonucunda öğrenciler, kütüphane, çamaşırhane ve revir kurulması, bahçeye banklar yerleştirilmesi, hali saha yapılması, yemek çeşitliliğinin artırılması, idare ve güvenlikçilerin öğrencilere yaklaşımının iyileştirilerek, şimdiye kadar olumsuz yaklaşımda bulunan idarecilere yaptırım uygulanması gibi talepleri için KYK Bölge Müdürlüğü temsilcilerinden söz aldılar. Yapılan toplantı sonrasında öğrenciler, "Yaşasın öğrenci dayanışması" sloganlarıyla kantinden çıkarak, halay çektiler.

Üniversite öğrencileri boykotlarla haklarını arıyor

ANTEP- Gaziantep Üniversitesi Kredi Yurtlar Kurumu'nda (KYK) kalan öğrenciler, yemek fiyatlarına yapılan zamlara karşı taleplerini içeren 1100 dilekçe toplayarak, yurt idaresine teslim ettiler. Dilekçelerinin işleme alınmaması üzerine 21 Ekim'den itibaren kantin ve yemekhaneyi boykot etme kararı alan öğrenciler, boykotun, talepleri kabul edilene kadar süreceğini açıkladılar. Demokratik Gençlik Hareketi (DGH)'nin de destek verdiği boykotta öğrenciler, yurt yemekhanesinde satılan yemek fiyatlarının, bu dönem itibarıyla Eylül 2008 için açıklanan TÜFE oranının (%11) 3 katı civarında, yani geçen yıla oranla %30 daha pahalı belirlendiğini, ancak ne aldıkları burslarda ne de ailelerinin gelirlerinde bu artış karşılayabilecek bir artış yaşandığını söylediler. Öğrenciler bu nedenle yemek kupon fiyatlarının mevcut menü tarifesine uygun hazırlanmasını talep ettiler.

Zamlar geri çekilene kadar boykot sürecek

Üniversitedeki öğrenciler, yemekhanede yapılan fiyat artışlarının daha uygun bir şekilde düzenlenmesi talebiyle bir hafta önce toplanan dilekçeleri idareye teslim ettikten sonra yurt müdürü tarafından tehdit edildi. "Zamanında bu işlerle uğraşan bir öğrenci vardı, onu yurttan attırdım, siz de böyle şeylerle uğraşmayın" diyerek öğrencilere gözdağı vermek isteyen yurt müdürünün, dilekçeleri de kabul etmediği öğrenildi. Müdürün bu tehditleri karşısında öğrenciler, kararlı olduklarını ve talepleri kabul edilene kadar kantin ve yemekhaneden yemek memeyerek boykot yapacaklarını ifade ettiler. Üniversitelerin asil sahipleri olarak okullarında kimsenin at koşutmasına müsaade etmeyeceklerini söyleyen öğrenciler; parasız, eşit, bilimsel, anadilde eğitim veren, demokratik üniversitelerin oluşturulması için mücadelelerini sürdüreceklerini altını çizdiler.

DGH 6 Kasım'a hazırlanıyor

İSTANBUL- Yaklaşan 6 Kasım ile beraber İstanbul Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi(YÇKM)'nde, "Demokratik halk üniversitelerini yaratmak için yeni demokrasi mücadelesini büyütelim" şıaryla bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlikte örgütlü mücadelenin önemine dikkat çekilerek, yeni demokrasi mücadelesinin bir parçası olan DGH ile demokratik halk üniversiteleri yaratma mücadelesine katılım çağrısı yapıldı. Etkinlik, öğrencilerin faşizme, YÖK'e, emperyalizme karşı mücadele pratiklerini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyon gösteriminin ardından YÖK ve Gençlik Mücadelesi konulu sunum gerçekleştirildi. Konuşma öncesinde DGH'nin tanıtımı yapılarak, Partizan Gençlik'ten DGH'ye evriliş süreci üzerinde duruldu. 2005'ten beri merkezleşmesini sağlayarak güçlü bir mevzi haline geldiği belirtildi. Merkezleşmeyi sağladıktan sonra, bugün 37 ilde örgütlü olduklarını belirten DGH temsilcisi, artık kampüslerden çıkarak işçi ve köylü gençlikle bir araya geldiklerini ifade etti.

Gençlik mücadelesinin toplumsal mücadeleden ayrı tutulamayacağını, demokratik halk üniversiteleri mücadelesinin toplumsal mücadelenin bir parçası olduğunu ifade eden DGH temsilcisi, 80 darbesinden sonra kurulan YÖK ile birlikte, neoliberal politikaların her alanda olduğu gibi üniversitelere de entegre edildiğini dile getirdi. YÖK ile birlikte, akademik özerkliğin yok edildiğini, üniversitelerin kırsalara çevrildiğini, bilimsel özerkliğin kağıt üzerinde kaldığını ve resmi ideolojinin borozanlığını üstlenerek ticarileştirildiği vurgulandı. 6 Kasım tartışmalarında gençlik örgütleri-

nin yapılacak eylemlere bakış açısı üzerinde duran DGH temsilcisi, DGH'nin eylemleri ele alış tarzını belirterek, 6 Kasım'da AKP karşıtlığının önplana çıkarılmasının son derece hatalı olduğu, YÖK protestolarında esasen varolan toplumsal yapının ön plana çıkarılması gerektiğini ifade etti. 6 Kasım tartışmalarında diğer gençlik hareketlerinin dar grupçu yaklaşımları da bulunmaları ve AKP karşıtlığının ön plana çıkarılması gerektiğini belirttikleri için yapı-

lacak eylemlere katılmayacaklarını ve kendi eylemlerini yapacaklarını dile getiren DGH temsilcisi, "tabii eleştirdiğim durumu kendimiz düşmeyeceğiz. Eylemimizi 'üniversite öğrencileri' pankartıyla yapacağız" diyerek, 6 Kasım Perşembe günü 12.30'da İstanbul Üniversitesi'nde yapılacak protesto eylemine çağrı yaptı. Etkinlik Grup Munzur'un verdiği müzik dinletisinin ardından son buldu.

DGH liselilerle buluştu

ANKARA Yeni eğitim öğretim yılının açılmasıyla birlikte çalışmalarını hızlandıran ve bu çerçevede çeşitli etkinlikler düzenleyen Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Demokratik Haklar Derneği'nde film gösterimi gerçekleştirerek lise ve dersane öğrencileriyle buluştu.

Demokratik Halklar Derneği'nde gerçekleştirilen etkinlikte, "O da bir ana" filminin gösterimi yapılırken, lise ve dersane öğrencilerinin yoğun katılımı dikkat çekti. 25 Ekim Cumartesi günü yapılan film gösterimine DHD'yi ziyaret eden, kısa bir süre önce kölece çalışma koşullarına karşı greve giden ve grevden başarıyla çıkan TADAL işçileri de katılım sağladı. İrlanda'da yaşanan ölüm oruçlarını anlatan DGH programının son- ra katılımcılar arasında değerlendirildi. Ülkemizdeki ölüm oruçlarıyla benzerliğine dikkat çekilen filmin değerlendirilmesinde 19 Aralık sürecine de değinildi.

Film değerlendirmesinden sonra, yaklaşan 6 Kasım ile liseli-lerin okullarında yaşadıkları sorunlar hakkında tartışmalar yürütüldü. Yapılan sohbetlerin ardından DGH programının verildiği liselilerle tekrar bir araya gelinmesi, program üzerinde inceleme ve tartışmaların yapılması kararlaştırıldı.

Mali kriz kimi vuruyor, fatura kime kesiliyor?

ABD'de başlayan ve tüm dünyayı etkisi altına alan finansal-mali krizle birlikte dünya borsaları alt üst olurken, bankalar ve köklü finans kurumları bir bir batarken, piyasalarda kaygılar yaşanırken, bu krizin reel sektörü etkileyip etkilemeyeceği sesleri yükselmeye başladı. Mali krizi atlatabilmek için emperyalist devletlerin trilyon dolarları akıtmasına rağmen krizin etkisi derinleşiyor. Krizin yarattığı belirsizlik ve finansal durgunluk, piyasalar-üretim sektörleri üzerinde etkisini yavaş yavaş hissettirmeye başladı. Krizin finansal sektörü aşarak reel sektörü de etkisi altına alması karşısında şirketler, kitlesel işçi çıkarmalara giderek, krizin faturasını işçilerden çıkartma yolunu tutmuş durumda.

Avrupa'da kitlesel işçi kıyımı

Krizin etkisi altına aldığı Avrupa'da, 2,7 trilyon dolar destek bütçesi ayrılmasına karşın krizin reel sektörü vurması engellenemiyor. Bu etki ise öncelikle işçileri vuruyor. Özellikle borsalarda yaşanan büyük düşüşlerle birlikte, Avrupa'nın otomobil devlerinden Renault, kriz nedeniyle otomobile olan talebin azaldığı ve beklenen kârın gerçekleşmediği gerekçesiyle üretimi azalttı. Bununla birlikte 6 bin işçiyi kısa zamanda işten çıkartacağını duyurdu. PSA-Peugeot Citroen firması da üretimi azaltma kararı aldı. Fransa'daki işçiler ise bu karara karşı koyacaklarını belirtiyor.

İsveç'teki Volvo şirketi de düşen talebe karşı işçileri can simidi olarak kullananlardan. Geçtiğimiz günlerde 1.400 işçinin işten çıkartılacağını duyuran Volvo yetkilileri, şimdi de inşaat araçları biriminden 850 işçiyi çıkartacaklarını açıkladılar.

HSBC 1.100 kişiyi işten çıkarıyor: Avrupa'nın en büyük bankalarından olan HSBC, kriz gerekçesiyle 1.100 çalışanı işten atacağını duyurdu. Dünya genelinde 335 bin çalışanı olan bankanın sözcüsü Gareth Hewett, "Bu işten çıkarmaları piyasa koşulları, ekonomik durum ve 2009'a yönelik temkinli duruşumuz nedeniyle gerçekleştiriyoruz" ifadesini kullandı.

Önce bin, şimdi de 1.500 işçi: Dünya genelinde 15 bin çalışanı bulunan bilişim devi Yahoo, kârının ve hisselerinin düştüğü gerekçesiyle maliyetlerini düşürmek için 1.500 işçinin işine son verecek. Şirket geçen aylarda aynı gerekçelerle 1.000 işçinin işine son vermişti. Yahoo, Go-

Tüm dünyayı saran, dünya ekonomisinde çalkantı yaratan finansal kriz, reel sektörü vurmaya başladı. Reel sektöre olan etkisi gittikçe hissedilen krizin faturası işçi-emekçilere kesiliyor. Kitlesel işten çıkarma dalgası yayılıyor

ogle ile birlikte online reklam piyasasının yüzde 80'ine hakim.

Kamyon devi Daimler 3.500 işçiyi atacak: Dünyanın en büyük yük kamyonu üreticisi Daimler'deki toplam 3.500 fabrika ve büro çalışanı işini kaybetmek üzere. Daimler, ABD ve Kanada'da bulunan iki fabrikasını kapatacağı ve Sterling marka kamyonların üretimini durduracağını açıkladı.

Kitlesel işçi kıyımı yayılıyor: ABD'li Goldman Sachs Bankası 3.260 işçiyi atmaya hazırlanıyor. ABD Merkez Bankası (Fed), geçen ay Goldman Sachs ve Morgan Stanley'in, kendi denetimi altında çalışan bankacılık holding şirketlerine dönüşmesine onay vermişti.

Pepsi, 'gider tasarrufu planlarının bir parçası olarak' 3.300 kişiyi işten çıkardı.

'Güçlü ekonomi'ye sahip ülkelerden Norveç'te BMW ve Audi'ye parça üreten Norsk Hydro şirketi, krizden etkilendiğini öne sürerek, 130 işçinin işine son verdi.

Dünyanın önde gelen kilit ttekellerinden ve İsrail'i iyi ilişkileri bulunan İsveçli Assa Abloy, Filis-

tin Batı Şeria'da bulunan fabrikasını kapatacağını açıkladı. Şirketin dünya genelindeki çalışan sayısı 30 bin.

Talep azlığına gerekçe gösteren, kamyon ve tirdevi Scania 1500 işçiyi atacağını duyurdu.

Hollandalı kamyon ve otobüs devi DAF, Belçika ve Hollanda'daki fabrikalarında 'geçici' işçi statüsünde çalışan 2 bin işçiyi atmaya hazırlanıyor. Sanayi tekellerinden General Motors'u satın almaya talip bir diğer tekel olan Chrysler, 'gönüllü işten çıkarma' yöntemini uygulayacağını açıkladı. Chrysler, Şubat 2007'den itibaren 28 bin 500 işçinin işine son verdi.

İşten çıkarma dalgası ABD'yi de sardı

Krizin boy verdiği anavatanı ABD'de, bankaların peş peşe batması ve kurtarma operasyonlarıyla karşılaşmasından sonra şimdi de tekeller krizin faturasını işçilere kesiyor. Peş peşe gelen işten çıkarmalarda mevcut tablo ise şöyle:

Chrysler LLC, yılın ilk yansında gördüğü 1 milyar dolar zarardan sonra, 1.825 kişiyi işten çıkaracağını açıkladı. Janus Capital Group Inc finans şirketi, rakibi Alliance Bernstein Holding LP'nin bek-

lenmedik işten çıkarmaların gerçekleşebileceğini açıklamasından bir gün sonra, çalışanlarının yüzde 9'unu işten çıkaracağını açıkladı.

Xerox, "kötü piyasa koşulları" sebebiyle, çalışanlarının yüzde 5'inin, yani yaklaşık 3.000 kişinin işten çıkarılacağını açıkladı.

Maden araçları üreticisi Terex Corp, hisse geri satın alma programını durduracağını ve yüzlerce işçiyi işten çıkarabileceğini açıkladı.

Merck & Co Inc, kriz koşullarında ayakta kalabilmek için iş modelinde değişime gideceğini belirterek, çalışanlarının yüzde 12'sinin, yani 7.200 kişinin işine son vermeyi planladığını açıkladı.

ABD'nin en büyük gayrimenkul mülkiyet garantisi sigortasını elinde bulunduran Fidelity National Financial Inc, 1.000 kişinin işten çıkarılacağını, bazı ofislerin kapatılacağını ve yüzde 10 maaş kesintisi yapılacağını açıkladı. Biyoteknoloji firması Maxygen Inc, güncel finansal koşullardan dolayı çalışanlarının yüzde 30'unun işten çıkarılmasının planlandığını açıkladı. Banco Popular'ın ana şirketi Popular Inc, ABD genelindeki şubelerinin çeyreğinden fazlasının kapatılacağını ve 600 kişinin işten çıkarılacağını açıkladı.

NATO genişledi

ABD'nin; stratejik bölgelerin ve enerji kaynaklarının denetim altına alınması ve Çin, İran, Rusya gibi devletlere karşı önleyici işlev görecek koridor oluşturma politikası çerçevesinde NATO'nun yapılandırılması ve güçlendirilmesi karar meyvelerini vermeye başlıyor.

Birkaç ay öncesinde patlak veren Gürcistan (doğusunda ABD-Rusya savaşıyla aciliyetini hissettiren, Rusya'ya komşu ülkelerin NATO'nun bünyesine dâhil edilmesi süreci hızlanıyor. Temmuz ayında gerçekleştirilen NATO zirvesinde başvuruları kabul edilen, 26 üye ülkenin oyunu alınması gereken Arnavutluk ve Hırvatistan'ın NATO üyelikleri gerekli oyların verilmesiyle kesinleşti. Üyelikli kabul edilen Hırvatistan ve Arnavutluk'un üyelik protokolü imzalandı.

İki ülkenin üyeliğinden memnun kalan ve yeni katılımları sağlamaya çaba sarf eden ABD Başkanı Bush, Beyaz Saray'da düzenlediği törende "Özgürlüğün umut dolu hikâyesi bakımından çok özel bir an yaşıyoruz. ABD olarak desteklediğimiz Hırvatistan ve Arnavutluk, NATO'ya giriyor. Bugünkü kutlama, terörizm ve savaş dönemlerinin yaşandığı şu günlerde, demokrasi adına yeni sorumluluklar yüklenecek iki genç ve dinç ülkenin onurudur. Bir dönem kendilerini komünizmin kucağında bulmuş olan bu ülkelerle ilişkilerimizi güçlendireceğiz. Bugüne dek dünyada özgürlük adına kurulan gelişmiş geçmiş en büyük ortaklığa Arnavutluk ve Hırvatistan halkının dâhil olmaları konusunda büyük bir adım atmış bulunuyoruz" açıklamasında bulundu.

El-Fetih ve Hamas 'uzlaş(tırıl)mak' üzere toplanıyor

2007 Mayıs'ından itibaren siyasal ve toplumsal olarak bölünmüş olan Filistin'de El-Fetih ile Hamas, Mısır'ın da arabuluculuğuyla fiili bölünmüşlüğü ve iktidar paylaşımını müzakere etmek için masaya oturuyor.

ABD ve AB'nin baskısıyla Mısır başta olmak üzere bölge ülkeleri her iki tarafı 'uzlaştırmak', 'barıştırmak' için son aylarda yoğun bir diplomasi geliştiriyor. Hamas ile El-Fetih arasında 9 Kasım'da Mısır'ın başkenti Kahire'de gerçekleştirilecek toplantıya Hamas ve El-Fetih'in yanı sıra Filistin'deki diğer örgütler de çağrıldı. Masada, olası ortak hükümet, güvenlik güçlerinin yeniden yapılandırılması ve konumlandırılması ile meclis seçimlerinin tarihi üzerinde görüşmelerin yapılması bekleniyor. Hamas'ın, El-Fetih'i 25 Ekim'de Mısır'ın arabuluculuğunda müzakereye çağırması, dikkatleri aylardır görüşmeyen ve birbirlerini tanımama noktasında ısrar eden, silahlı çatışmalar yaşayan iki güce çevrilme-

sine neden oldu. Hamas'ın çağrısına ret cevabı veren El-Fetih, daha sonra Hamas'ın Gazze'den çekilmesini ve Gazze ile Batı Şeria arasında 'ulusal birlik hükümeti' kurulmasını şart koşarak görüşme yapacaklarını açıkladı.

Uzlaşma arayışları mı, başka kaygılar mı?:

Kahire'deki görüşmelerden önce destek turuna çıkan El-Fetih lideri Abbas, Suriye'ye önemli bir ziyaret gerçekleştirerek, Filistin'de ulusal birliğin kurulması çağrılarında bulunmuştu. Aynı şekilde Hamas liderlerinden Mahmut Zahar da, Kahire'de Mısır İstihbarat Teşkilatı Başkanı Ömer Süleyman'la yaptığı görüşmede, Hamas'ın ilkesel olarak El-Fetih ile bir araya gelip, ortak noktada buluşmaya hazır olduklarını belirtmişti. Filistin Anayasası'nı referans göstererek başkan ve parlamentonun dört yılda bir seçilme yenilmesi gerektiğini belirten Hamas, 2005'te yapılan seçimlerle

başta gelen Filistin lideri Mahmut Abbas'ın görev süresinin Ocak 2009'da dolacağını, dolayısıyla bir an önce seçim sürecinin başlatılması gerektiğini ileri sürüyor. Zira Hamas, 'barış görüşmelerindeki çikmazın ve Abbas'ın başkanlığının sona ermesinin, El-Fetih, Arap devletleri, ABD ve İsrail için endişe yarattığını görmekte. Hamas, bu durum karşısında yaptığı çağrıyla El-Fetih'in taviz vermesini sağlamayı amaçlamakta.

El-Fetih ile Hamas arasında görüşmelere hız verilmişken, uzlaşma sağlanıp sağlanamayacağı özellikle her iki gücün temsilcilerinin 'tanıma', başkanlık ve parlamento seçimleri noktasında düğümlenecek. Bugüne kadar ABD ve AB ülkelerinin girişimiyle sayısız görüşmeler, 'Ortadoğu Barış Konferansları', yol haritaları, barış anlaşmaları imzalanmasına rağmen Filistin'de barış sağlanamamış, taraflar uzlaşamamış, aksine çatışmalar ve siyasal bölünmeler-belirsizlikler daha da artmıştır.

Şiiler 'stratejik işbirliği' anlaşmasını protesto etti

Irak merkezi hükümetinde önemli bir çoğunluğa sahip ve Irak'ın güneyinde nüfuz sahibi olan Mukteda Sadr'a bağlı Şiiler, geçtiğimiz aylarda 'stratejik işbirliği' adıyla gizli bir şekilde hazırlanan anlaşmaya tepki gösteriyor. Sadr grubuna mensup milletvekilleri ABD ile yapılması düşünülen 'güvenlik' anlaşmasına olan tepkilerini göstermek için meclis binası önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. ABD ile Irak arasında imzalanan ve ABD'nin Irak'ta kalıcı hale gelmesini yasal olarak kabul eden ve ABD'nin stratejik çıkarlarına hizmet eden anlaşmaya karşı olduklarını belirten Sadr grubu; ABD'li liderlerin ve Iraklı yetkililerin anlaşmanın kabul edilmesi için baskı gördüklerini belirtiyor.

Sadr'a bağlı Iraklı Şii gruplar, stratejik güvenlik anlaşması ve ABD askerlerinin Irak'ta kal-

ma süresine ilişkin pazarlıkları on binlerce kişinin katılımıyla protesto etti. ABD'li ve Iraklı yetkililer arasında aylardır yürütülen müzakereler sonucu, Amerikan askerlerinin Irak'taki görev süresinin 2011 yılına kadar uzatılmasına ilişkin taslağın meclisten geçirilmek istenmesine tepki gösterildiği protesto gösterilerinde ABD'ye tepkiler yağdı. Tasarı görüşmelerinin yoğunlaşmasına paralel olarak özellikle Bağdat ve Babil gibi kentlerde şiddet olaylarının artması dikkatleri çekiyor. Irak'a komşu ülkelerin işçileri bakanlarının toplanmasından önce Bağdat'ta Irak Çalışma Bakan'ının bulunduğu konvoyu düzenlenen saldırıda 11 kişi ölmüş 22 kişi yaralanmıştı.

Irak'a komşu ülkeler toplandı: Ürdün'de gerçekleştirilen Irak'a komşu ülkelerin be-

şinci işçileri bakanları toplantısının gündemini Irak ile ABD arasında imzalanan ve kabul bekleyen 'stratejik işbirliği' anlaşması oluşturdu. Toplantıda konuşan İran İçişleri Bakanı Ali Kuran, Irak'ın güvenliği ve istikrarı için çaba harcadıklarını; Irak'taki sorunların kaynağının işgalci güçler olduğunu, ABD'nin çeşitli bahanelerle Irak'ın kutsal topraklarını işgal ettiğini ve bir an önce buradan çıkması gerektiğini ifade etti.

Iraklı güçler 'güvenlik' anlaşmasında değişiklik istiyor: Aylardır tartışılan ve bir an önce meclisten geçmesi için ABD'nin baskı yaptığı anlaşma konusunda başta Şii gruplar olmak üzere Iraklı güçlerden itirazlar çıkıyor. Anlaşma konusunda Irak hükümetinin kararının ne olacağı kesin olma-

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Derhal Kültür Devrimi

Şu barbar kapitalist-emperyalist dünyaya meydan okumak, devrimci olmak çok zor değil. Gerekli olan komünist olmaktır. Mistisizm, Din ve Allah'ın hikmetine, insan doğasının bu dünyaya gerçekliğinde değiştirilemeyeceğine inanan geleneksel devrimciliği de yıkmakın zamanıdır. Öncelikle kendimi yıkmaya gereği duyuyorum. Kendini yıkmayan, başkalarını değiştiremez, Komünizme yürüyemez. Ahlakçı, aileci, partici, devletçi kişiliği (tarihsel zorunlulukları atlamadan) yıkmak zamanıdır. Koşullarla ilişkili her bir süreci siyasetin iç bağlantıları kavranılmadan nereye gideceğiz. Baş mesele şudur; komünizm nedir, ne yapılmalıdır? Komünizm yanına mı ertelenmeli, bugünün her bir pratiğine rehberlik mi yapılmalı. Bugün değilse, yarınki komünizme ne gerek var ki. Yanıki komünizm bugünün hayatına rehberlik ederse kurulabilir. Böyle olmayan hiç kimse ne komünizmin üyesi ne de taraftandır. Bunun için gerekli olan komünist çizgiyle birleşmiş bir önderlik örgütü ve kitle hareketidir. Komünist hareket yoksa, komünizm yoktur. Bir örgütsel öncü müfrez olmaması zayıflığıyla Paris komünü derslerinden elbette öğrenemez. Ama komün fikrini öldürmeden öğreneceğiz. Ekim devrimi bundan öğrenmeye çalıştı. Eski devleti kullanma olmaz. Yeni bir devlete ihtiyacımız var. Çin devrimi ve onu takip eden Büyük Proleter Kültür Devrimi bu kapıyı açmaya çalıştı. Ama yetmez. Paris komünü, Ekim devrimi, Çin devrimi olarak adlandıracağımız birinci evre kapandı. Onlardan sonra ezilen-sömürülenler MLM bilimi ve ideolojisinin hükmettiği yeni bir siyasal iktidara sahip olamadılar. Yani geçmiş eksik ve yanlış anlayışlardan köklü biçimde arınarak geleceğe yürünmelidir. Bunun da, MLM ideolojisini ve biliminin yaşamın her karesine hükmetmesini sağlamaktan geçtiğini bilince çıkarmakla olacağı bilinmelidir. Şimdi her yerde Allah ve kapitalizm iktidardadır. İncil'ci ve Kuran'ıcılardan geçilmiyor. Komünizm, kapitalizmden net olarak ayrılmak durumundadır. Bu bir beyan değil, taşınılırsa anlamlı olacaktır. Dolayısıyla yeniyi, geçmişle bağını sıkı sıkıya kurarak bina etmeliyiz. Komünizm için, politik iktidarı zapt etme ve onu kesintisiz olarak ileriye taşımak için gerekli olan budur. Hem gericilikle hem de gericiğin üzerimizde bıraktığı etkilerle keskin bir boy ölçüşme ihtiyacı içerisindeyiz. İnkarcılığa, tasfiyeciliğe yer vermeye gerek yok. Komünist ideoloji ve teori vardır. Bunun, gelişmelerin ışığında yeniden inşa edilmesi ihtiyaçtır. Toplumsal gerçekler komünizmin bilimselliğini yeterince ispatlamaktadır. Ama buna kendi kendine kaçınılmaz bir şekilde gidilemeyecektir. Bu basit formüllüklerden kurtulma, komünizmi bugünden ele almak durumundayız. Slogancı, dar belirlemeciliklerle hiçbir şey kavranmayacak ve açıklanmayacak.

Kültür devrimine öncelikle kendimizden başlamak zorundayız. Bütün dünya komünist hareketlerinin ihtiyacıdır bu. Teoriyle pratiğin diyalektik bütünlüğünü kuramayan hiyerarşik oylamalı resmi toplantılarla ufkunu sınırlayanlar, reformistleri cemi-yeti olmaktan kendisini kurtaramaz. Komünist tabelası assa bile kendisini böyle kurtaramaz. Tabii ki mevcut sorunlar ideolojik değil, politik yenilginin yarattığı sonuçlardır. Komünizm amacı bu görelî durumda kırılmıdır. Liberal cenah yükseldi. Komünizme ideolojik saldırılar daha cüretkar hale geldi. En radikal politik devrimci hareketler bile emperyalist dünyaya ile mutabakat çizgisine çekildi. Bu kaybedişin yıkılması, bu burkulmuş-luğun aşılması bu şüphenin darmadağın edilmesi için gerekli olan komünist ideolojidir. Çoğunluğa bakmayın. Çoğunluk kendiliğindencilğe savrulmaya meyillidir. Çareyi burjuva hak ve hukuk çevresinde arıyorlar. Bu göreceliğin komünist ideoloji ile aşılması acil ihtiyaçtır. Devrim mi, komünizm mi? Temel mesele budur. Komünist partisi mi, komünist siyaset mi, anda geçerli olan yürüyüş mü? Hareket her şey değil. Komünizm yoksa Halk Savaşı yoktur. Gerekli olan mümkün olan değil, geleceğe bilinçli yürüyendir. Komünizmi gömerek yanına yürünemez. Çok çalışıyor olmak doğru çalışmak demek değildir. Bu bir ekonomizm biçimidir. Kapitalizm ufuklarına hapsölanlar, devrime gidemezler. Tam da bunun içindir ki, Ergenekon, AKP kapışması içinde devrim kırılmaktadır.

Ekonomizm, pragmatizm, amprisizm, bilinmezçilik büyük bir beladır. Biz bir müzmin muhalefet grubu değiliz. Biz bir sistem içi kavga grubu değiliz. Kalitemiz nedir? Var olmak mı, bu düzenin dışına çıkmak mı? Bir keşiş ve din ideolojisine sahip olmak mı, dünyayı değiştiren komünist bir ideolojisyne sahip olmak mı? Ezilenlerin zihnini prangalamak mı, tüm bu zincirleri kırmak mı? Hak ve hukuk burjuva demokrat yönelimlerle idare etmek mi, komünizme sahip olmak mı? İşte mesele budur. Bunlar için kültür devriminin zamanı gelmiş ve geçmektedir.

Önce kendimden başlamak üzere kültür devrimine çağırıyorum. Sorumluluğu etiket olarak ele alan ve kullanan anlayışların hükmü bitmeli, komünizm konuşmalıdır. Komünistlerin, komünist partilerin komünizme yönelen devrimcilerin öncelikle kendilerinde kültür devrimine ihtiyaçları var. Bunu gerçekleştirmeden geleceğe yürümek mümkün değildir.

makla birlikte kısa bir süre içerisinde karara bağlanması için çalışmalar yürütüldü. Mecliste önemli bir yer işgal eden Şiiler anlaşmaya karşı çıkarken, Irak Müslüman Alimler Heyeti imzalanmaması noktasında net tavrı koyarak fetva yayımladı. Irak parlamentosunda en büyük grubu oluşturan Birleşik Irak İttifakı, anlaşmanın 7. maddesine itiraz ederek bu konuda müzakerelerin yapılması gerektiğini açıkladı. Iraklı Şii dini otoritelerden Ayetullah Ali Sistani, Irak Başkanı Nuri Maliki ile yaptığı görüşmesinde, güvenlik anlaşmasının imzalanmaması için Amerika'nın uyguladığı baskılara boyun eğmemesini istedi. ABD'nin güvendiği isimlerden El-İrakiye grubunun lideri İyad Allavi de güvenlik anlaşmasına itirazlarının olduğunu, olumlu oy vermeyeceklerini açıklamıştı.

Kapitalizmin hal ve gidişatı

Sadık Varer |

Kapitalizmi feci şekilde sarsan Amerika merkezli finansal krizle ilgili gelişmelerin izini sürerken, geçmişte bir yerlerden okuduğum ve ancak 'Yüce Sezar'lardan birinin edebileceği ukalalıkta bir laf aklıma düştü. Kısa bir araştırmayla buldum; Bush'un eski danışmanlarından Karl Rove, şöyle diyordu: "Biz artık bir imparatorluğuz. Harekete geçtiğimizde kendi gerçekliğimizi yaratırız. Ve siz bu gerçekliğin üzerinde çalışırken, biz tekrar harekete geçer, yeni gerçeklikler yaratırız. Biz tarihi yaparken, siz de o tarihi çalışmak zorundasınız." Doğrusu bu ya, Karl Rove, sosyalizmin başına gelen 'tarihsel kaza' sonrası 'tek kutuplu dünya'nın patronu haline gelen Amerika'nın yeni konumunu çok iyi özetlemişti!.. Şimdilerde, esaslı bir 'ticari kaza' geçiren ve kan kaybeden Amerika'nın imparatorluğuz, kapitalist dünyanın diğer aktörlerince tartışılır bir hale gelmiş bulunuyor. Tökezleyip düşen Amerika'nın yardıma muhtaç durumundan vazife çıkartan Rusya, yakın geçmişte gerçekleşen 'Gürcistan şovundan' hemen sonra yarım ağız dillendirdiği imparatorluk hevesini artık yüksek perdeden ifade etmeye başladı bile. Tartışılan ikinci şey ise, çeyrek asırdan fazla bir süredir zamane kapitalizminin 'kutsal' mertebesine yükseltilmiş olan neo liberalizmdir.

İmparatorluk kimliği Amerika'ya, neo liberalizmi temsil 'haklını' da vermişti. Neo liberal politikalarla yeniden şekillenen dünya kapitalist sisteminden söz edildiğinde, herkesin aklına evvel emirde Amerika gelmeliydi!.. Gerçekliği olan bir algıdır bu ve Amerika'da yaşanan finansal kriz, kapitalizmin küresel krizi olarak okunmaktadır. Memleketimizin siyasetçileri, "Amerika'da yaşanan krizden bize ne; Allahın izniyle yolumuza devam ediyoruz" benzeri, sözün sahibine yakışır açıklamalar yapsalar da, akıselim herkes bilir ki, vaziyet böyle değildir; Amerika'da başlayan finansal deprem, kapitalist sistemin bütününde, şu ya da bu düzeyde ama mutlaka tsunami etkisi yapacaktır. Yaşlı Avrupa'da kapitalizmin 'ehil adamları' hiç vakit kaybetmeden, finansal kapitalizmin küresel krizinden etkilenen ekonomilerine yeniden çekidüzen vermek için akıl yapmaya başladılar. Avrupa Birliği'nin dört 'büyüğü' sayılan Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya'da, küresel depremin tsunamisinden etkilenen bankaları kurtarma operasyonları planlanıyor ve bu arada kapitalizm ammentüsü sayılan neo liberalizme 'aykırı' bu uygulamaların ortasında 'Keynes'in ruhunu çağırma' eğilimleri çoğalıyor. Durumun ciddiyetine uygun acil çözümler arama telaşı içinde, kapitalizminin kutsalı neo liberalizm 'inancına' bir çırpıda sırtını dö-

nen Sarkozy şöyle diyor: "Artık spekülatif finansal kapitalizm biçimiyle devam edemez. Bankalar asıl görevlerini bir kenara bırakmış, piyasalar üzerinde spekülatif işler yapıyorlar. Devletin, krizin çözümü için piyasalara müdahale etmesi lazım. Hiçbir kuralı olmayan, devlet müdahalesine uzak duran finansal kapitalizm fikri çlgın bir fikirdir.."

Hiçbir kuralı olmayan ve devlet müdahalesine uzak duran finansal kapitalizm karşıtlığı, neo liberalizmin sonu; devletin piyasaya kontrolörülüğüne davet edilmesi ise Keynesyen iktisada dönüş demektir. Böyle bir 'dönüş' mümkün müdür, değil midir tartışması anlamsız! Tecrübeyle sabittir; kapitalizmin 'omurgaya' ihtiyacı yoktur, onun ihtiyaç duyduğu şey, esnekliktir. Kapitalizm, ömrünü uzatmak için, sosyalizm hariç her yolu mubah görebilir. Ancak 'küçük bir sorun' var; kapitalist dünyanın ideologları ve propagandistleri, neo liberal politikaların benimsendiği 70'li yılların sonundan bu yana, toplum bilincini yeniden kurarken, bir daha devlet müdahalesine ihtiyaç duymayacakları varsayımıyla, ekonomide devlet müdahalesini sosyalizmle ilişkilendirme 'gafletinde' bulunmuşlardı. Yani, ekonomide devlet müdahalesini, "işte sosyalizm budur" palavrasıyla reddedip, on yıllar boyunca "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" nakaratıyla neo liberal soygunu yücelten kapitalistlerin işi zor!.. Diğer yandan, kapitalizmin hal ve gidişini izleyen sosyalist dostlarımızdan bazıları, gözlemlenebilir düzeyde bir devrim heyeca-

nı yaşamaya başladılar. Okuduğunuz bazı makalelerden, devrim beş kala anını yaşadığımız sonucunu bile çıkartabilirsiniz!.. Kapitalizmin 1929 krizini çağırtıran bu kriz de, büyük olasılıkla yine işsizliğin, yoksulluğun, açlığın ve umutsuzluğun, tahammül sınırlarını zorlayan boyutlarda büyümesine neden olacak. Kapitalist haydutlar bir yandan yeni bloklamalara giderken, bir yandan da birbirleriyle didişmeye başlayacaklar, zayıf düşecekler... Velhasıl, bize rağmen devrime uygun koşullar oluşabilir. Ve bu güncü durumumuzu 'korusak' o koşullarda şunu demek zorunda kalabiliriz: "Ah, keşke hazır olsaydık!.." Küresel kapitalizmin krizinden devrim ve sosyalizm çıkabilir elbette, ama bunun için öncelikle, eski zamanlardakinden çok daha kapsayıcı ve işlevsel bir enternasyonale ya da global düzeyde etkin bir emek cephesine ve içinde yaşadığımız dönemle öngörülebilir geleceğin parametreleriyle kurulumuş, inandırıncı, gerçekleştirilebilir, albenisi yüksek bir sosyalizm projesine ihtiyaç var. Benimsenebilir ve benimsenmeye başlanmış bir sosyalizm projesinden yoksun isek, yapabileceğimiz 'en iyi şey' kapitalizmin eleştirisi; en çok, kapitalizm 'cehenneminin' resmini çizer dururuz; "peki cennet neresidir?.." denildiğinde ise, enternasyonal-siz dünyamızın 'kurbanı' olmaktan zor bela kurtulmayı başaran, direnen ama model olmaktan çok uzak küçük adamız Küba'yı işaret etmekle yetiniriz. Hepsi bu!..

Değişen bir şey yok

Hüseyin Demir

19. yüzyıla girildiğinde Osmanlı imparatorluğunun ekonomisi oldukça kötü durumdaydı. İlk dışardan borç alma girişimi, Abdulmecit'in eniştesi Fethi paşa tarafından engellenmiş olmasına rağmen, mukavelenin imzalanmış olmasından dolayı "feshi" için 2 milyon 200 bin frank tazminat ödemeye mahkum oldu.

1854 yılına gelindiğinde Kırım savaşı patlak verdi. (Osmanlı-Rus). Harbin getirdiği parasal yükü karşılamak için Osmanlı İmparatorluğu, tarihinde ilk defa dışardan borç para aldı. Londra ve Paris'teki Palmer ve Goldschimid isimli ilk banka gurubundan 3 milyon Sterlin borç aldı. Bu paranın 700 bin Sterlinine Bankacılık masrafları ve borcun ilk taksiti diye el kondu. Alınan ilk borç, savaş için harcadığından bir müddet sonra hem taksiti ödemek, hem de diğer ihtiyaçlar için yeniden borç almak zorunda kaldı. 1855 yılında 5 milyon Sterlin daha borç alındı. Şartları birinciye oranla daha iyiydi. Takip eden yıllarda borçlanma artarak devam etti. Faiz ödemeleri ve diğer masraflar çıktıktan sonra devlet kasasına ulaşan miktar; borç alınan paranın %33'ü kadardı. Alınan borçlar verimli kullanılmamış, önemli bir kısmı savaş masraflarına, bir kısmı ise saray vs yapımında harcanmıştı. Sonunda, Osmanlı; ilk borç alımından 21 yıl sonra 1875'de resmi bir bildiriyle 5 yıl süre ile borç taksitlerinin sadece yansını ödeyeceğini ilan etti. Bu, aynı zamanda "devletin iflası" ilanıydı. Yanm ödemeleri de yapamadı. Ve 1876 Nisan'ında borçların ödenmesini tamamen durdurdu. 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşından sonra (bu savaş da Osmanlı'yı yalnız bıraktılar) II. Abdulhamit'in, yabancı devletlere, borçların indirilmesi yönündeki talebi, Avrupalılar tarafından kabul gördü. Görüşmeler sonucunda 1881'de Düyün-i Umumiye kuruldu ve Osmanlı maliyesi yabancıların kontrolüne geçti. Düyün-i Umumiye komisyonu; imparatorluğun birçok gelir kaynaklarını doğrudan denetim altına aldı. Önemli şehir ve bölgelerde baş müdürlük açtı. Avrupa sanayi kuruluşları imparatorluğa gelecek ülkedeki birçok yerde üretimi ellerine geçirdiler. (Zonguldak Kömür Madenleri, Bursa ipek sanayi, alkollü içki üretimi, elektrik, havagazı, su şirketleri) Cumhuriyetin ilanından sonra, yeni hükümet; 1933-1954 yılları arasında 150 milyon lira olarak ödedi bu borcu. İstanbul Çemberlitaş'da kurulan Düyün-i Umumiye binası ise, Çemberlitaş Kız Lisesi'ne dönüştürüldü. Yıl 2008. Geçmiş hatalardan ders çıkarılmış, kendi ekonomisini yaratmış, başı dik, onurlu, bağımsız, üreten, ürettiğini adilce bölüşen, refah seviyesi yüksek bir ülke tanımlaması yapmayı ne çok isterdim. Ya da bundan sonra yazacaklarının kötü bir düş olmasını! Ekonomi IMF'ye, dış siyaset Avrupa Birliği'ne, Amerika'ya endekslenmiş. Üstelik IMF ile milletin menfaatlerini korumak adına pazarlık etmesi gereken bakanımız bile İngiliz vatandaşı. Bankacılık sektörünün %51'i yabancıların kontrolünde, sermaye piyasasının %72'si. Yıllık, bütçeden ayrılan eğitim ve sağlık harcamalarının 10 katı faize harcanıyor. Vatandaşın yabancı bankalara borcu 50 milyar doları geçmiş durumda. 85 yıllık Cumhuriyet kazanımları; fabrikalar, limanlar, hava alanları, kamu arazileri, tek tek satılmış. Açlık sınırı 742 YTL, yoksulluk sınırı 2 bin 417 YTL ve milyonlarca insan asgari ücretle (net 435 YTL) geçinmek zorunda. Osmanlı İmparatorluğu'na o gün borç verenler, fabrikaların, işletmelerin başına geçenler; bugün dünyanın en yüksek faiziyle borç verip ülkenin can damarı kuruluşlarını özelleştirmeye zorlayıp satın alıyorlar. Bu sefer çok daha güçlüler ve daha bilinçli saldırıyorlar. Kapitalizmin merkezinde başlayan kriz bizi de içine alarak ilerliyor. İflasını açıklayan Bankalar ve finans kurumları bütçeden paralar aktarılarak kamulaştırılıyor. Hamdolsun bizim öyle bir derdimiz yok, çünkü bizdeki bankalar ve finans kuruluşlarını çoktan satın kurtulmuşuz. Yönetimin kaygısı yok bu konuda. Oldukça rahatlar. Sıkıntı, sadece emeğini satın yaşamak zorunda olanlarda. Her kriz döneminde olduğu gibi bu sefer de fatura emekçilere kesilecek. Birçok fabrikada işten çıkarmalar başladı bile. Yılbaşından bu yana, 20 bin üyesinin işten çıkarıldığını söylüyor DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve ekliyor; "Bu kriz emekçilerin değil, doymak bilmeyen kar hırsının krizidir." İzmir İktisat Kongresi'yle başlayan ekonomi serüvenimizde gelinen nokta ile sona yaklaşıyor. Tamamen yabancıların kontrolüne geçmiş ekonomik işleyiş de "üretme satın al" politikalarıyla geldik bu günlere. Hal böyleyse; ne yapmalı, nasıl yapmalı peki? Nasıl bu krizi en hafif atlatmalı? Yapılacak bir tek şey var. O da; bulabildiğiniz hala -düzenin çarklarına girmemiş- oda, sendika, sivil toplum kuruluşlarıyla birlikte örgütlü hareket etmek. Zincirleri başka türlü kırmak mümkün değil zira.

Emperyalist kapitalizmin umudu: ÇİN

Ahmet HACALOĞLU K.

Emperyalist kapitalizmin krizi dalga dalga yayılırken 27 Avrupa Birliği ile 16 Asya ülkesinin liderleri 7.Asya-Avrupa zirve'sinde Pekin'de krizi ele aldı. Avrupa ülkeleri 1.8 trilyon dolarla dünyanın en büyük döviz rezervine ve en hızlı büyüyen ekonomisine sahip olan Çin'in krizin çözümünde yardımcı olmasını talep etti. Çin devlet Başkanı Hu Jintao ülkesinin üzerine düşeni yapmaya çalıştığını söyleyerek ekonomik ve finansal istikrar için iç talebi artırma sözü verdi. Çin,1.3 milyar nüfusuna karşılık 2006 sonu itibarıyla kişi başı 2 bin 34 dolarlık ulusal gelire ulaşmayı başaran bir ülke.1978'den itibaren dışa açılan ve kendi tanımını ile Çin'e 'özgü sosyalizm' ya da 'sosyalist piyasa ekonomisi', işin gerçeği ise 'kapitalizmin işleyiş kurallarıyla' yola devam eden Çin, yoksulluğu da azaltmış durumda. Son 10 yılda Çin'e giren yıllık doğrudan yabancı yatırım miktarı 40-70 milyar dolar arasında seyretti. Yine son 10 yılda Çin'in ekonomik büyümesi yüzde 7'nin altına düşmedi. Yapılan araştırmalara göre, Çin'in bu kalkınma hızını devam ettirmesi halinde GSMH'sinin 2020 yılında 17.3 trilyon dolara,2050' de ise ABD ile aynı seviyeye yani 33.4 trilyon dolara ulaşacağı tahmin ediliyor. Başkan Mao'nun ölümünden sonra süratli bir şekilde kapitalist inşaa-yı girişen Çin, küresel emelleri olan bölgesel bir ekonomik ve askeri güç olarak 1990'ların ortasında, kendisinin de kutup olacağı çok merkezli dünya için, ilkesel bir takım yol haritaları belirledi. Yeni yüzyılın ilk yirmi yılını ekonomik, diplomatik, askeri gelişim ve Çin'e süper güç statüsü kazandırmak için bir fırsat süresi olarak gören Çin-li yetkililer, hızlı gelişmenin başta enerji olmak üzere doğal kaynaklara ve pazarlara kesintisiz erişime, deniz ulaştırma hatlarının ise açık bulundurulmasına bağlı olduklarını bilincindeler. Ekonomik gelişimin devamı için yabancı sermayeye ihtiyaç duyan, bu nedenle dış politikada uzun bir süre ABD ile uzlaşmayı tercih eden Çin, 1995 yılındaki Tayvan Boğazı krizinde ABD ile karşı karşıya gelmekten kaçamadı. İki ülke arasında savaş çıkmasına ramak kalan ihtilaf vesilesiyle Çin, ekonomisinin gelişimi için ihtiyaç duyduğu Orta Doğu'dan gelen enerjinin ve Avrupa Birliği ile ticaretinin büyük bölümünün geçtiği Hint Okyanusu'nun güvenli şekilde mal ve enerji taşımada ABD nedeniyle riskli hale geldiğini gördü. Hemen alternatif yollara yönelerek sessizce AVRASYA STRATEJİSİ'ni devreye soktu. Bu bağlamda Orta Asya ve Hazar enerji kaynaklarına doğrudan ulaşım için projeler geliştirdi. Kazakistan ve Türkmenistan'la doğrudan ulaşım sağlayacak enerji boru hatları ile ilgili görüşmelere başladı. Nasılsa Avrasya'nın hâkimi Sovyetler Birliği de artık yoktu ve hâlefî Rusya ise kendi ekonomik ve politik sorunlarıyla uğraşıyordu. Çin geleneksel politikaları çerçevesinde enerji ve gaz zengini Orta Asya Devletlerine önce ekonomik ve teknik yardımlarda bulunarak ikili ilişkileri geliştirdi.Ancak buna rağmen güçlü ABD varlığı nedeniyle-

le çok fazla başarılı olunamadı.Keza Rusya'da Bağımsız Devletler Topluluğu ve Yakın Alan Doktrini gibi kimi politikalarla Eski Sovyet coğrafyasını elinde tutmaya çalışıyordu.Washington'un üzerindeki baskıyı artırdığı 1996'da Çin stratejik bir hamle yaparak Rusya ile stratejik ortaklık anlaşması imzaladı.Bu anlaşmadan Çin oldukça karlı çıktı.Çünkü Çin yeniden toparlanma evresinde olan Rusya'ya sıcak para akışı sağlamış karşılığında ise Rusya'dan askeri teknoloji alarak ordusunu Soğuk savaş sonrası standartlarda yükselterek büyük bir askeri güç haline gelmiş oldu. 1995'den itibaren kendisini tamamen Avrasya'ya odaklayan Çin'in Orta Asya ve Hazar politikaları Rusya'nın bölgede etki sahası oluşturamayacak kadar zayıf olduğu varsayımına dayanıyordu. Ancak 2000'li yıllardan itibaren Rusya konjonktürdeki değişmelerin de katkısıyla güçlenince Çin'in 1995 ve sonrasına yönelik hazırlanmış ilkele-ri üzerine oturan Orta Asya enerji alanında ve diğer alanlarda ki politikaları sarsıntı geçirdi. Bahsi geçen dönemde, Asya-Pasifik bölgesi de ihmal edilmediğinden ABD'nin Çin'i Güneyden kuşatma faaliyetinde ki çabaları ayrıca güvenlik zafiyeti doğurdu. 15.10.2007'de toplanan 17.ÇKP parti kongresinde miadı dolmuş bu politikalar ele alınarak yeni bir yol haritası çizildi ve Çin soğuk savaş sonrası oluşturmuş olduğu bölgesel dengeleri yeniden kurmak zorunda kaldı. Böylece Çin, Avrasya stratejisi kapsamında uzun süre ara verdiği Asya-Pasifik politikasına tekrar geri dönüş yaptı. Bu yeni politikalar doğrultusunda Çin geleneksel "Karşımama" politikasını terk ederek ilk tepkiyi iç işlerine karışmaması ve kendisine karşı bir tehdit olarak gördüğü füze savunma kalkanı için ABD'yi sert bir şekilde uyararak verdi. Daha sonra ABD'nin bölgedeki birlikliklerini ortadan kaldırmak için adımlar atılarak yeni birliklikliklerin önu açıldı. Rusya ile başlatılan stratejik ilişkiler, neredeyse yüzyıldan fazla devam eden ve 1969 yılında sınır savaşına kadar varan sınır sorunları da gözülerek bir adım öteye götürüldü. Tarihten gelen bir takım husumetler bir tarafa bırakılarak önce Japonya daha sonra Hindistan ile yeni bir işbirliği süreci başlatıldı. 2006'da Çin Başbakanı Wen Cabao'nun kişisel gayretleriyle Japonya ve Çin, birbirine yaklaşımlarında yeni bir aşamaya geçtiler. Japonya'nın en milliyetçi başbakanı Şinzo Abe'nin sürpriz bir şekilde Pekin'i ziyaret edip barış-dostluk mesajları vermesiyle iki ülke arasındaki ilişkiler başlamıştı. Ancak bu durumdan hiç memnun kalmayan ABD'nin manipülasyonları ile başsansız hale getirilen Şinzo Abe kısı-ri bir zaman sonra görevi bırakmak zorunda kaldı. Şinzo Abe'nin beklenmedik gidişi Çin'i de harekete geçirdi. Zira Pekin'e göre bu durum ABD'nin bölgeye bir uyarıydı ve esas müdahalenin yakında geleceği sezilmiştir. Nitekim ABD kısı-bir süre sonra Çin'in Japonya'ya açılıma cevap vermekte gecikmedi. Tayland'ın Çin taraftan Başbakanı askeri bir darbeye devrildi. Myanmar'da Budist rahipler aracılığıyla

'renkli devrim' girişiminde bulunuldu. Bu gelişmeye daha önceden hazır olan Çin, ABD'ye Hindistan kartı ile cevap vererek savunma alanında işbirliği anlaşması imzaladı. Son olarak Çin Devlet Başkanı 6-11 Mayıs 2008 de Japonya'ya tarihi bir ziyaret gerçekleştirdi. Japonya' nın tarihte bir numaralı düşman olarak gördüğü K.Kore'nin nükleer silah programına Çin tarafından son verilmesiyle güvenlik açısından rahatlayan Tokyo, "Çin-Japonya Karşılıklı Yarara Dayalı Stratejik İlişkilerin Kapsamlı Biçimde İlerletilmesine İlişkin Ortak Bildiri"yi imzaladı. Böylece iki ülkenin bakış açısı uluslararası işlerde işbirliğine doğru genişletilmiş oldu. Japonya ile çatışma beklenirken ittifaka giden bir sürecin başlamış olması doğal olarak, dünya dengelerini değiştirecek bir süreç olarak algılandı. Çin, son yıllarda arka bahçesindeki sorunları bire bir çözerek önemli adımlar atıyor. Hindistan ve Japonya ile ilişkiler bağlamındaki stratejik hamleler Hürrüz boğazı'ndan Japonya'ya kadar olan bir hat üzerinde ABD elebaşılığındaki emperyalizmin etkinliğine büyük darbe vurmuştur. Tayvan'da Çin'le birleşmekten yana olan milliyetçilerin cumhurbaşkanlığını kazanmış olmaları da Çin'in hareket alanını genişletti. Diğer yandan Çin bölgedeki bütün stratejik deniz yolları üzerinde askeri etkinlik kazanmak için de yoğun çaba sarf ediyor. Çin donanması henüz uzun menzilli görev yapacak düzeyde bulunmadığı için Çin bu açığı bölge ülkeleri ile işbirliği kurarak aşmaya çalışıyor. Bu bağlamda Tayland ve Myanmar önemli bir yer işgal ediyor. Çin stratejik açılımlarını yaparken, güvenlik politikalarını ağırlıklı olarak inşa ettiği Pakistan'ın ABD'nin eksenine kayması, İran'ın Rusya'nın kanatları altına girmesi Çin'i bir an için oldukça zor durumda bıraktı. Ancak Çin İran'ın hamlelerine karşı İsrail'i denge merkezi olarak seçerek İsrail aracılığıyla İran'a, Çin'den bağımsız bir Avrasya politikasına girmemesi yönünde gözdağı vermektedir. Sonuç olarak Çin, küresel güce giden yolda hiçbir engel tanımıyor. Son iki yılda yakın çevresinde oluşturmaya çalıştığı stratejik ittifaklar zinciriyle başta ticaret,enerji sevkıyatı ve ulusal güvenliğini güvence altına almış bulunuyor.Yeni Rus devlet başkanı Medvedev'in Çin ziyareti ve Çin devlet başkanının Japonya ziyareti bir kez daha gösterdi ki ABD'nin inisiyatifli dışında Avrasya coğrafyasında güçlü bir kutup oluşmaya başlamıştır.Çin bu oluşumu biraz daha ileri götürerek kurumsal Asya Birliğinin kurulması isteğini dile getiriyor.Bu yeni oluşumun kendisini Şanghay İşbirliği Örgütünde (ŞİÖ) göstereceği ise kesin gibi.Rusya ve Çin ŞİÖ'yü Hindistan ve Japonya'nın desteğiyle küresel düzeyde NATO'yu dengeleyecek kolektif örgüt olarak düşünüyorlar.Toparlamak gerekirse soğuk savaş döneminde tek cephede mücadele eden ABD şimdilerde ise iki cephede pek yakında çıkacak bir mücadeleye doğru hızla yaklaşıyor.Tek kutuplu dünya düzeni artık çok kutuplu bir düzene doğru kaymaya başladı.

kültür-sanat

“Bu devletin biletiyle hiçbir yere gitmem”

Almanya’da gerçekleştirilen Frankfurt Kitap Fuarı etkinlikleri-ne katılması için Kültür Bakanlığı tarafından yapılan daveti ka-bul etmeyen Yılmaz Odabaşı, “bu devletin biletiyle hiçbir ye-re gitmemem” dedi. Almanya Hannover’de Kargah Kültür Merkezi ve Bildung Eğitim Demekleri’nin 17 Ekimde gerçek-leştirdiği Frankfurt Kitap Fuarı kapsamında 26 Ekim’de Essen Üniversitesi’nde Kültür Bakanlığı tarafından düzenlenen etkin-liğe davet edilen Şair Yılmaz Odabaşı etkinliğe katılmadı. Odabaşı, etkinliğe katılmamasının nedenini ise şu şekilde açıkladı; “Bu ülkede son ‘öteki’ ve son yurttaş, devletiyle ba-rışcınaya kadar kendi adıma bu devletin biletiyle hiçbir yere

gitmemem gerektiğine inandım... Bu karan, bir hafta önce gi-ttiğim Van’daki imza-söyleşi etkinliğimden dönerken, diğer yurttaşlar gibi aracında jandarmalarca kırk dakika kadar bek-letildiğim Van-Bitlis-Tatvan yolunda aldım. Hannover’deki et-kinliğe katılmamamla ilgili bizzat açıklama yapmam gerektiği-ni bildiren Alman kurumlarına, gerekçe olarak, ‘Yaşadığım ül-kenin iç sorunları ve bu sorunların bir yazara yüklediği kaygı ve sorumluluklar’ adına katılmama karar aldığımı bildirdim ve Kültür Bakanlığı tarafından alınmış uçağa binmeyerek adıma alınmış bileti yakmış sayıldım...”

“Bu davranışımın Kemalist lobilerle ilgisi yok”

Organizasyona katılmama kararı ile ilgili Kültür Bakanlığı yet-kilileri ve Frankfurt Kitap Fuarı İstanbul Ofisi’ne herhangi bir açıklama yapmadığını belirten Odabaşı, “Bu karanmin, Cum-huriyet Gazetesi’nin bazı Kemalist yazarlarla yürüttüğü kam-panyalarla ve bu fuan bile CHP-AKP hesaplaşmasına dönüştü-ren bazı Kemalist lobilerin koordineli çalışmalarıyla hiçbir ilgi-si yoktur. Bu karardan kimsenin önerisi, telkini değil, kendi vicdanım sorumludur. Benim reddettiğim, CHP’nin Hükümet olmaması veya AKP değil, bütün kurumlarıyla Cumhuriyet dö-

nemi boyunca yazı ve düşünce adamlarından özür dilememiş devlet ve yazıya, ifade özgürlüğüne yönelik linç geleneğidir. Türkiye’nin iç barışını sağlamadan, ötekileştirilmiş yurttaşları ve yazı adamlarından özür dilemeden yüzünü çağdaş dünya-ya dönemeyeceğine inanarak geleneği bozmayıp, Kültür Ba-kanlığı’nın biletiyle bir yerlere gitmeyi reddetmemin, Sabahat-tın Ali’den Musa Anter’e, Can Yücel’den Aziz Nesin’e sürdü-rülen linç kültürüne karşı bir vefa borcu ve geleneği bozma-yan bir duruş olarak değerlendirilmesi gerektiğine inanıyor, Almanya’da etkinliklere katılmayı planlayan dost ve okurları-nın hoşgörüsüne güveniyorum...” ifadelerinde bulundu.

Sanatın Kuvvetli Silahını Faşizme Çeviren Bir Yürek;
BERTOLT BRECHT

Proletaryanın büyük şairi, modern epik tiyatronun kurucu-su ve yazarın Bertolt Brecht, 10 Şubat 1898 yılında Alma-ya’nın Augsburg kentinde zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ait olduğu sınıfa başkaldırmak Brecht’de çok genç yaşta başlamıştır. Tiyatro ve edebiyata çocukluk-tan beri ilgisi olan Brecht’in ilk şiiri 1913 yılında okul gaze-tesinde yayınlanır. Lise yıllarında ise, sol eğilimli yayın or-ganlarında şiirleri basılır. 1915 yılında, “En tatlı şey, vatan uğruna ölümdür” konulu kompozisyonunda anti-militarist görüşü savunup, kompozisyon konusunu yalnızca bir pro-paganda aracı olarak sunun-ca okuldan kovulması gün-deme gelir.

Brecht, babasının isteği üzerine, tiyatro ve edebiya-ta ilgisinin yoğun olmasına rağmen, 1917 yılında tıp öğrenimi görmek üzere Münih’e geçer. Yaşamını doktorluk yaparak geçire-meyeceğini anlayan Brecht, tıp öğrenimini yanda bıra-karak, gönlünde yatan ede-biyat ve tiyatroya yönelir. Fakat 1. emperyalist payla-şım savaşının son yılında hastanede görev yapmak üzere askere alınır. Savaş sürecinde Brecht, ‘Ölü As-kerin Öyküsü’ adlı şiiri kale-me alır. Brecht’in bu şiiri yıl-lar sonra Naziler tarafından yurttaşlıktan çıkarılmasına sebep olacaktır. 1933 yılın-da Nazilerin iktidara gelme-siyle birlikte birçok aydın, yazar ve sanatçı gibi Bertolt Brecht de Almanya’yı terk etmek zorunda kalır. Faşiz-min her türlü baskı ve zul-müne rağmen mücadele-den bir an olsun geri adım atmayan Brecht, faşizme karşı mücadelesini ve çalış-malarını Danimarka, İsveç, Finlandiya, Avusturya, Amerika ve Sovyetler Birli-ği’nde sürdürür. Tiyatro oyunları yazar ve yönetir. Şi-irinin kuvvetli soluğunu oyunlarıyla harmanlayıp tüm dünyaya ulaştırır. Brecht, 1956 yılında ölü-m-süzleştğinde, arında 60 ciltlik çalışma, 30’ün üzerin-de tiyatro oyunu, 1300 ka-dar şiir ve şarkı, 3 roman, çok sayıda makale, kısa hi-kâyeler ve konuşma metin-leri bıraktı.

“Dünyayı değiştirin. Çünkü Değiştirmek Gerek-i-yor”: Brecht ve Epik Tiyatro...

Sanat; toplumsal gerçeği yaşayan tabloarla gösterdiği, hal-kın-emekçilerin sorunlarına cevap olabildiği, halkın öz kül-türünü devrimci kültürle harmanlayıp ileriye taşıyabildiği, gerici-yoz, kitleleri uyutan kültüre karşı toplumcu-gerçek-çi sanatın kuvvetli silahını kuşandığı ve bu silahın hedefini doğru bir biçimde belirleyip kullanabildiği oranda işlevini görecektir. Brecht de Epik Tiyatro kuramını oluştururken, sanatın bilimselliğini, gerçekle bağını kurarak ve bunu her koşulda savunarak çalışmalarını gerçekleştirmiştir. Bunun aksini savunanlara ise oluşturduğu ve hala etkisini tüm dünyada hissettiren Epik tiyatro kuramı ile cevap olmuştur. Epik Tiyatro Marksizm-Leninizm etkileniimiyle oluşturu-lmuş bir kuramdır, Marksist dünya görüşünün sahneye yuvarlanışıdır. Brecht bu kuramı “bilim çağının tiyatrosu” olarak nitelmiştir.

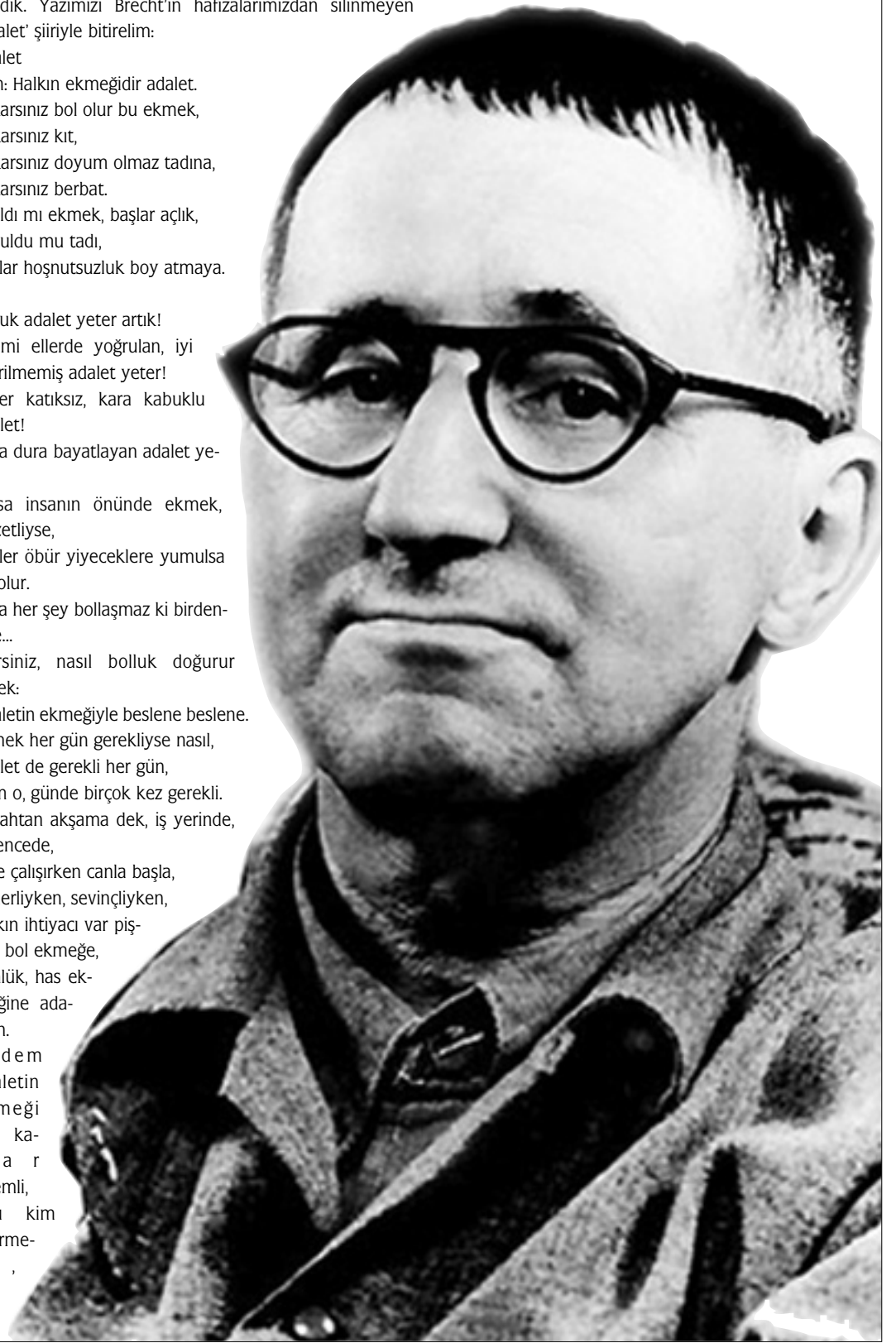
Brecht, Klasik Tiyatro anlayışındaki seyirciyi duygusallaştırma, oyun kahramanının yerine koyma (özdeşleştirme), bilincini oyunun akışına bırakma gibi durumlara karşı çı-kar. Çünkü Klasik Tiyatro’da izleyiciye dayatılan tiyat-ro-nun büyütlü havası, seyirciyi oyuncuyla özdeşleştirerek, iz-leyenin edilgen hale gelmesini sağlar. Oysa Epik Tiyatro bu biçimle taban tabana zıttır. Epik Tiyatro’da seyirci oyu-nu izlerken aktif olarak eleştirmeye itilir. Oyunda var olan eylemi yargılar, bilinçli bir tartışma zemini hazırlanarak sistemdeki çarpıklıkların sorgulanması sağlanır. Brecht’e göre, görünenin ardındaki gerçeği göstermek, burjuva gerçekçiliğiyle ve bütünlüklü bir tiyatro algısıyla mümkün değildir. Bilinci şekillendiren dünya görüşü, doğallığında olguları kavrayışı da etkileyecektir. Bundandır ki Brecht, çalışmalarında diyalektiği kullanarak Marksist bilimin sa-nata nasıl uyarlanabileceğinin yol göstericisi olmuştur. Epik Tiyatro’da oyuncu yalnız bir oyuncu değildir, verilen rolle kendini özdeşleştiremez. Karakteri oynar aynı za-manda eleştirir. Brecht’inde dediği gibi “Oyuncu, topluma, doğayla olan ilişkilerini iyice bilmek, tanımak zorundadır. Kendi çağının bilimini, bu bilimin gerektirdiği insan bağ-lantılarını, eylem alanında, uygulama alanında bir bir, de-neye deneye öğrenmeli, kurmalıdır.”

Brecht’in bu kuramla hedeflediklerinden biri de, seyirci ve sahne arasındaki kopukluğu yok ederek, seyirciyi de oyu-na müdahil edebilmektir. Epik Tiyatro seyirciyi bir dünya görüşü sunar ve var olan sorunları, çarpıklıkları delilleriyle sahneye koyarak seyirciyi yargı vermeye çekmektedir. İz-leyende yeniyi yaratma, harekete geçme, kendi sorunu-nun öznesi olma olgusunu yaratmaktadır. Brecht, sanatı Marksist dünya görüşüyle yorumlarken, “Sanat, toplumsal hareketliliğin yapı taşlarındandır. Ve bir üst yapı kurumu-dur. Doğru işlendiğinde bütün insanların çıkarına olan ger-çek kültürün ve yeni olan sosyalist yaşamın kurulması ara-cıdır” der. Peki, sanat bu denli güçlü müdür? Epik Tiyat-ro’nun sanatsal gücünü birçok olayla örnekleme mümkün. Bu soruyu uzun uzadıya cevaplamaktaansa proletarya-nın sanatçısı Bertolt Brecht’in hayatından bir örnek vermek yeterli: Brecht ve otuz oyuncu arkadaşı bir fabrikayı işgal eder ve işçilere oyun oynarlar. Brecht ve arkadaşlarının sahneledikleri oyun o kadar etkileyici olur ki, bir ay sonra işçiler fabrikayı işgal ederek günlerce direnirler.

Sınıf savaşımında sanatın önemini kuramlaştırarak ezilen-lere kültür-sanat cephesinde yol göstermeye çalışan, “bi-lim çağının tiyatrosu” olarak adlandırdığı Epik Tiyatro gibi bir bilimsel sanat anlayışı yanında şiirlerini de ezilenlere miras bırakan Bertolt Brecht ve Epik Tiyatro çok daha uzun ve ayrıntılı bir yazının konusudur. Biz sadece büyük üstadı anmak ve toplumun sanata, insanın insana yabancılaştığı günümüzde, bu yabancılaşmayı kıracak silahlardan biri olan sanat cephesinde Brecht’in sanat pratiğini hatırlamak istedik. Yazımızı Brecht’in hafızalarımızdan silinmeyen ‘Adalet’ şiiriyle bitirelim:

Adalet
Bilin: Halkın ekmeğidir adalet.
Bakarsınız bol olur bu ekmek,
bakarsınız kıt,
bakarsınız doyum olmaz tadına,
Bakarsınız berbat.
Azaldı mı ekmek, başlar açlık,
bozuldu mu tadı,
başlar hoşnutsuzluk boy atmaya.

Bozuk adalet yeter artık!
Acemi ellerde yoğrulan, iyi
pişirilmemiş adalet yeter!
Yeter katksız, kara kabuklu
adalet!
Dura dura bayatlayan adalet ye-
ter!
Bolsa insanın önünde ekmek,
lezzetliyse,
gözler öbür yiyeceklerle yumulsa
da olur.
Ama her şey bollaşmaz ki birden-
bire...
Bilirsiniz, nasıl bolluk doğurur
emek.
Adaletin ekmeğiyle beslene beslene.
Ekmek her gün gerekliyse nasıl,
adalet de gerekli her gün,
hem o, günde birçok kez gerekli.
Sabahtan akşama dek, iş yerinde,
eglencede,
hele çalışırken canla başla,
kederliyken, sevinçliyken,
halkın ihtiyacı var piş-
kin, bol ekmeğe,
günlük, has ek-
meğine ada-
letin.
Ma d e m
adaletin
ekmeği
bu ka-
d a r
önemli,
onu kim
pişirme-
l i ,

YÇKM ETKİNLİK PROGRAMI

9 Kasım Pazar Saat: 17.00

Film Gösterimi

Film: Hayat Treni

Yönetmen: Radu Mihaileanu

Senaryo: Radu Mihaileanu

Görüntülü Yönetmeni: Yorgas Arvanitis

Müzik: Goran Bregović

Yapım Tarihi: 1998

Süre: 103.dk.

16 Kasım Pazar Saat: 17.00

Konser - Kısa Film Gösterimi

Kısa Film: 13 Kurşun

Konser: Mehmet ATLI

23 Kasım Pazar Saat: 16.00

Panel-Müzik Dinletisi-Tiyatro

Panel:

Kadın, Şiddet ve Mücadele

Müzik Dinletisi:

Grup Helesa

Bilgesu Erenus

Tiyatro:

Uyanış

“Ben ne Mesih'im ne de insan sever. Mesih'in tam tersiyim... Bir çarşıya çivilenmeme izin vermek-tense, elimin altındaki tüm silahları kullanarak sa-vaşacağım.”

Ernesto Che Guavera

Dünyanın en bilinen yüzlerinden birisi olmak ve fakat hiç tanınmamak! Bardakta, sigara paketinde, iç-ki şişesinde, iç çamaşımında, çantada, tişörtte, takı-da, orda burda kullanılan Che baskıları delice tüke-tilen bir meta halini alırken, büyük bir kesim için bu devrimci önder Che yabancılaşa gömülmüş durum-da. Yabancı dillerde yazıların olduğu baskılı tişörtler gibi; giyindiğimiz, tükettiğimiz, fakat ne dediğini an-lamadığımız bir hale getirilmiş Che. İnsanların anla-madığı bir dile çevrilmiş devrimci önder Che Guave-ra, devrimden, mücaleden, savaştan soyutlandırıl-rak insanlar için sadece ‘Che’ haline sokulmuş.

“Onu içine hapsetmeye çalıştığımız tişörtün derin-lerinde, Che Guavera’nın gözleri sabırsızlıkla ateş saçıyor hala.” (Ariel Dorfman)

“Bir Portrenin Devrimle Başlayıp İkonla Biten Öykü-sü” adlı sergi tam da buna dikkat çekmek amaçlı Che portreli birçok afiş, eşya ve görüntüleri bir ar-aya getirmiş. Küratörlüğünü Trisha Ziff’in yaptığı, Santralistanbul’da düzenlenen ve 4 Ocak tarihine kadar devam edecek olan sergi, adının da anlattığı üzere bugün insanların algısında yer edinen Che al-gısına dikkat çekiyor. Ziff: “Korda’nın Che’sinin hala en aygın biçimde görüldüğü yerlerden biri tişörtler ve diğer giysilerdir. Che’nin imgesini giymek, bire-yin kendini onun devrimci uydurmasının bir yolu olabilmektedir; daha çok da bu bağlamda, Che’nin imgesi başkaldıran, karşı koyan affili bir tarzın belir-siz ve kendine özgü olmayan bir işaret haline gel-miştir.”

Ziff, 30’un üzerinde ülkede üretilmiş fotoğraf, afiş, film, ses, giysi ve eşyaları bir araya getirmiş. Sergi-nin perspektifini Ziff şöyle tanımlıyor: “Çok çeşitli öğelerden oluşan bu koleksiyon, fotoğrafın devrim sırasında ortaya çıkışından, günümüzün ifrata ka-çan ticari görünümüne uzanan çizgisini incele-mektir.”

Ziff’dan ikonlaşan Che portresinin öyküsü

“4 Mart 1960 gününün sabahı, Le Coubre adlı yük gemisi, taşıdığı yetmiş tondan fazla Belçika kay-naklı mühimmat ile Havana Limanı’nda patlamış, en az yetmiş beş kişinin ölümüne neden olmuştu. Küba hükümeti, bunun CIA’nın işi olduğunu düşün-dü. Bu olay Küba’daki devrimin siyasi evriminde kritik bir andı; Amerika tarafından daima bir müda-hale olabileceğinin ve doğmakta olan ulusun kırıl-ganlığının farkında olan Küba hükümeti, ilk kez yü-

zünü Sovyetler Birliği’ne dönerek askeri destek ist-edi. Saldırıya karşı olarak, Castro bir toplu cenaze töreni düzenledi ve yapılan cenaze töreninde Cas-tro, Küba’nın ileri gelenlerinin yanı sıra çevresini saran insanlar arasında o sırada Küba’da bulunan Fransız aydınları Simone de Beauvoir ve Jean Paul Sartre’in da bulunduğu bir platformda halka hitap etti. Fidel’in özel fotoğrafçısı olan Korda, aşağıda oturanların arasında konuşmaları dinliyordu. Dev-rimden önce ünlü bir moda fotoğrafçısı olan Korda şimdi ülkesinde yaşanan olayları, yeni bir liderin bakış açısıyla beklemekteydi. Castro’nun konuş-ması sırasında, birkaç saniye için o muazzam kala-balığa doğru bakan Che belirdi. Korda bugün Che’nin artık çok ünlü olan bakışını ‘öfkeli ve acılı’ olarak betimlemişti. Che gözden kaybolmadan ön-ce Korda, Leica’si ile iki kare çekebilirdi.”

“Bir Portrenin
Devrimle Başlayıp
İkonla Biten
Öyküsü”

DHF tanıtım kampanyasını başlattı

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), gerçekleştirdiği basın açıklaması ile kuruluşunu deklare ederek, tanıtım kampanyası başlattığını ilan etti. Gerçekleştirilen basın toplantısında Federasyon'un kuruluş sürecine ve hedeflerine dair açıklamalar yapıldı. TMMOB'da gerçekleştirilen basın açıklaması ile tanıtım kampanyasını başlatan DHF, ülke halklarının yakıcı sorunlarına dikkat çekerek Yeni Demokrasi mücadelesinin önemine ve zorunluluklarına değindi.

Ülkenin birçok yerinde faaliyet yürüten Demokratik Haklar Dernekleri (DHD)'nin bir araya gelerek, yaptıkları uzun çalışmalar sonrasında DHF'nin kurulduğunun belirttiği açıklamayı Federasyon adına Ozan Doğan yaptı. Doğan, Federasyon'u oluşturan kurucu derneklerin, bulundukları illerde işçi ve emekçilerin sorunlarına çözümler üretmeye çalıştığını belirterek, "İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarının giderek zorlaştığı, en temel insan hakları dahi yok sayıldığı böylesi bir dönemde merkezi kurumsal bir yapı oluşturmak kaçınılmaz hale geldi. Demokratik Haklar Dernekleri bu bilinçle hareket ederek, 2007 yazında güçlerini birleştirmeye karar verdi. Bu birliktelik aynı aynı şehirlerde yürütülen çalışmaları daha merkezi bir yapıya kavuşturma, ezilen ve sömürülen milyonların beklentilerine cevap olma ve ülkemizin değişik yerlerinde de Federasyon'umuza bağlı kurumlar yaratma kaygısı ile oluştu" dedi.

‘Yeni Demokrasi mücadelesi veriyoruz’

Darbelerin, ekonomik kriz ve sosyal krizlerin ülke emekçi halklarının üzerinde yarattığı yıkımlara değinen Doğan, "DHF, ülkemizin bu gerçekliğini göz önünde tutarak, işçiler, köylüler ve diğer ezilen-sömürülen kesimler açısından tek geçerli çözümün bu kesimlerin çıkarlarını savunan bir ülkenin yaratılması olduğuna inanmaktadır. Böylesi bir ülkenin yaratılabilmesi, yeni demokrasi bilincinin ve mücadelesinin gelişmesiyle doğru

orantılıdır" ifadelerine yer verdi. DHF'nin demokrasi anlayışının çeşitli kesimlerce bahsedilenle aynı şey olmadığına dikkat çeken Doğan, "Günümüz demokrasisi, mevcut sömürü düzeninin çıkarlarını temsil ederken, DHF'nin savunduğu demokrasi bütün sömü-

rü ilişkilerinin son bulduğu bir ülkede işçi ve emekçilere ait yarınları ifade eden 'yeni tip bir demokrasiyi' temsil etmektedir" dedi. Her dönemde toplumun azınlığını oluşturan bir kısmın mutluluğu için milyonlarca insanın yaşamının hiçe sayıldığını ifade eden Do-

ğan, bu azınlıkça 21 yüzyılda da yaratılmak istenenin 'modern köleler' olduğunu ve milyonların felakete sürüklendiğini belirtti. Doğan, DHF'nin, insanlığın binlerce yıllık deneyim ve tecrübelerini programının özü olarak kabul ettiğini vurgulayarak, "DHF sadece ülkemiz halklarının değil tüm insanlığın ileri hak ve taleplerini miras kabul eder ve geleceğe bu zemin üzerinden yürür" dedi.

'Programımız tüm ezilen kesimleri kucaklamaktadır'

Mevcut toplumsal sistemin ezilen milyonların sorunlarına bir çözüm getiremeyeceğinin ifade edildiği açıklamada, işçiler ve köylülerin her geçen gün daha büyük yıkımlara sürüklendiği, bilinçli bir gençliğin tehlike olarak görüldüğü için karanlık bir geleceğe sürüklendiği dile getirildi. Kadınların mevcut durum içerisinde toplumun en fazla ezilen kesimi olduğunun altı çizilerek, ülkemizde kadınlar üzerinde yaratılan baskılara vurgu yapıldı. Ülkede "azınlık" olarak tanımlanan kesimlere yönelik yapılan baskılara dikkat çekilen açıklamada, DHF'nin farklı kimliğe ve inanca ayrıcalıklı yaklaşmadığı, insanları Türk, Kürt, Ermeni, Abhaz ya da Alevi-Sünni olarak ayırmadığı, onlara birbirlerinden bağımsız çözümler önermediği, aksine mevcut düzenin türlü sorunlarıyla boğuşan farklı kimlik ve inançlardan ezilen milyonların bir araya gelmesini, ortak sorunları etrafında kenetlenmesini ve gelecekleri için mücadele etmesini savunduğu belirtildi.

Doğan, DHF'nin başlattığı tanıtım kampanyasının 3 Kasım-7 Aralık tarihleri arasında hayata geçirileceği ve bu kampanya çerçevesinde İstanbul, Ankara, Dersim, Adana, Mersin, İzmir, Uşak ve Denizli'de etkinlik ve eylemler yapılacağını ifade etti. Katılımcıların Federasyon ve tanıtım kampanyasıyla ilgili sorularının alındığı toplantı, "Bütün ezilen kesimleri kendi talepleri ve ihtiyaçları etrafında örgütlenmeye ve yeni demokrasi mücadelesini yükseltmeye davet ediyoruz" sözleri ile bitirildi.

Çankaya Belediyesi işçileri maaşlarını alamıyor

ANKARA- Çankaya Belediye Başkanlığı önünde açkılama yapan işçiler, 2 aydır maaşlarını düzenli olarak alamadıklarını, ikramiyelerin kendilerine verilmemesini belirtti

Genel-İş Sendikası Ankara 1 No'lu Şubesi'nde örgütlü bulunan Çankaya Belediyesi işçiler, Çankaya Belediyesi yönetimince kendilerine yaşıtılan olumsuzlukları kamuoyuyla paylaşarak, yıkıcı ve yaşamsal sorunlar yaşadıklarını dikkat çektiler. 30 Ekim Perşembe günü Çankaya Belediye Başkanlığı önünde açıklama yapan işçiler, 2 aydır maaşlarını düzenli olarak alamadıklarını, 2007 yılından kalma ikramiyelerinin kendilerine verilmemesi açıklamasında bulundu.

Çoğu insanın kabullenmeyeceği, hor görüp küçümsemediği işleri, sağlıklarını hiçe sayarak Çankaya halkına hizmet için yaptıklarını ifade eden işçiler, kendilerinin

sorumlu olmadığı çeşitli sorunlardan dolayı kimi zaman hakarete varan eleştirilere maruz kaldıklarını, sağlık ve güvenlik açısından son derece riskli işler yaptıklarını ve emekli olmadan ağır sağlık sorunlarıyla yüz yüze kaldıklarını belirtti. Yasalar ve toplu iş sözleşmeleri ile güvence altına alınmış haklarını uzun bir süredir alamadıklarının altını çizen çalışanlar, " 15.02.2008 tarihinde imzaladığımız ve sayın belediye başkanının gazetelerde ve televizyonlarda övünerek işçilerinin ekonomik ve demokratik haklarını iyileştirdim diyerek süsleyip anlattığı sözleşmemizden doğan farkları bile henüz alamadık. 2007 yılından kalan ikramiyelerimiz hala içeride, 2008 yılında ikisi devlet ikisi de işveren olmak üzere 4 ikramiyemiz şu ana kadar ödenmedi. Onun da ötesinde yansı ödenip yansı içeride kalan iki maaşımız hala ödenmedi" şeklinde açıklamada bulundu.

"Bunların Sorumlusu Belediye Politikalarıdır"

Bu sürecin sorumlularının asla kendileri olmadığını altını çizen işçiler, iki aya yakın bir süre önce eylemlerini durdurma şartı ile iki hafta içerisinde alacaklarının ödeneceğini, ancak aradan iki ay geçmesine rağmen paralarını alamadıklarını ifade etti. Taşeronlaştırmayı zorlayan, işçisi ve üretim araçları yeterli olmasına rağmen çeşitli çıkar grupları ile Çankaya halkının vergilerini taşeronla peşkeş çekenlerden hesap vermesini isteyen belediye işçileri, 30 Ekim günü öğleden sonra işi boykot etme kararı alarak çalışmayı durdurdu. İşçiler, yerel seçimler öncesinde bunun önemli ve zorunlu olduğuna dikkat çekerek uyarılarının önemsenmemesi halinde eylemlerini yoğunlaştıracaklarını vurguladı.

BES, "Yargıda Adalet, Bağımsız, Deokratik Türkiye" için Ankara'daydı

ANKARA- "Yargıda adalet, bağımsız, demokratik Türkiye" sloganıyla 27 Ekim 2008'de Samsun'da başlayıp Samsun-Havza-Turhal-Çorlu-Kırıkkale hattı üzerinden yürüyüş gerçekleştiren Büro Emekçileri Sendikası, 31 Ekim günü Ankara'ya ulaştı.

Hükümetin IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün politikalarından vazgeçmesi, tüm yurttaşların parasız eğitim ve parasız sağlık hakkından yararlanması ve onurlu, güvenli bir gelecek sahibi olması için 4 gün boyunca yollarda olduklarını

belirten BES üyeleri, krizle sarsılan emperyalist-kapitalist sistemin aşılması gerektiğini vurguladılar.

Sistemin, yaşadığımız yüzyıldaki ilk ve en derin krizinin mali piyasaları alt üst ettiğine dikkat çekilen BES açıklamasında, sermaye sahiplerinin krizi bahane ederek kitlesel işten çıkarmalara yönelerek işsiz emekçiler ordusunu giderek büyüüttüğü kaydedildi. Sermaye kesimine yeni vergi ayrıcalıklarının tanındığına, kıdem tazminatlarına ve İşsizlik Sigorta Fonu'nda biriken paraya el konulmak istendiğine dikkat çekilen açıklamada, "Ülkemizin tüm değerlerini yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çeken, sermaye politikalarını emekçilere dayatan, eğitimi, sağlığı ve sosyal güvenliğini kamusal bir hak olmaktan çıkartmak için elinden geleni yapan, tanıyı yok eden, yoksulluğu ve yolsuzluğu artıran AKP, yurttaşlarımızın yaşadığı tüm olumsuzlukların birinci derecede sorumlusudur" ifadelerine yer verildi.

"Demokratikleşme Engelleniyor"

Yargı emekçilerinin sorunlarına ve taleplerine dikkat çekmek isteyen BES üyeleri, 4 günlük yürüyüşü boyunca çeşitli sorunlarla karşılaştıklarını ancak, yargılama sürecinin zamanında ve sağlıklı bir biçimde sonuçlandırılmaması, gözaltında ölümlerin yaşanması, geciken yargılama nedeniyle suçluluğu bile tespit edilmemiş insanların hapishanedeki tutukluluk hallerinin uzun süre devam etmesi, işkence, faili meçhul cinayetler ve her türlü insan hak ve özgürlüğüne karşı işlenen suçlar nedeniyle demokratikleşmenin engellendiğini 4 gün boyunca haykırdıklarını belirtti.

UFUK çizgisi

Bakış CAN

Marks'ın haklılığı

Dünyada mali krizin etkileri her geçen gün biraz daha belirginleşirken, emperyalist-kapitalist sistem ikiyüzlüce 'nerde hata yaptık' sorusunu sorarak, bir çıkış yolu bulma telaşında. Emperyalist kapitalistler, bilimsel-tarihsel bir metotla kapitalizmin hareket yasasını-doğasını, inceleyen, kapitalizmin çürümüşlüğü-gericiliğini, ona karşı bir alternatif teori-pratikte ortaya koyan Marks'ı yani hayaletini anarak, çarpıtmaya çalışıyor. Kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne atacak bilimsel sosyalist eylemi karşısında emperyalistlerin Marks'ı haklı çıkarması, bu sistemin ikiyüzlülüğünden, aymazlığından ve çarpıtcılığın başka bir şey değildir. Ve tabi ki Marks'ı haklı göstermesi imana geldiğinden, vicdan muhasebesi yaptığınan değil. Marks'ın haklı çıktığından söz eden Emperyalist-kapitalist sistem, Marks'ın neler dedüğinden neden söz etmemekte, neden açıklamamakta? Marks'ın söyledikleri son derece açık, fakat bu açıklık işlerine gelmemekte.

Emperyalist-kapitalist sistemin doğası gereği yaşadığı kriz karşısında herkesin dilinde 'kapitalizmin sonu', 'serbest piyasanın-sermayenin tıkanıklığı', 'sosyal devlete geri dönüş mü', 'Marks'ın haklılığı' lafları dolanıyor. Dili olan herkesin konuşmasının yanında Marks'ın kitaplarında satış patlaması yaşandığı belirtiliyor. Hareket yasası gereği Kapitalizmin krizi karşısında çoğu zaman körlük, çoğu zaman alternatifsizlik bazen de fırsatçılık haliyle 'sistem yıkılıyor, tarihten silinmeye doğru yol alıyor' yaygarası koparmak yersizdir, gerçeği görmezden gelmedir. Kuşkusuz sistemin yarattığı kriz, yine sistemin kendisinde hasarlar yaratacaktır, sarsıntılar doğuracaktır hatta krizler kapitalist sistemin görülmeyen çelişkilerinin de gün yüzüne çıkmasına, görülmesine neden olacaktır. Fakat özünü alt üst etmeyecektir. Yaratacağı tahribatların karşında daha da palazlanacağı olanaklar da söz konusudur. Zaten sistem bugün kendini onarmak, bilemek için sermaye ve üretimi yeni bir düzene sokma uğraşında. Bugün için krizin sistem için bir 'sorun' olmasının yanında (bu yan daha önemlidir) 'çözüm' olması durumu görülmelidir. Dolayısıyla krizi emperyalist-kapitalist sistemin kökünü, tarihten silinmesi şeklinde görmek körlüktür. Kriz ancak ve ancak sistemin karşı kutbuna olanaklar sunar. Ve bu sömürü sisteminin yok olması ancak ve ancak sınıf mücadelesinin gücüyle, yaratacağı devrimlerle mümkündür. Bu bilimselliği gösteren ve sınıfın eline silah olarak veren de (Burjuvazinin bu gerçekliği yok etme çabası olsa da) Marks ve onun gibileridir.

Marks'ı yeniden keşfetmeye gerek yok, Marks'ın, sömürü sistemi tarafından doğrulanmaya, haklı görülmeye ihtiyacı yoktur. Sömürü sistemi, ne 'ilginçtir', Marks'ın söylediklerinin tarihsel gerçekliğini içgüşi etmek için ezeli bir mücadele vermiştir, vermektedir. Öte yandan sistem Marks'ı da, bilimsel teorisi ve eylemini de, sınıf mücadelesini de, devrimi de kısacası gerçekliği de çok iyi bilmektedir. Dolayısıyla Marks'ın haklı çıkmasının onlar için bir önemi yoktur. Marks'ın haklı temelini olarak 150 yıldır kendi çıkarları için kullanan, bilimler-disiplinler oluşturan ve bunu kapitalist sistemin sonsuz olduğu propagandasında kullanan, kapitalist sistemin kendisi değil midir? Kapitalizmin doğası gereği sürekli kriz ve yıkım üreten bir sistem olduğu gerçekliğini her zaman yadsımamış mıdır? Mesela 1970'lerden itibaren 'Küreselleşme' adıyla propaganda ettiği süreci dünya ekonomisinin, piyasanın kısacası kapitalizmin 'yıldızlaşma' temeli olarak sunmadı mı? Marks'ı haklı çıkarırlar, Marks'ın gösterdiklerine karşı Keynes'i ekonomi tanrısı ilan etmedi mi, 50 küsur yıldır dünyanın bütün üniversitelerinde, enstitülerinde vb ezeli ve ebedi iktisat bilimi-kuramı olarak okutmadı mı; 1970'lerle birlikte artık ona cevap vermeyen bu tarzı bir çırpı da silmedi mi? Marks haklı çıktı diyenler, 30 yıl önce yeniden şekillendirdikleri sistemlerinin propagandasını Francis Fucuyama'ya, sınıfların bittiğini çığırın 'tarihin sonu ve son insan' kitabıyla yapmadı mı? Komünizm öldü, sınıflar yok oldu diyen Aynı Fucuyama birkaç yıl önce 'hayır; sınıf savaşı, tarih devam ediyor. Biz doğruyu çarpıttık' demedi mi? O halde Marks haklı mıydı diyen burjuvazi, kendini yanlışlasın, yanlışlarını ortaya çıkarsın. Ne var ki sistem Marks haklıydı derken bile altında, bunu kendi çıkarlarının hizmetine nasıl sokabilirim düşüncesini saklamaktadır.

Marks'ın söylediklerinin haklılığının muhatapları elbette ki vardır. Bu muhataplar ise, sömürü sistemine karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüten ezilen sınıflardır, proletaryadır. Kaldı ki sınıf mücadelesi verenler Marks'ın bilimsel yöntemini ve söylediklerinin haklılığından haberdardırlar. Marks'ı yeniden keşfetmelerine de ihtiyaçları yoktur. Aslanan, Marks'ın haklı temelinden hareketle sınıf mücadelesinin yanlış olanı amansız bir hedefle yükseltmesidir. Marks'ın söylediklerinin haklılığının özünün neligi esas meseledir. Marks bir rahip, vaazcı, kanun koyucu, aydın fısıltısı vb değildir. Her şeyden önemlisi Marks'ın söyledikleri, yorumlanmak-tartışılmak-beğeniye sunulmak için değildir; dünyayı değiştirmek, kurtuluşu ve özgürlüğü sağlamak içindir. Marks'ın söylediklerini anlamlı kılan, doğrulayan bilimsel ve tarihsel gerçeklerdir-doğrulardır. Dolayısıyla Marks'ın haklılığından konuşacaksak eğer her şeyden önce hakikatin tarihselliğinden ve bilimselliğinden konuşmamız gerekir. Çünkü haklılığın kökünde bunlar yatar. Son olarak Marks'tan hareketle; büyük kişiler, büyük filozoflar, büyük entelektüeller çok yorum yaptı/yapacak. Ve yine çok yanlışlı/yanılacak. Fakat tarih dünyayı değiştirecekler bakacaktır, aslolanda budur.

Dünyayı vuran ekonomik kriz, devrim ihtiyacına işaret ediyor *

Büyük ekonomik bunalımdan beri en ciddi finansal krizle karşı karşıya olan ABD ekonomisi, krizlerin sertliğini kaybetmediğini gösteriyor. ABD emperyalizminin finansal umudu parçalanma tehlikesi içinde. ABD hakim sınıfı, Federal Merkez Bankası Başkanı Ben Bernanke'nin, "tarihi derinliklerin bir krizi" olarak tanımladığı büyük bir krizle karşı karşıya gelmiş ve yıkımı önlemek amacıyla ümitsiz tedbirler almaya girişmiştir. Batı Avrupa, büyük, bankaların iflası ile yüzleşmekte, hükümetler düşük oranlı faizle kredi vermeye hazırlanmaktadır. Rusya borsası, aralıklı olarak işlemlerini ertelemektedir. Asya'daki finansal piyasalar ani değer kayıpları yaşamaktadır. Meksika ekonomisi, ihracat daralması ile yalpalamaktadır. Bu krize ilişkin iki şey göze çarpmıyor. Birincisi; küresel şokun vahşeti ve bu vahşetin hızla yayılması. İkincisi; son 30 yıldır üçüncü dünya ülkelerinde patlak veren büyük çaplı finansal krizlerden farlılık göstermesidir. İlk olarak ABD'de patlayan bu kriz, dünyanın başka kapitalist ekonomilerini etkilemekte ve dünya kapitalizminin finansal merkezine odaklanmaktadır. Küresel kapitalist düzende egemen ve biçimlendirici bir rol oynayan ABD ekonomisi, büyük bir darbe almıştır. Bu elebttteki sadece dünya kapitalist sistemin dengesi için değil, aynı zamanda güç ve rekabet dengeleri için de büyük bir yankı yarattı.

İlerici birçok eleştirmen bu krizin hile, hırs veya kayıtsız düzenin bir ürünü olduğu yorumunda bulundu. Elbette ki bunların hepsi etken, ancak bu açıklamalar krizi ortaya çıkartan öze bir açıklama getirmez. Bu kriz kapitalist sistemin temel işleyişinin sonucudur. Aşağıdaki analiz, bu esas nüveler aracılığıyla krizi açıklamayı hedeflemektedir.

Krizin Arka Planı

Finans hisselerinin çöküşünün kötü sonuçlarının yaşandığı 2000'li yılların başlarında ABD Merkez Bankası kredi ve büyümeyi harekete geçirmeye başladı. Faiz oranlarını düşürdü ve bankacılık sistemindeki fonları pompaladı. Bankalar, ucuz ve bol miktarda kredi elde etti. Hileli ve saldırgan piyasa içinde bankalar insanlar için mortgage'ı (ipotekli konut finansman sistemi) piyasaya sürdü. Kredi alımını desteklemeye ve uzun dönem riskli ev edinirme gösterişini körüklemeye yardımcı olmak amacıyla Federal Merkez Bankası, bankacılık sistemindeki düşük maliyetli fonları enjekte etmeyi sürdürdü. Bankalar, yatırım bankalarına mortgage'leri sattı. Diğer kredilerle birlikte bu kredileri de destekleyen yatırım bankaları, ABD'deki karmaşık finansal üretimi düzenledi ve özellikle Batı Avrupa olmak üzere diğer dünya ülkelerindeki büyük yatırımcılara sattı. Ciro edilmiş mortgage menkul değerleri finansal piyasada bankalarca dağıtıldı ve diğer krediler için kaynak oluşturmaya başladı. Borç alma silsilesinin nihai karşılıklı teminatı, esasında mortgage kredilerinin kendisiydi. Böylece ev endirime fiyatları düştüğünde ve kendi fonuna sahip mortgage geliştiginde, ev edinirme kredilerini geri ödemek olanaksız hale geldi, esas menkul değerlerin çoğu değersizleşmeye başladı.

Tüm bu süreç kapitalist sistem koşulları altında temel olarak insan barınağı olmak üzere bir finansal aracın nasıl spekülatif bir amaca dönüştüğüne dair açık bir örnek teşkil eder. Bu durum, bugün ABD'de her 6 ev sahibinden birinin kendi evlerinin değerinden daha yüksek ipotekli konut (mortgage) borcunun bulunmasına, Kaliforniya'da her 65 evden birinin rehin paraya çevrildiği bir evreye, borç verme aracılığıyla kurban edilen siyah ve Latin ailelerin büyük çoğunluğunun bu küçük varıllarının akıl almaz kayıpların yaşanmasına yol açmıştır.

Amerikan Uluslararası Grubu (AIG), mortgage menkul değerlerinin çoğunu elinde bulunduran yatırımcılara satılan sigorta aracılığıyla uluslararası olarak muazzam karlar sağladı. Söz konusu yatırımcılar finansal yarımlar içinde desteklenen krediler ile AIG sayesinde geri ödemede bulundu ve geri ödenemeyen borçları kaldırdı. Eylül ortaları itibarıyla, AIG ne kitlesel krediye yetebildi ne de batmaktan korunmak için finansal piyasada borç alınan yeterli fonları bozdu. AIG, şirketlerin himayesine grime halinde diğerleri gibi parçalanması muhtemel diğer ana finansal oyuncularla da bağlantılıydı. Devam eden finansal krize baktığımızda, emperyalist devletlerin müdahalesiyle karşılaşırız. ABD hakim sınıfı iki kat fazla bir tehlikeyle karşılaşmıştır: Finansal sektörde süren kayıplar, iflaslar ve hızla aşağı doğru inen bir sarmalda ekonominin gelip gittiği borç alma kanallarının tıkanması gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmıştır.

Hükümet aslında AIG'yi devralmaktadır. 19 Eylül'de Hazine Sekreteri Henry Paulson, 700 milyon dolarlık bir kurtarma paketini duyurmuştu. Kurtarma paketi gerçeği, hükümetin finansal sistem ve tekrar borç vermeye gitmede geri ödenen sıkıntılı mortgage menkul değerlerini satın almak istemektir. Ancak açıklanan kur-

tarma planı kredi veya soğuk sermaye hissesi piyasalarını bloke etmedi. Ne de ABD ekonomisinde uluslararası güveni iyileştirdi.

Bir Adım Geri Atmak

Kriz, bankacılık sisteminde patlak verdi. Daha da acil tetikleyicisi, esasında spekülatif bir kaynamanının fokurdaması, finansal sektörde kayıpların birikmesi, sermayeyi artıran felakete uğramış finansal kurumların acizliği oldu. Daha da derinlerde, bu kriz, gelişen dünya kapitalizminin belli bir yönügesinin sonucudur. Burada küreselleşmenin kitlesel yeni bir dalgasından söz edebiliriz. Son 15 yıllık en önemli gelişme ve genişleme olanaklarından biri de dünya kapitalist ekonomisinin derinleşen entegrasyonu olmuştur. Bu, tamamıyla Çin'de üretilen IPO'da olduğu gibi dünyanın farklı bölgelerinde üretilmeye başlanan bilgisayar parçaları gibi hem üretim ve hem ticaret düzeyinde ortaya çıkmıştır. Ayrıca bankaların küresel olarak etkilediği ve borç alma-borç verme zinciri içerisinde bir diğeryle sarmallanarak birleştirildiği, hatta borç vermenin risklerinin garantiye alındığı AIG örneğinde olduğu gibi, finans düzeyinde ortaya çıkmıştır.

Küreselleşmenin bu yeni dalgası doğrudan üretimi ve yurt dışı finansal yatırımlarını, ayrıca dış kaynak kullanımı ve taşeronluğun (alt sözleşmelerin) genişlemesini de içeriyordu. Ve tüm bunların merkezi, dünya kapitalist piyasasında 3. dünya ülkelerinde üretilen ihracat entegrasyonunu ve ucuz emek üretim ekonomisinin küresel olarak entegrasyonunu tamamlıyordu.

ABD'de yüzde 40'lara ulaşan ihracat, çokuluslu ABD şirketleri aracılığıyla yapılmaktadır ve bu, Walmart gibi şirketlerce yapılan taşeronluğu kapsamaz. ABD şirket karlarının yüzde 30'u yurt dışında elde edilmektedir. Uluslararası kapitalizm için yüksek karla ve düşük ücretle işçi çalıştırın iş yeri olarak değerlendirilen Çin, küreselleşmenin bu son dalgasının merkezini oluşturmaktadır. Aslında, 1990'larda Clinton hükümeti, kısıtlayıcı şartları ortadan kaldıran nihai bir rol oynadı. Bu durum, 3. dünya ülkeleriyle serbest ticaret anlaşmaları olarak adlandırılan görüşmelere yol açtı ve ABD bankacılığı ile telekomünikasyonunda gevşek daralmaların yaşanmasına katkıda bulundu. Son 15 yılın kapitalist büyümesinin yönügesi, yükselen finansallaşmayı kapsamaktadır. Giderek küreselleşen üretim ve sömürünün bu aşamasında, gelişmiş kapitalist ülkelerde finansal hizmetler sektörü mantar gibi çoğaldı. Kazanç ve kayıp tehlikesinin fazlasıyla arttığı turbo şarjlı küresel oyun alanları bile, cep telefonu ve yatırım sermayesinin kitlesel akışı gibi, yönetimin tüm risk türlerini gerektirir. Yatırım bankaları ve diğer finansal kuruluşlar, faiz kuru değişimi, döviz dalgalanmaları ile uçuculuk ve kaybın diğer kaynaklarını kuşatmak için bu gibi finansal hizmetleri sağlar. Aynı zamanda finansal faaliyetler, uzun dönem ve spekülatif karların daha büyük bir kaynağı haline gelir. Mali piyasa hisselerinden kaynaklanan şiddetli rekabet ortamında yatırım bankaları, daha karmaşık ve tuhaf finansal üretimi bile yarattı. Dünya üretiminin veya ticaretinin genişlemesinin aşılmasından uzak küresel finansal değerler, 1980'de 12 trilyon dolardan 2007'de 200 trilyon dolara kadar büyüme gösterdi.

Son 15 yılı aşkın siredir, gelişmiş kapitalist ülkelerde büyüme, git-tikçe finansal engel olmaya başlamış ve kredi sürülmesine yol açmıştır. ABD, artan finansallaşmanın bu sürecinde merkezi konumda olmuştur. Finanse edilen, güvence altına alınan ve reel nitelik taşıyan finansal hizmet sektörü %20 oranında bir büyüme yaşarken, 2005 itibarıyla ABD ekonomisinin üretim sektörü, ABD'de Gayri Safı Yurtiçi Hasıla (Mal ve Hizmet Üretimi)'nin yaklaşık %12 oranında düşmesi ile sonuçlandı. Tüm şirket karlarının 1982'deki finansal sektör hissesi, sadece %5 oranındaydı; 2007'de ise şirket karlarının finansal hissesi yaklaşık %40 oranında yükseliş gösterdi.

Büyüme Çelişkisi

Birbirleriyle ilişkisi olan küreselleşme ve finansallaşma süreci nihai olarak savunulmayacak dengesizlik ve istikrarsızlığa yol açtı. Tamamlanmış büyümenin dinamikleri sermayenin karlı birikimlerini yarattı. Yararlanabilirlik kırılganlığa dönüştü. Bunlar;

- Üretim esasına ilişkin finansal sektörün şişkinliği,
- Zorunlu kılınan etkide ABD ticari ve hükümet borç ve açıklarının muazzam büyümesi ve Japon Merkez Bankası ve Çin'in büyük miktarda ABD hazine borçlarını giderek artan bir şekilde zapt etmesiyle dünyanın dört bir yanından gelen sermaye akışının kesintisiz hale gelmesi,
- Milyarlarca dolar kıymetli evrakin üretim materyalinde değer kazanması ve dönüşmemesi,
- ABD tüketimini ve borçlanmayı tahrik eden Çin büyümesi, Çin'in

çok hızlı artan üretimi, ABD ticari açığı ve dünya ekonomisinde yoğunlaşan rekabet baskılarının çoğalması,

- Kredi teşvikinin genişlemesinin, küresel finansal kırılganlığı yükseltmesi gibi hususları içerir.

Finansal kurumlar, uluslararası sayıca fazla yatırımcılar üzerindeki çeşitli finansal araçları dağıtma yoluyla riskleri azaltmaya kalkışmıştır. Ancak bu süreç yatırımları, kırılganlık ve kriz girdabı içerisindeki her kurum ve şu anki hükümetleri çekmiştir. Üretim ve piyasaların artan finansallaşması, ekonomilerin sınırlı girişimi, dünyanın dört bir yanındaki krizin hızlanması hatta daha kapsamlı dalgalanması gibi durumlar yaratmıştır.

Çelişkiler Düğümü

ABD hakim sınıfının stratejik ilgisi, doların uluslararası etkisidir. Doların çökme işlemine neden olan dünyaya borç para vermesi, borçları tasfiyesi ve yabancı dolar rezervlerini tutmasıdır. Dolar ABD küresel düzen üstünlüğünün kilit noktası olmuştur. Dolar, temel dolaşımı alınıp satılabilen ve uluslararası para piyasalarında mübadele edilebilen emtia (meta) olarak yatırımı yapılabilir bir özelliğe sahip. Doların değeri artmakta ve uluslararası politik, ekonomik eğilim ve gelişmelere karşılık diğer para birimleri ise değer kaybetmektedir.

Yabancı merkez bankaları ve yatırımcılar dolar hacminden önemli ölçüde sakındı, bu durum finansal küresel krizi veya Euro gibi rakip para birimleri ve rakip güçlerin pozisyonunu etkiledi. Bunlar, krizin bu karmaşık düzeyinde, finansal bozuklukları engellemek için kurtarılmış işlemlere ihtiyaç duyma önemi içerisinde ve bu krizi gözler önüne seren sürat içerisinde ABD politikalarını belirleyenler için borçlandırılmamış kara sulardır. Bir Harvardlı araştırmacı-ekonomist, bahsedilen gerçeği ortaya koymuştur: "Büyüücünün çırağı gibi, anlamadığımız ve kuşkusuz kontrol edemediğimiz şeyleri biz yaratmadık."

ABD emperyalizmi, manevra olanaklarını sınırlandırmıştır. ABD zaten dünyada en çok borcu bulunan ülke konumunda olmakla beraber Irak ve Afganistan'da daha geniş hükümrانlık amacıyla en maliyetli savaşları sürdürmektedir. Üstelik Başkan adayları John McCain ve Barack Obama, -ABD'nin hâkim olması adına, bu savaşların yayılması altındaki şemsiyede- terör üzerine Amerika'nın küresel savaşına kendilerini adanmış bulunmaktalar.

ABD emperyalizmi yeni dünya düzeni içerisinde olağanüstü askeri güçlerini bir sonraki yarıya yatırmaya ve karar veren konumda olmak için küresel üstünlüğünü tahsis etmeye kalkışmıştır. Savunma ve savunmaya dair harcamaları 2008 mali bütçesinde 1 trilyon dolardan daha fazla tutmuştur.

Tüm emperyalist sistemler, ABD askeri devinin özel bir rol oynadığı vahşi güç içerisinde geniş küresel bir alanın hâkimiyetine dayanmaktadır. Zorla muhafaza edilen maliyetler ve ABD'nin genişleyen hâkimiyeti, henüz kendisinden sözü edilen bu krizin dinamiklerinin kirliliği küçük sırlardan biridir sadece. Burada en önemli diyalektik, bir oyunun yürürlüğe konulmasıdır.

Uluslararası Para Fonu (IMF) Baş Ekonomisti Kenneth Rogoff, "ABD askeri hâkimiyeti'nin doların kilit noktasını oluşturduğunu" kaydeder. Ancak askeri hâkimiyet ve savaşlar, ABD'de, giderek yabancı sermaye akışı içerisinde sallanmasına bağlı kalmaya başlayan dalgalanmalara neden olmuştur. ABD ekonomisi ve doları, sabit kalmaya ihtiyaç duymayı sürdürmektedir. Bu, ABD emperyalizmi için en temel çelişkidir. ABD emperyalizmi, yeni rekabetçi değişimlerin yanı sıra piyasa hisseleri rekabeti, enerji kaynakları ve jeopolitik konumların kontrolünü sağlamak isteyen emperyal ve büyük güçlerin potansiyel rakiplerinin belirmesiyle yüzleşmektedir.

Buhran Kapitalizmi

İnsanlar evlerini kaybediyor. 2007'nin ortalarına kadar emeklilik birikim planları, menkul değer itfali değerlerinin yüzde 20'sini kaybetti. Fonlar önemli ölçüde sosyal programlara ihtiyaç duymakta, hükümet ve lokal düzeydeki hizmetler, finansal kriz ve ekonomik durgunluk sayesinde daralmaya başlamıştır. 3. dünya ülkelerinin çoğunda gıda fiyatları son yılda fırladı, bu, büyük ölçüde finansal spekülasyonla ve açlığın yayılmasıyla ilgilidir. Milyonların geleceği tehlike içindeyken, ekonomik ve politik güç piramidinin zirvesinde kim üstün olacak? Bu, küresel sömürü sistemini kuran finansal bir sistemin korunması, sitemden yararlanan sahipler ile yatırımcıların kurtarılmasıdır aynı zamanda.

Kapitalist sınıf için buhran kapitalizmidir: Fon ve teminat enjeksiyonu, gider tasarrufları, selektif tasfiyeler ve düzenin yeniden ya-

pılanmasını hükümet devralmakta; bu da herkes için daha vahşi kapitalizm anlamına gelmektedir: Dünyanın her tarafındaki insanlar için zorluk (kemerleri sıkma), uluslararası sömürünün yoğunlaşması ve yoksulluk demektir.

Resmi senaryo dizeleri, bu krizin "aşırı hırs" "Wall Street'in (New York Finans Merkezi) sorumsuzluğu", "uygulanmayan kurallar" gibi belirli hatalardan ve düzeltilebilir eylemlerden kaynaklandığına değinmektedir. Gerçeklik, bu krizin, insan ihtiyaçlarını karşılamayan sistemin doğasında, kar mantığında ve dünya kapitalizminin anarşik işleyişinde yer alan yapısal nedenlere sahip olduğudur.

Biz, kapitalizmin, gelişme ve yeni, "yaratıcı yıkımlara" yol açan "yenilikler" içerisinde ne anlama geldiğini, trilyonlarca aktif dolar değerinin piyasa çalkantısı içerisinde nasıl yok edildiğini böylece görmüş oluyoruz. Bu sarsıntı içerisinde emperyalistler, yeni serbestlikleri zorlamanın, daha fazla birleşme ve tekelleşmenin desteklenmesi yollarını aramaktadır. Amerikan bankası, bank Merrill Lynch'in kazançlı yatırımlarını zapt etmiştir.

Bir Durum Raporu

Bu dalgalanma ve yoğunlaşan finansal kriz, 21. yüzyıl kapitalizminde bir profil ve durum raporu sunar. Bir kez gelişen mortgage piyasası (ipotekli konut finansman sistemi), Batı şirketlerinin taşeronlaşan ağırları içerisinde ucuz iş gücü çalıştırarak kazanç üreten Çin'den Avrupa Bankaları ve ihracat kazançlarında bir düşüş yaşayan ABD hazinesine kadar piyasa güvenliğini sağlamak için ABD finansal kuruluşlarının mali iktidarna bağlanmıştı. Reel tahmini piyasalar havuzu, sermayeyi değiştirmek üzere borsadaki tazminatı koyabileceği (smart money) emin bir yer arıyor. Bir kısmı, piriç gibi meta (emtia) vadeli işlemleri için üstünlük sağlamaktadır. Böylece gıda fiyat sarmalı, gıda ihtiyaçları ve gıda üretimi ile ilgili bir şey bilmeyen ve düşünmeyen insanların yatırım tuzakına karşılık yükselmektedir. Haiti gibi ülkelerde artık temel gıdaları bile bulamayan kadınlar, çocuklarını çamur topaklarıyla besliyor.

Mevduat değerlerini batıran bir Fransız Bankası kendisini, küresel kapitalist finans zincirini, şu an tamamıyla kredi sözleşmesindeki şartları gerçekleştirme yeteneği olmadığı kanısını edindiği borçlar içinde buldu. "Değer safhasını iyiye kullanmak" ve gıda ithalatına dayanan ve insanların gıda gelirinin %50'sini zaten harcadığı Afrika'daki bir ülkenin ticari kredilerini azaltma ya da elimine etmeye katlanmak zorundadır.

Bunların tümü, sermaye ilişkileri ve sermaye egemenliğinden, şiddetli rekabete sürdürülen ve kitlesel askeri güçlerce arka bulan bir istemin işleyişinden, sömürüye dayanan karın kör birikiminden kaynaklanmaktadır.

Kapitalizmin stratejik merkezinde, finansal erime vardır. 3. Dünya ülkelerinde milyonlar, zaten küresel gıda krizinin tahrip edici etkilerine maruz kalmıştır. Kapitalist sistem, bir dehşet ve bir yıkımdır. İnsanlık için bu şekilde yaşamak bir gereksinim midir?

10 Ocak tarihli Washington Post gazetesi "Amerikan Kapitalizminin Sonu mu?" (The End to American Capitalism?) başlık ve sorusuyla bu sorunu makaleye taşımıştır. Burjuva politik belirleyiciler ve analistlerin yer aldığı forumlarda ve medyada, bu krizin, denetimin ardında sarsılarak ilerleme yaşadığı ve daha büyük ekonomik faciayı içinde barındırdığı ve temelde kapitalizme ilişkin bazı hataların oluştuğunu tartışmışlardır. Ve vurgulu, kesin yanıtlar ayıydı: "Sistem iyimser şekilde işleyebilir, ancak kapitalizmin alternatif yoktur, sadece dereceleri ve varyasyonları vardır."

Ancak biz diyoruz ki başka bir yol vardır. Toplumun üretim araçlarını ele geçirmek, geliştirmek, bir gelenek içinde onları konuşlandırmak ve insanoğlunun ihtiyaçlarını karşılamak ve gezegeni korumak için geniş bir şekilde toplumu düzenlemek. Devlet iktidarının farklı türlerini radikal bir şekilde kurmak ve insan topluluğunun oluşturduğu bir ortamda serbest bırakılan insan yaratıcılığının, ilerleyen inisiyatif ve farklılığın tesisatı mümkün olabilir.

Sosyalizm, komünizm ve devrim sorunu bugünkünden daha ilgili ve daha ivedi olamaz.. Açıktır ki devrim, kısmi yeni değişim için bir parola da olmaz. Devrim çok daha spesifik anlamlara sahiptir: İnsanların gerici sistemi bertaraf etmesi, ondan kurtulması, büyük hakim sınıfın politik, ekonomik ve askeri güçten mahrum bırakılması; yeni hedeflerle yeni bir güç yaratılması ve bu amaç ve hedeflerin uygulanması anlamına gelir.

Tüm karşıklıkllarıyla bu krizde olduğu gibi tehlike hıncını çıkartıyor, sistem, tüm açgızlı ve keşmekeşliğiyle otomatik olarak çökmeyecektir. Eksik devrim, kapitalizmin görüntüde ve hayal edilemez sosyal maliyetlerle birlikte kendisini ertelemektedir.

Krizin hasara neden olan tüm bu can çekişmeleri, aşamalı, radikal ve devrimci fikir ve bilinç içerisinde gözü kapalı, kendiliğinden değişip dönüşmeyecektir. Diğer zorluklar, ideolojik ve politik alanda oluşmaktadır. TV yorumcusu Lou Dobbs gibi gerici popülistler ve yardımcı başkan adayı Sarah Palin, dine-faşizme dayanan bir toplumu tahrik etmektedir. Obama adaylığı, büyü bozmanın kanallarını açmıştır ve değişim hakkı için aşırı istek, politik sistemin boğucu kapsamı içinde sırt buluyor.

Bu, son derece gergin bir konumdur. Bu gibi şeyler çok hızlı bir şekilde değişemez. Sistem, temel doğasına ilişkin çok daha fazla bilgiyi gözler önüne sermektedir. Daha büyük bir sarsıntı meydana gelebilir, zulüm birdenbire artabilir ve askeri düzenin (kışılının) tüm türlerinden doğan direnişe neden olabilir. Biz, olası durumu idrak etmek durumundayız. Bir dünya kurtarıcılığının uzak görüşünü anlamanın, ortaya atmanın mevcut olmadığını bilmek ve hayvanın karınıdaki yeni politika ve ideolojilere baş kaldırmak zorundayız.

* Raymond Lotta yazdığı bu makale ABD Devrimci Komünist Partisi'nin 19 Ekim tarihli Devrim isimli yayın organından çevrilmiştir.

'Kentsel Dönüşüm' Neyin Dönüşümü, Kim İçin?

Yasalarda “çökmekte ve bozulmakta olan kentsel mekânın ekonomik, toplumsal, fiziksel ve çevresel koşullarını kapsamlı yaklaşımlarla iyileştirmeye yönelik uygulanan strateji ve eylemlerin bütünü” şeklinde ifade edilen kentsel dönüşüm projelerinin yaşamda hiçbir karşılığı yoktur

II. emperyalist paylaşım savaşıdan sonra Marshall planları ve Truman doktrinleriyle az gelişmiş ülkelerde kırdan kente doğru yoğun göçler ve gecekondulaşmayla yaşam bulan ülkemizdeki kentleşme süreci; 1950'lerde gecekondulu halkın yıkımları, kentsel hizmetlerin yetersizliği ve dışlanma durumlarıyla yüz yüze gelmesini beraberinde getirdi. 1960'larda yine dışa bağımlı ithal ikameci ekonomik gelişme stratejisine yapacağı olumlu katkılardan dolayı gecekondulaşmanın özendirilmesi neredeyse resmi bir devlet politikası haline almıştır. 1970'ler ise, gecekonducuları sisteme ekleme çabasının devlet mekanizması içinde çelişki ve bölünmelere yol açtığı ve her partinin üzerinden oy sağlama kaygısıyla popülist politikalarını uyguladığı ve gecekondulu aflarının yoğunlaştığı bir dönemdir.

1970 sonunda patlak veren ekonomik kriz; 1980'lerde IMF reçeteleriyle gelen 24 Ocak kararları ve yükselen halk muhalefeti enen 12 Eylül darbesiyle çözülmüştür. Böylece kentlerin artık sermaye birikiminin merkezine yerleşmesiyle, kentleri sermayenin talepleri çerçevesinde örgütleyecek olan kentsel girişimciliğin de temelleri atılmış oldu. Bu zamandan günümüze kadar sızarak kent merkezi; plazalar, iş ve alışveriş merkezleriyle çeşitlenip dağınıklaşarak büyürken, rant ekonomisi sayesinde palazlanarak zenginleşen kesimler de kendilerini şehrin dışındaki zengin gettolarına atmaktadır. Anlaşılacağı üzere bu stratejinin asıl kazananları, araçlar, müteahhitler ve diğer sermaye sahipleri olmuştur.

Kentsel mekânların rantal dönüşümü: Söylem ve Gerçek
1990'lı yıllardan günümüze uygulanan kentsel politikalara baktığımız zaman bugünlerde oldukça popüler olan başka bir kavram ile karşılaşmaktayız: “Kentsel dönüşüm”. 1980'li yıllarla başlayan neo-liberal yıkım politikalarıyla beraber, sermayenin kumsalsız ve sınır tanımaz bir şekilde en ücra hücreye kadar sızarak kentlerimizi değişim değeri etrafında yeniden kalıba dökerek, pazarlamasının günümüzdeki adıdır kentsel dönüşüm. 1990'lı yıllarla beraber aslında hiçbir zaman gerçek karşılığını tam olarak göremediğimiz planlama süreçleri, yerini; kentleri küçük ceplere ayıran, farklı mekânları kendi aralarındaki dinamik ilişki sürecinden kopararak ilişkisiz alanlar olarak gösteren kentsel dönüşüm projelerine bırakmıştır. Böylelikle kent planlama, tamamen eskinin bürokratik ve hantal yapılanmasının bir göstergesi olarak ele alınmakta ve kentsel dönüşüm projeleriyle değiş tokuş edilmektedir.

Diğer bir önemli konu ise projelerin yaslanmış olduğu yasal dayanaklardır. Özellikle yeni düzenlemelerle beraber, projelere özgü yasalar çıkarılmış ya da yasalara özel yetki maddeleri konularak belediyeler önemli birer aktör durumuna getirilmiştir. Böylece kentleşme politikaları üst ölçek planlardan koparılmakta ve sürekli yapılan imar planı değişiklikleriyle planlama üzerindeki denetim mekanizmaları ortadan kalkarken; belediye etrafında odaklanan sermaye çevreleri de, mülkiyet ve elde edilecek rant paylaşımından ciddi düzeyde kar elde etmektedirler. Aynı şekilde uygulayıcı aktörler, uygulama modeli ve

temsiliyet biçimi incelendiği zaman görülecektir ki yasalarda “çökmekte ve bozulmakta olan kentsel mekânın ekonomik, toplumsal, fiziksel ve çevresel koşullarını kapsamlı yaklaşımlarla iyileştirmeye yönelik uygulanan strateji ve eylemlerin bütünü” şeklinde ifade bulan bu projelerin yaşamda hiçbir gerçek karşılığı yoktur. Tamamen denetimden yoksun büyük şirket sermayeleri tarafından şekillendirilen, halkın bu süreçte hiçbir şekilde aktif olmadığı, uygulayıcıların öncelikli olarak yasalarda belirtilmiş şekilde dikkat etmeleri gereken kamu yararı gibi kavramların dikkate alınmadığı kumsalsız bir süreç işletilmektedir.

Demokratik haklar mücadelesi: Nasıl ve hangi temelde?

Önemle üzerinde durulması gereken birinci konu barınma hakkıdır. Sorun, nasıl bir barınma hakkı istediğimizdir. Keza sözleşme imzalayan gecekondulu sahipleri de kentin dışında aldıkları evler sayesinde bu haklarını kullanmaktadır. Fakat eski konutlarından çok daha dar ve kalitesi düşük yerlerde barınmaktadırlar. Bununla beraber ekonomik ve sosyal sorunlar yaşadıklarında dayanışabilecekleri komşuluk ilişkileri de olmayacaktır. Ekonomik bir talep olan barınma hakkı taktik olarak savunulabilir, fakat çalışmanın merkezine konularak faaliyet yürütüldüğünde bizi ekonomizm batağına saplayacağı açıktır. Çünkü yalnızca barınma hakkıyla sınırlanmış bir mücadele belli bir yerden sonra mahalle halkının belediyeyle oturduğu pazarlık masasına eline koz kazandırarak bir değil de iki daire veya daha büyük bir konutta oturmasını sağlayacak ve hiçbir şey olmaması gibi günlük yaşamına devam edecektir. Burada önemli olan husus barınma hakkını da içeren hem kanalizasyon, su, elektrik vb. fiziksel altyapı sorunları çözülmüş hem de eğitim, sağlık ve yeşil alanlar gibi sosyal donatı alanları yeterli mekânlarda sağlamaktır. Dolayısıyla yerel yönetimlerin kentsel kaynakların dağıtımını öncelikli ihtiyaç sahipleri olan yoksul halkın ihtiyaçlarını giderebilecek bir şekilde gerçekleştirmeleri için gereken baskılanmanın ve gereken örgütlülüklerin yaratılması sorunudur. Böylelikle ancak halkla kopmaz bağlar kurulabilir ve yaşam alanlarına gerçekleştirilen bu saldırı dalgasının arkasındaki asıl gücün gerek yerel gerekse de merkezi düzeyde politik iktidarın ve devletten kendisi olduğunun farkına varılabilir. Geçmişten beri demokratik, ilerici ve devrimci güçlerin zaafiyete düştükleri belirleyici bir nokta, ideoloji ve politika ayrımını gerçekleştirememeleridir. Basmakalıp, kuru ajitatif yaklaşımlar her sorun alanının kendi iç ilişkilerini gözden kaçırıp, yaratıcı ve çeşitli taktik politikalar gerçekleştirmemizi engelleyecektir ve bizi dogmatizme sürükleyecektir. Diğer taraftan ekonomik talepleri siyasal taleplere dönüştüremeyen sağ oportünist bir yaklaşım da yine bizleri kitle kuyrukçuluğuna sürükleyecektir. Burada uygulanması gereken politik hat, ilkeleri politikaya yem etmeden, halkın hem öğreticisi hem de öğretmeni olmayı becerebilen tek yol-

dur. O da kitlelerden kitlelere çizgisidir.

Diğer politik hata da gecekondulu yaşamını fetişleştiren anlayışta görülmektedir. Geçmişte gecekondulu mahalleleri kentlerde devrimcilerin hem barındıkları hem de desteklenerek faaliyet yürüttüp, şehitler verdikleri alanlardı. Fakat her durum kendi koşulları içerisinde değerlendirilmelidir. Özellikle 1960'lı yıllarda gerek dünyada gerekse de ülkemizde gelişen sınıf mücadelesine bağlı olarak özellikle CHP etrafına kümelenmiş radikal orta sınıf taraftarından geliştirilen yeni belediyeçilik ve yeni kentsel solculuk hareketi öncülüğünde kendisini sol bir edinin çerçevesinde kalıba döken gecekondulu mahalleleri, 1970'li yıllarla beraber devrimci örgütlerle hareket etmeye başlamışlardır. Fakat bu durum tamamen o dönemin koşulları ile ilgili bir meseledir. Diğer taraftan gecekondulu mahalleleri ciddi düzeyde hem fiziksel hem de sosyal altyapı yetersizliği içerisinde yaşamaktadırlar. Burada gecekonduları yıkturmama taktik olarak savunulabilir. Fakat politika niyetlere göre değil, somut koşullara göre yapılır. Yani halkla bağlarımız kuvvetlenir ve halk bizi sahiplenirken taleplerimizi genişletip zorlayıcı bir etki de bulunabilirken, bağlarımız zayıfladığı ve etki alanımız daraldığı oranda daha farklı bir politik hat izlenmesi gerekir. Dolayısıyla “gecekonduları yıkturmaz” anlayışı bizim açımızdan, mahalle halkının bu saldırı sürecinden en fazla kazanımla çıkmasını sağlamak ve bunun da ötesine geçerek toplumsal mücadelenin aktif özneleri haline gelmesini gerçekleştirecek bir politika olup, kesinlikle mutlaklaştırılıp, amaçlaştırılmaması gerekir. Burada asıl amaç mahallelerde mücadele verirken, halk muhalefeti yükselir veya gerilerkenki politikamızın farklı olması gerektiğini bilince çıkarmaktır.

Halkın ihtiyaçları ve somut öneri-alternatifler esas olmalı

Bir diğer hatalı yaklaşım da demokratik ve ilerici çevrelerin kendi dışında faaliyet gösteren yapılara karşı aldıkları yanlış tutumlardır. Çokça yazıldığı-çizildiği üzere tarih, geçmişte yaşanan yanlış pratiklerin, özellikle devrimcilerin halk kitleleriyle olan ilişkilerini nasıl dejenerettiğini göstermektedir. Birçok yenilgi ve darbe gören ülkemiz devrimci hareketlerinin artık telafisi olmayan hatalara tahammülü bulunmamaktadır. Bu yüzden mülkiyetçi bir tavırla faaliyet yürüttüğümüz mahalleyi tekelimize geçirip, diğer yapılara düşmanmışçasına yaklaşmak yerine, faaliyetimizin merkezine örgütsel değil, halkın çıkarlarını koyan bir çalışma tarzını hakım kalmalıyız. Dost güçlerin kendi aralarında bir araya gelmeyi gerçekleştiremediği koşullarda kalkıp halkı birleştirip bir devlet projesi olan kentsel dönüşümüne karşı mücadele etmesini, dahası başını elde etmesini beklemek hayal ürünüdür. Dolayısıyla demokratik ve devrimci çevrelerin kendi aralarındaki sorunlarının tek çözümü eleştiri ve iktidar.

Burada asıl önemli olan bir diğer nokta kentsel dönüşümüne karşı çıkarken alternatif olarak nasıl bir model ve örgütlenme biçimi düşündüğümüzü ortaya koymamızın gerekliliğidir. Somut çözüm projelerimizle beraber mahallelerde yürüteceğimiz kentsel dönüşüm, sosyal ve fiziksel altyapı yetersizlikleri, yozlaşma vb sorunlara ilişkin çalışmalar canlı kampanyalar şeklinde örneği ve yaklaşan yerel seçimlerle ilişkilendirilerek nasıl bir yerel yönetim modelini istediğimizi halkla beraber tartışmalıyız. Tüm bu süreçleri gerçekleştirenken unutulmaması gereken önemli bir nokta da yerel yönetimlerin yalnızca basit bir kaynak dağıtma ve düzenleme merkezi olmayıp yeni insan ve demokratik bir kültürün nüvelerinin geliştirilebileceği geleceğin iktidar odakları olmalarıdır. Dolayısıyla şu an uygulanan talan projelerine karşı alternatif şehirçilik, planlama, yönetim vb konulara ilişkin tutarlı ve demokratik bir karşı projenin üretilmesi geleceğin temellerinin şimdiden atılması anlamına gelmektedir.

Bir ‘Dönüşümün’ Analizi: Mamak’ta Neler Oluyor?

Ülkemizin en büyük gecekondulu bölgesi olma özelliği gösteren Ankara'nın Mamak ilçesinde 13 bin 500 gecekonduda 70 bine yakın insan yaşamakta. Gerek nüfusuna, gerekse de kapladığı alana bakıldığında bu bölge, ülkemizde ve dünyada uygulanacak en büyük kentsel dönüşüm alanı olarak gösteriliyor. 2007 Ekim ayında “Yeni Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi” kapsamında Mamak Belediyesi'nce kabul edilen sözleşme esaslanınca bölgedeki 17 mahallede toplam 50 bine yakın konut, 550 ticaret ve iş merkezinin yapılması düşünülüyor. Ancak ve Mamak belediyelerinin anlaşarak yürürlüğe koyduğu bu proje kapsamında 200 metrekaresinin üstünde gecekondulu sahiplerine konut verileceği söylenirken bu konutlar kentin merkezine en uzak bölgelerinde, kalitesiz ve 80 metrekaresi civarında olup ne zaman teslim edileceği de belli değil. Bununla beraber sözleşmeye konan maddelere göre, sözleşme belediye tarafından belli bahanelerle tek taraflı olarak feshedilebilir nitelikte ve imza attıktan sonra çıkabilecek uzlaşmazlıklarda halka yarğı yolu kapatılmakta.

‘Ya dönüşürsün ya da yaşamını zehir ederim’: Bununla beraber belediyeler sahip oldukları TV kanalları, mahallelere kurdukları bürolar ve avukatlarıyla halkı havuzlu, geniş park alanlı evlerde oturacakları ve 1 koyup 3 alacakları iddialarıyla kandırıp, yoksulluğun batağına itiyorlar. Halkın açtığı davalar sonucunda kazanılan mahkemeler, uygulanmaya çalışılan projeleri gerek kamu yararı, gerekse de üst ölçek planlarına uymadığı gerekçesiyle durdurdu. Fakat kendi göstermelik hukukunu dahi çiğneyecek kadar pervasızlaşan sermaye kesimleri ve belediyeler, mahallelerde yaptıkları çalışmalarla herhangi bir mahkemeden kaçmadığını ve sözleşmelerin imzalanmaya devam edilmesini gerektiğini, aksi takdirde toplanmaktan kamuylaştırılarak yıkılacağı yönünde tehditler savuruyor. Sözleşme imzalanılan evlerde yıkım gerçekleştirilirken ise diğer evlere ve bahçelere zarar verilmekte, bununla beraber halkı yıldırma için çöpler toplanmamakta, patlayıcı lağımalar onarılmamakta, yıkım sonrası etrafa saçılan harafiyatlar orta yerde bırakılmakta. Aynı zamanda sözleşme imzalayanlara 250 YTL aylık kira yardımı yapılacağı söylenirken, bu komik yardımla evlerini boşaltan insanların kentin başka bir bölgesinde ev kiralamakta zorluk çekmekte ve önemli sıkıntılar yaşamaktadırlar.

Barınma hakkının gaspı yaşamaları parçalıyor, ruhsal travma yaratıyor: Burada önemli olan başka bir durum ise, bölgede yaşayan kiracıların ve tapusu olmayan insanların yaşadıkları zorluklardır. Yıllarca borçlanarak, sırtlarında harç taşıyarak, susuz, yolsuz ve elektriksiz kalarak yaptıkları evlerinde uzaklara sürülen bu insanlar geçinmekte çok zorlanmakta, çocukları okullarından alınıp sokaklarda çalışmaya itilmekte ve aileler dağılmaktadır. Ankara Tabip Odası'nın Mamak'taki gecekondulu bölgeleri için hazırladığı rapora göre, sürekli yıkım tehdidi altında yaşayan halk ciddi ruhsal travmalar yaşamakta, sözü edilen travmalar, yalnızca evlerinin elden gitmesi durumuna bağlı olarak değil, yakın çevre ile kurulmuş olan fiziksel, toplumsal ve hatta ruhsal bütünlüğün ortadan kalkacağı korkusuna istinaden oluşmakta.

Rant ve talana karşı halk, kendi inisiyatifini harekete geçiriyor: Egemenler tarafından yıllarca oy deposu olarak görülen, bulundukları kayıt dışı sektörde sistemin açıklarını kapatmak oranda görmekten geline gecekondulu kesimleri, şimdi belediye ve sermaye kesimleri tarafından yağmalanmak istenmeye çalışılırken, bu rant ve talan projesine karşı oluşturduğu örgütler aracılığıyla mücadele etmektedir halk. 17 mahallenin 15'inde oluşturulan mahalle temsilcilikleri ve dayanışma dernekleri aracılığıyla yaratılmaya çalışılan muhalefet, ÇHD vb demokratik kitle örgütlerinin de desteğiyle çalışmalar yürütmektedir. Bu kurumlardan biri olan Mamak Kültür ve Dayanışma Derneği yaklaşık 3 yıldan beri yürüttüğü çalışmalar süresince, başta Hatip Çayı'nın pisiği, çevre ve insan sağlığını tehdit eden durum, Samsun Köprüsü'ndeki trafiğin işleyişi ve her ay aldığı canlar olmak üzere, Araplar Köyü'ndeki üç yüz yıllık kaynak suyunun kapatılması meselesi, çöp sorunu vb sorunları çözmek, halkı bilgilendirmek, kamuoyuna duyurmak üzere faaliyetlerde bulunan dernek, bugün, kentsel dönüşümüne karşı Mamak yerelinde bulunan muhalif-yerel dinamiklerle birlikte bir platform dâhilinde çalışmalarını sürdürmektedir. Mamak gecekondulu mahallelerinde uygulanmaya çalışılan kentsel dönüşüm projesine karşı mücadele yürüten bir diğer kurum da Barınma Hakkı Bürosu'dur. Bu doğrultuda Ankara kentinin en yoksul insanların bulunduğu Mamak'ta sermaye kesimlerine ve sistemin kurumlarına karşı verilen mücadelenin değerlendirilerek hatalardan ders çıkarılması önemli deneyimler sunmaktadır.

Mamak'ta Barınma Hakkı Gasp Ediliyor

ANKARA- En temel haklardan biri olan insanın barınma hakkı, "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında gasp ediliyor. Bir zamanların oy deposu olan kentlerin dışlanmış yoksul insanları, 1980 sonrası rantçı politikaların ülkede yaygınlık kazanmasıyla sermaye gruplarının yeni yatırım yapacağı potansiyel haline geldi. Bin bir emekle, yıllarını vererek yaptığı gecekondusunu, kent yoksulu aslında hiç de bir gecede kondurmamıştı oracıya. Üstelik egemen olanlar, yalnızca barınma hakkını elinden almakla yetinmeyip, kendi rantı uğruna kültürünü, dayanışma ilişkilerini ve sosyal yaşamını da elinden alıyordu kent yoksulunun. Hâlbuki "kentsel dönüşüm projeleri" bu yerlerin kentle bütünleşmesi ve buradaki toprakların akılcı, doğru kullanımı iddiasıyla devreye sokulmuştu. Gerçekten denildiği gibi bu projeler kamu yararnı gözeten, toplumsal faydayı öngören bir düzenlemenin ürünü mü oldu?

Evet, kentler yeniden yapılandırılacak, düzenlenecekti; ancak kim adına, ne için? Yıkım kararı verilen bölgelerde yaşayanlar kentin başka bölümlerine taşınacak. Kent, kar, sömürü mantığıyla biçimlendirilip dönüştürülürken, kentte yaşayanlar öteki konumuna itilerek dışlanacak, kentler giderek parçalanacak ve çelişkilerin giderek derinleştiği alanlar haline gelecek ve bunun adı "kentsel dönüşüm projesi" olacak. Bunun adı rantsal dönüşüm projesi değil de nedir?

2007 yılında "Yeni Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında Mamak Belediyesince kabul edilen sözleşme esaslarının bğgede 17 mahalledeki gecekonduların yıkılması ve bunun sonucunda toplam 50 bine yakın konutun, 550 ticaret ve iş merkezinin yapılması düşünülmektedir. "Ne saray ne villa, illa kendi emeğimiz evlerimiz" diyen Ankara'nın Mamak ilçesinde 13 bin 500 gecekonduda yaşayan 70 bine yakın insan, emeklerini yıktırmamak için, kendi öz güçlerini örgütlülüğe dönüştürerek mücadele yürütüyor.

Kentsel dönüşüm projesinin kendileri için ne anlam taşıdığını, yıkılan evlerin yerine kendilerine ne vaat edildiğini, kentsel dönüşüm projesi kapsamında karşılaştıkları soruna dair nasıl bir mücadele verdiklerini, önümüzdeki yerel seçimler sürecinde nasıl bir yerel yönetim ve belediyeçilik modelinin halkın ihtiyaçlarına cevap verebileceğini düşündüklerini konuştuak Mamak halkıyla.

Sözleşmeler Tek Taraflı mı?

Mamak Halkı Dayanışma ve Kültür Derneği Dutluk Temsilcisi Mamut Gürbüz, belediye yetkililerinin vaatlerinde bazı çelişkiler olduğunu aktarıyor. Mamak Belediyesi'nin almış olduğu kararda imar tapusu olanların 100 metre, normal tapusu olanların

167 metreden aşağı olmamak üzere sözleşmeye dâhil edildiğini, İkna Bürosu'nun aldığı kararda ise 1 metre dahi yeri olanların sözleşmeye dâhil edilebileceğini belirttiğini açıklayan Gürbüz, aradaki büyük çelişkiye dikkat çekiyor. 250 metre imar tapuya 80 metre, 320 metre tapuya 120 metre konut verilmesine rağmen sözleşmede kendi belirledikleri şartlara yanaşmadığını ifade eden Gürbüz, sözleşmenin 2 sayfasının kendilerinde, diğer iki sayfasının da belediyede olmasını talep ettiklerini, ancak bu isteklerinin kabul edilmeyip, sözleşmenin tek taraflı hazırlandığına vurgu yapıyor. Bu taleplerinin yanı sıra, Derbent veya Dutluk mahallesi ve çevresinde bulunan taşınmaz gayrimenkuller için hak sahibinin hakkı verilecek. 4 yıl, yani, hak sahibinin evi boşaltıldığı gün itibarıyla 48 ay içerisinde hak sahibinin evini teslim edemediğimiz takdirde, hak sahibinin mahkeme ve yasal yollarını kabul ediyorum diye sözleşmeye bir maddenin dâhil edilmesi ve son olarak da 2008 yılı için kira yardımı olarak belirlenen yardım parasının 250 YTL'den başlayıp enflasyona göre yükselip düşme kaydıyla hak sahibinin evleri teslim edilene kadar devam etmesi gibi 3 talepte daha bulunduklarını açıklıyor Mahmut Gürbüz, ancak bu taleplerden hiçbirinin sözleşmeye eklenmediğini belirtiyor. Gürbüz, söz konusu talepler karşısında nasıl bir yanıtla karşılaştıklarını şöyle aktarıyor: "İmar müdürü orada gözüme bakarak dedi ki 'siz Kayserili misiniz?' Hayır cevabı vererek, neden sordunuz başkanım, dedim. Dedi ki bize, 'siz ticaretten çok anlıyorsunuz!'". Yaptıkları sözleşmeyi, 'tek taraflı fesh edilebilecek, herhangi bir enkaz veya bedel artışı nedeniyle yasal yollara başvurunun önu kesilecek, gayri menkulünüzden hariç bir başka gayri menkulünüz olduğu takdirde belediyeye şartlı ceza ile, gönül rızasıyla devredileceği ya da satış yapılacağı' şeklinde düzenlemişler. Üstelik evlerin ne zaman teslim edileceği belli değil. İkna Bürosu 18 ay, Melih Gökçek 9 ay, Mamak Belediyesi 10-11 yıl sürer diyor."

'Bu Sözleşmeleri Kabul Etmiyoruz'

40 yıldır Araplar Mahallesi'nde yaşayan Ziya Hançer ise, Araplar ve Derbent halkının kesinlikle bu şekildeki bir sözleşmeyi kabul etmeyeceklerini net bir şekilde dile getiriyor. Hançer halkın bu sözleşmeyi kabul etmemesinin nedenlerini şu şekilde ifade ediyor: "Çünkü buradaki oturma alanlarının % 70'i hazineydi. % 30'u tarla tapuluydu. 12 Eylül'den sonra Özal iktidardan döneminde yeminli bürolar kurdular. Tapulu ve tapusuzlardan o zamanın parasıyla vatandaşlardan özel bürolar için 5-10 milyon para aldılar. Tapulular da yerinde saydı, tapu tahsisleri de. Şimdi burada ne yaptı belediye? 5 milyon, 10 milyon özel yeminli büro aldı, ondan sonra ayrıyetden 60 bin lira, 70 bin lira, 80 bin lira, 100 bin liraya kadar tapu tahsisleri için bizden para

aldılar. Tapululardan almadılar. 30 yıl önce bazı vatandaşlara, sen belediyenin bu kadar yerini işgal etmişsin, bunun karşılığında da bu kadar parayı 4 yılda, 12 taksitle ödeyeceksin dendi. Ve bunu vatandaş çocuğunun nasibini, rızasını keserek 4 yılda 12 taksitle bu parayı ödedi." Bu süreçten sonra sadece imar çalışması olan yerlere tapu verildiğini aktaran Hançer, kentsel dönüşüm projesi ile daha önce tapu verilen meskenlerini belediyenin enkaz olarak tanımladığını ve sadece bir fotoğrafı bakarak değerinin altında evlerine fiyat biçildiğini söyledi.

1980 yılından beri Derbent Mahallesi'nde yaşayan Halil Şükrüoğlu'nun tapulu 440 metrelik yeri var, ancak bunun %40'ı kesilip kendisine sadece bir daire ve 750 milyon enkaz parası veriliyor. Arif Kandemir adı mahalle sakini bu projeye karşı durmak için bir meclis kurdıklarını, yerel dernek, Çağdaş Hukukçular Derneği, Çevre Güzelleştirme Derneği, Mamak Halkı Kültür ve Dayanışma Derneği olarak, yerel çalışmalar başlattıklarını ifade etti. Bunun haksız bir sözleşme olduğunu belirten Kandemir: "Çünkü Mamak'ta 17 mahalleyi yıkacaklar, buraya 50 bin tane konut yapacaklar. Mamak'ta yıkılan yerlerdeki insanlar, açık bir ifadeyle ezilen halkı şehrin kilometrelerce uzağına gönderecekler. Ve gerçek şudurki, buradaki insanlar kiracı durumuna düşecekler. 17-20 katlı siteler yapacaklar. Bizim yerimize zengin, kodaman insanlar getirecekler. Burası ikinci bir Kızılay olacak" açıklamasında bulundu.

'Tek Güç Halkın Gücüdür'

"Biz geldiğimizde burası dağ başıydı" diyen Ziya Hançer, ilk geldiklerinde birbirini tanımayan insanların beraber ev, yol yaptıklarını, kömürü beraber taşıdıklarını, iç içe girip kaynaştıklarını söylüyor ve ardından sözlerine şöyle devam ediyor: "Komşudan ziyade aile olduk burada yaşayanlarla. Bizim düğünümüz, cenazemiz, bayramımız hep beraber olmuştur. Biz dil, din, ırk ayrımı yapmadan iç içe yaşıyoruz. Mamak'a belediyeyi kurduran, belediye başkanı seçen biziz. Bu beğenmedikleri sağda, solda, güneyden, batıdan gelen insanlardır. Bizim oylanımızla bunlar belediye başkanı oldular. Şimdi bizi buradan alacaklar. İç içe olduğumuz, eşimizi, komşumuzu, dostumuzu dağıtacaklar. 'Her şeye rağmen tek ev kalsa dahil mücadeleye edeceklerini, bu toplumu yok edemeyeceklerini ısrarla söyleyen Hançer, insanı haklarının peşinde olacakları mesajını verdi. Halil Şükrüoğlu ise, kentsel dönüşüm projesinde devletin parmağı olduğunu belirterek, evini vermemek için sonuna kadar mücadeleye etmekte kararlı olduğunu ifade etti. Arif Kandemir de, kentsel dönüşümün devletin bir politikası ve projesi olduğu görüşünü paylaşılanlardan. Ağzından "Mücadelemiz halkın birliğidir" sözlerinin yoğun bir duyguyla, dökülüverdiği Kandemir, aynı yoğun ve kararlı duygularla, "Kentsel dönüşüm karşısında burada birlik ve beraberlik içerisinde örgütlenirsek ve halkla bire bir konuşup herkesi bilgilendirirsek, tek güç halkın gücüdür. İşte devlet, halktır. İşte bunları belediye başkanı yapar, milletvekili yapar, işte bunlar devlettir. Halk olmasa, devlet de olmaz. İşte bunun için tek güç halkın gücüdür" dedi.

'Halkçı Bir Yönetim İstiyoruz'

Yaklaşan yerel seçimler dolayısıyla nasıl bir yerel yönetim ve belediyeçilik modelinin halkın ihtiyaçlarına cevap verebileceğini sorduğumuzdaysa Hançer, şimdiki Mamak Belediye Başkanı Gazi Şahin'in bir zamanlar Kıbrıs köyünde gecekonduda oturduğu bilgisini veriyor. Şahin'in gecekondu bölgesinden olduğu, halkın dilinden anladığı, fakir olduğu için bir dönem seçtiklerini, ancak hiçbir hizmeti olmadığını, devleti arakladığını ifade etti. Mahallelere hizmet edeceği yerde mahalleleri peşkeş çektiğini ve bundan sonra gelecek belediye başkanın halkın içinde olması gerektiğini, halktan yana bir belediye başkanı görmek istediklerini aktarıyor. Şeffaf bir yerel yönetimden yana olduğunu vurgulayan Mahmut Gürbüz, "Başta çalışan bir yerel yönetim istiyoruz. Doktordan, avukattan, askerden, polisten belediye başkanı istemiyoruz. Biz buraya mimarlık okulunu bitirmiş mühendislerden, belediye başkanı adayı istiyoruz. Tecrübeli belediye başkanı istiyoruz, şehir plancılık mühendislerini istiyoruz. Bizim avukatla, doktorla, askerle, polisle işimiz olmaz." yanıtını veriyor. Halkçı bir yönetim istediğini belirten Arif Kandemir, gönüllerinin başta kentsel dönüşüm olmak üzere, halk için, halkın talepleri üzerinden çalışan sermayeden yana olmayan bir yerel yönetimden yana olduğunu söylüyor.

KONUK YAZAR Hülya EKŞİGİL

Ne günahtır, ne değildir?

Dini bütün bir kişiye “günaha girdin” duygusu veren nedir? Kendisini “dindar” olarak tanımlayan birisine sorsak örneğin...

- Bir dilim domuz jambonunu afiyetle gövdeye indirmek?

- Haşaaa!

- Yakut rengi bir kadeh şarapla keyif etmek?

- Evlerden ırak ya Rabbi!

- Güneşi görünce yakamı bağırını açıp çayıra çimene serilivermek?

- Destur de!

- Peki, başı sıkışınca yalan söylemek?

- Çok gerekirse...

- Eş dost vasıtasıyla ihale alıp iş çevirmek?

- Geç bunu, Kuran'da yeri bile yok!

- Analarını parayla satın aldığı söylenen küçük kızların oralarını buralarını ellemek?

- Kendi rızası varsa...

Benim de hakkım var

Bu konuşmanın bu şekilde cereyan edebileceği, yüzü tutup böyle cevap vermese de aklından bu şekilde geçireceğini bildiğimiz ne kadar çok insan var değil mi etrafta? Şimdi hemen “kendine dindarım diyen üç beş sahtekarın yaptığını bütün Müslümanlara mal etme” çılgınları atılmasın. Eğer bu adamlarla ortak paydanız Müslümanlıksa, bu tanımlı kendiniz için bir “hayat tasviri” olarak görüyorsanız, tabli ki o üç beş kişinin sahtekarlığı da sizleri ilgilendirir. Eğer ahlaki ölçüleriniz vicdanınız üzerinden değil de, bir kitap üzerinden hayata geçiyorsa, o kitabın ne dediği de, dediklerinin nasıl yorumlandığı da sizi bal gibi ilgilendirir. Basında gördünüz ve haklı olarak yakındığınız her türlü çarpıklıkta, tanıştığınız bir köşe yazarından en küçük muhabire kadar karşınıza çıkan her gazetecinin yüzüne çemkirme, kolayca genelleme hakkınız varsa, benim de Hüseyin Üzmez’e bakarak bu dinin bir yorumunun çocuklara ve kadınlara olan yaklaşımına isyan etme hakkım var. 14 yaşındaki bir çocukla dedesi yaşamında bir adamın arasında telaffuz edilmesi yürek yakan şeylerin “rızası vardı/yoktu”, “ruhunda iz bıraktı/bırakmadı” diye tartışabilenlere insan sıfatını yakıştırmama hakkım var. Bütün gün “günah”, “sevap”, “Allah” diyen bir adamın vicdanıyla arasındaki artıktı kapanması mümkün olmayan mesafeye bakıp dehşete düşmeye hakkım var. “Evimin direğini” güle oynaya cezaevinden çıkartan, çocuğu yaşındaki birinin yaşadıklarını kendi vicdanında aklayabilen bir kadının kadınlığından utanmaya hakkım var.

Bu bir tesadüf mü ki, Üzmez gibi olanlar için –zararı eğer- kendine zarar verebileceği her şey günah da, sonuçlarından başkalarının da etkilenmeyeceği ayan beyan olan eylemler mübah! Dinlerin buyrukları arasında “vicdanı olmayanları da insan gibi davranmaya” yöneltmeyi hedefleyen pek çok madde var. Peki bu denli dirençli vicdanlara ne yapılacak? Dini bütün görünen birinin ahlaksızlığına geçirilmeye çalışılan kılıfları kim söküp atacak? Dindarlığın arkasına sığınıp vicdanını rahatlatmak için değil, “cemaatinin bir üyesini temize çıkartmak” için yazıp çizen ve karar verenlerin yarattığı kirlenmeyi kim durduracak? Bunun cevabı aslında çok belli. Kendisini “dini bütün” olarak tanımlayan ve “bir avuç ahlaksızın” İslam’ın adını kirletmesine karşı çıkanlar...

Örneğin meclisteki “yüzde 47’likler”, din adamları, Cuma namazlarını caddelere taşınan kalabalıklar, türbanın özgür bırakılması için yollara dökülenler? Bu aybın faali benim “din kardeşim” saydığımız birileri olmadığı halde için bu kadar öfke ve isyan kabarıyorsa, sizin niçin hiç sesiniz çıkmıyor? Yoksa sizde sonunda “eh kendi rızası varsa...” mı diyeceksiniz?

Mamak Halkı: Yıkımlar Hukuksuzdur

Ankara- Yıllardır yaşadıkları evlerine, mahallelerine ve geleceklerine sahip çıkmak amacıyla 30 Ekim Perşembe günü, saat 14.00’da Mamak Belediyesi önünde Mamak mahalle halkının katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Konuyla ilgili olarak Çevre Bakanlığı ve T.C Ankara Valiliği İl ve Orman Müdürlüğü Çevre Yönetimi Şube Müdürlüğü’ne yaptıkları başvuruya rağmen Mamak Belediyesi’nin, rant sözleşmesini imzalamayan halkı yıldırmak amacıyla hiçbir çalışma yapmadığını açıklayan mahalle halkı, yaşadıkları sıkıntılarını belediye yetkililerince görmezden gelindiğini vurguladı. Yangından mal kaçırncasına evlerinin yıkıldığını söyleyen mahalle halkı, yıkım esnasında diğer evlere zarar verildiğini, çöplerinin toplanmadığını, patlayan lağımınları onarılmadığını, yıkım sonrası etrafa saçılan hafriyatların orta yerde bırakıldığını açıkladı.

'Yıkımlar hukuksuzdur'

Yıllardır yaşadıkları mahallelerin yaşanmaz hale geldiğini belirten Mamak halkı adına basın metnini okuyan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)’nden Av. Özgür Yılmaz, mahkemelerin 3 kez bu projeyi iptal ettiğini, buna rağmen danışma bürolarının kaldırılmayıp, sözleşmelerin imzalanmasına devam edildiğini açıkladı. Sözleşmeyi imzalayan insanların evlerinin yıkılmaya başlandığını, ancak bu yıkım-

ların hukuksal olmadığını belirten Yılmaz, "Belediye, zabıta araçları ve danışma bürolarındaki memurları ile halka bu mahkeme kararlarının yalan olduğunu belirtip, 'artık ok yaydan çıktı' 'karşınızda devlet var' 'imzalamayanların evlerini yıkacağız', 'gerekirse kamulaştırınız' diyerek, insanları sözleşme imzalamaya zorlamaktadır" dedi. Belediye’nin evleri yıkmasının "ne kadar araziyi boşaltırsam o kadar arazim olur" mantığı çerçevesinde yapıldığını aktaran Yılmaz, sözleşmelerin tek taraflı olduğunu vurguladı.

'Talepler yerine getirilsin'

Belediyenin yıkması olduğu evlerin, mahallelinin, çocukların sağlığını tehdit ettiğini ifade eden Yılmaz, enkaz yığınlarının bırakıldığını ve bunun mikrop yuvaları oluşturduğunu belirtti. Açıklamanın ardından, bazı taleplerin yer aldığı 9750 sayfalık imza listesini teslim etmek ve Belediye Başkanı’yla görüşmek üzere 5 kişilik bir heyet oluşturuldu. Belediye Başkanı Gazi Şahin’in görüşme isteklerini kabul etmediğinin altını çizen Mamak halkı, yargı kararlarına uyularak kentsel dönüşüm projesinin uygulamadan kaldırılması, imar geçmeyen yerlerin imarının geçilmesi, açılan dansma bürolarının kaldırılması ve halka yalan söylenmekten vazgeçilip, halka gerçeğin aktarılması gibi taleplerde bulunduklarını açıkladı.